

Articu. 1.
L. 1. c. 1.

Vtrum cum unitate numerali diuine essentie
 nec pluralitas personarum realiter distinctur.
 ¶ Tribus articulis officio terminabitur. s. nota-
 bilium primis: conclusio responsione: dubi-
 orum solutione. ¶ Quod ad primam suppono hic dicta in
 questione prima huius difficultatis de distinctione formalis.
 ¶ Secundo per intellectum questionis notandum quod difficultas quod
 questionis oritur ex hoc. Scilicet enim in principio huius difficultatis
 questionis in conclusionibus textualibus: r. q. ij. di. i. c. q. essentia
 diuina ideipsona: et sicut ibi essentialiter et realiter omnia quod sunt
 in diuina. Quod si essentia est realiter prout filius et spiritus: et sic
 sunt personae relatiue. Et tres personae sunt una res non
 sicut ideipsona. de sum. tri. r. si. ca. firmis. Difficile est vi-
 dere quod sunt personae relationes: plures personae: una sola
 essentia diuina. Et sic quod quod sit cum essentia simplicitate
 stare possit personarum pluralitas. ¶ Ad quod saluandum di-
 uersti diuersa dicitur quod hoc dicitur opt. r. p. r. tres.
 ¶ Prima quaeritur recitat de e. f. Tho. difficultas prout quod te-
 netur ad saluandum illa sufficit distinctio rationis inter essen-
 tiam et personam et relationem quod dicitur. Probat: et modum lo-
 quendum ipso prout: r. ferrecludere quod dictionem ostendit.
 ¶ Secundo de esse personae hoc tenet quod essentia et relatio
 realiter distinguuntur: hoc omnino videtur irrationabile. ¶ Tercia
 opinio est Seco. di. ij. q. iij. fm. quod ratione aliquid iux-
 ta finem non loquitur ante rationem ad primum principale quaeritur
 auctor tenet. ¶ Haec tenet sine assertionem temeraria r
 iudicio sententiae sanctorum: quod relatio et essentia sunt una
 res realiter: nec tamen sunt eadem omnibus modis et natura rei:
 sed et natura rei sunt aliquid modum non ideipsona. Et il-
 le modus non ideipsona sufficit ad distinctionem realem
 inter supposita diuina. Et ille modus non ideipsona
 potest dici distinctio formalis non realis: ut supra habitum
 est. q. i. huiusmodi. ¶ Distinctio autem sit talis non ideipsona
 inter relationem et essentiam prout sic: nec credo (ait Decanus)
 quod sit aliud argumentum efficaciter ad istam conclusionem: est
 ratio Seco. in sententia. Primum suppositum scilicet prout habet
 realiter entitatem communicabilem prout putat essentia: alio-
 quin non posset eam communicare: hoc etiam realiter entitates
 non communicabile: alioquin non esset suppositum: hoc ex
 natura rei. Sed distinctio non potest verificari de eodem
 omnibus modis sine omni difficultate. Quod si de essentia ve-
 rificatur communicabile de relatione: pura prout in unitate inco-
 municabile: hoc ex natura rei. Nam essentia ex natu-
 ra rei est communicabilis et communicata personis. Et re-
 latio. scilicet paternitas ex natura rei est incommunicabilis:
 ergo erit aliquid non ideipsona: et natura rei inter essen-
 tiam et prout in unitate. ¶ Quod si distinctio formalis essen-
 tiam et relationem sola non habet distinctio realis personarum
 a prout sed magis e conuerso: ex distinctio reali personarum
 et ideipsona essentia cum personis et relationibus inter dis-
 tinctio formalis relationis et essentiae. Et ita distinctio personarum
 realis non est: quod relatio et essentia distinguunt formaliter.
 Nam prout in unitate et spiratio actua in prout distinguunt for-
 maliter: tamen non potest distinctio supposita: quod non di-
 stinguunt inter se realiter nec a prout sed personae distin-
 guunt realiter quod relationes oppositae: constructae personae
 distinguunt realiter. ¶ Quamquam ad articulum secundum est hoc
 conclusio rursus. Docet scilicet huius fidei articulus quod cum
 unitate diuine essentiae stat pluralitas diuinarum personarum
 realis distinctae. Sic etiam habet in simbolo Atha-
 nasi. Sed prout in unitate et spiritus una est diuinitas: equi-
 lis gloria coeterna maiestas. Quod autem in diuinitate sit plo-
 narum emanatio ista ostendit. Facit prout ista conclusionem hoc
 quod habet ubi dicitur de sum. tri. r. si. ca. firmis, libet scilicet tri-

nitas secundum communem essentiam individualium: et secundum proprietates
 personales discretas. Et ecce tria dicitur. Primum trini-
 tas est pater et filius et spiritus sanctus. Secundum. Haec fan-
 cta trinitas est individualium personarum essentia. Tertium est dis-
 creta personalium proprietates. Et ergo in diuinitate dare
 essentiam unam: tres personae: tres proprietates relatiuas si-
 ne personales: ut clare patet ex hac littera. ¶ Secunda
 conclusio. Essentia distinguit formaliter a persona et prout
 proprietate personaliter et e conuerso. Patet ex quod nominis di-
 stinctionis formalis praemissa. q. r. Quod est distinguuntur
 patet ex quod nominis distinguuntur: quia de ipsis sine
 de terminis prout ipsis personaliter supponentibus ve-
 re per modum contradictionis aut contradictione oppo-
 sitionis affirmat aliquid et negat: ut generare: non ge-
 nerare: esse communicabile: esse incommunicabile. Haec
 est intelligibile quod de aliquibus vere aliquid negetur
 et affirmetur per modum contradictionis: ita quod haec sit vera-
 raria excepti. Essentia non generat: pater generat. Et
 est. c. b. non est. c. nisi. a. r. b. vel significata per ipsa. Et
 nisi prout et essentialiter per ipsa significata aliquid inter
 se distinguunt. Si enim nullo modo distinguuntur: ergo
 non est aliqua non ideipsona inter essentialiter et persona.
 ergo sicut illa concedit: persona generat: coeundi debet
 illa essentia generat quod est contra ecclesie determinationem
 ne. ¶ Suppono enim quod non sit inter personam et essentiam aliquid
 distinctio quod ad modos grammatice vel logicales si-
 gnificatiue vel supponendi nisi quodam redit natura rei si-
 gnificate. Et ergo et natura rei sicut vel sicut seclu-
 sa o operatione intellectus: nulla penitus reperitur distinctio
 vel non ideipsona nisi essentialiter personae: sequitur quod sunt ter-
 mini omnino synonymi et idem sic ligniteas: prout eodem suppo-
 nentes. Tunc arguo licet. Et hinc aliquid nota sunt synonymi
 ma: quod dicitur verificat de uno ligniteas sicut prout personaliter etiam
 verificat de alio eodem modo supposito: sicut hoc est uerba: es-
 sentia est filius: hoc erit uerba prout in unitate: quod est sal-
 sum. Itaque spiratio passiva est filius: et. Haec ratione alias
 deducit late ad eam questionem prout: huiusmodi. ¶ q.
 v. ar. i. r. Camera. q. vi. ar. i. c. Paterea nemo sane me-
 tris uideat posse negare quod quod de duobus terminis
 significatiue sumptis aliquid idem affirmat et negat: ibi
 est aliqua distinctio vel non ideipsona. Sed sic est in
 proposito: quod generat non generat: esse coeundi esse in-
 coeundi: ergo est ibi aliquid distinctio non essentialiter nec
 realiter ut sumi potest ex questionibus prima et inserta: amplius pa-
 tebit in alijs distinctionibus: quod non ideipsona sine distin-
 ctio formalis quod est minima. Et ab alijs ubi distinctio
 modalis ut in unitate dicitur ubi sicut q. v. ar. i. prout. ¶ Quod
 sit hoc forte incidere dubium de personarum distinctio et co-
 sistentia: quod dicitur distinguuntur et sicut: quod hoc lo-
 quere potest nihilominus deinde simpliciter dei. Sed de hoc
 infra. ¶ Unum tamen hic adicio fm. Ad id quod cum de essentia
 eadem in diuinitate vel in prout esse: in summa intrinseca: ut cum
 de creatura salis. L. quod est sal: quod natura diuina est essentia
 diuina et prout est essentia. Et pater est sua proprietates rela-
 tiua. scilicet paternitas. Idem est de mete Damasceni. li. i. c. r.
 ¶ Quamquam ad articulum tertium est primum dubium. ¶ Quod
 propter distinctionem formalem coeundi sit quod in diuinitate
 sint plures formalitates: sicut ubi cumque aliqua reali-
 ter distinguuntur ibi sint plures realitates. Solo. Non est
 magis concedendum quod in diuinitate sint plures forma-
 litates quod plures realitates. Ubicunque ergo coeundi
 sit quod aliquid sint plures res/ibi non est coeundi quod ibi
 sint plures formalitates: nec plures realitates reales/
 nec plures quod dicitur. Quod non est: quod ratio realitates

L. 1. c. 1.

Articu. 1.
Dub. 1.
Solutio

essentie et relationis q est vna: signo formalitate essen-
tie q distinguunt a formalitate relationis. Quero an illa
formalitas sit idē obius modis cū realitate essentie:
an distinguat formalit. Si p̄mū ergo sicut est vna rea-
litas: ita erit vna formalitas. Si sc̄m: q̄ro de forma-
litate qua distinguunt formalitas a realitate essentie: si
cur p̄m: ergo vel erit p̄cessus in finitū: vel aliquid stā
dum est: eadē rōne in p̄mo: ita q̄ aliq̄ distinguunt
formalit: r̄ nō sūnt in eis plures formalitates. Itāc
rōnem late deducit. Ad cū in solutioē dubij p̄mī.

¶ Si q̄rā q̄modo: ergo distinguunt essentia diuina for-
malit a relatione: Respondeo nō per aliq̄ supadditū:
sed ipsa relatio nō est formalit essentia: et sc̄p̄a est eadē
realiter relatio. Nō em̄ p̄cedendū est: pp̄e loquetur
de de p̄uenitūb: q̄ cōuenit in aliq̄: sicut nec distinc-
tio pp̄ie distinguunt in aliq̄: sed aliquibus. vnde sic
oīa distincta distinguunt vel sc̄p̄is vel aliq̄bus sibi in-
trinsicis: ita oīa cōuenientia in quib: nō est aliq̄ idē
obius modis: vt in diuinis: vel p̄uenitū sc̄p̄is vel ali-
quib: sibi intrinsicis. ¶ Sc̄m̄ dubij. Lū int̄ rem et
rōnē nō est mediū: q̄ videt q̄ distinctio formalis sit di-
stinctio realis vel distinctio rōnis. ¶ Itē omnis di-
stinctio materialis est realis: ergo multo for̄: distinc-
tio formalis est realis: q̄ forme magis distinguunt
formaliter. sed distinctio formalis est distinctio materia-
rū: q̄ pbatur: q̄ distinctio realis est distinctio rerū: et
distinctio rōnis est distinctio rōnū: et distinctio ma-
terialis est distinctio p̄ditionū materialū: q̄ distinctio
formalis est distinctio formaz. ¶ Itē bene sequit. D i-
stinguunt formalit: q̄ realiter. Et̄ inter illa ē distinctio
formalis: ergo ē distinctio realis: ab inferiō ad sup̄.

¶ Itē sequit distinguunt formalit: ergo distinguunt.
Altra distinguunt: ergo nō sūnt idē per expōitionē.
¶ Ad p̄mū illōz q̄ negando p̄sequētū: q̄ licet int̄
rem et rōnē nō sit mediū: t̄ inter distinctiōē realē
et distinctiōē rōnis ē mediū: vt distinctio int̄ rē et rōnē
¶ Itē distinctio formalis ē mediū: q̄ nec realis nec
rōnis: sicut in sū. Nō sequit̄ inter substantiā et accidēs
nō ē mediū. salte q̄rū ad res extra a tam: ergo int̄ di-
stinctiōē substantiā et accidētis nō ē mediū: q̄ d̄
infantia de distinctiōe reali nō essentiali q̄ nec est
substantialis nec accidētalis. ¶ Ad sc̄m̄ neget cōse-
quētū: q̄ distinctio formalis nō ē distinctio formaz.

¶ Itē nota q̄ formaliter et formalitas nō sūnt pure
cathegogemata: s̄ synchegogemata mixta: sicut p̄-
fetas: p̄ se necessario et necessitat p̄t attribuit̄ pp̄o-
sitiōibus: ideo nō dicit̄ res aliq̄ ab alijs reb: distinc-
tione: vt cū d̄. It̄ homo necessario nō est asin: h̄c ē
qd̄dam necessitas: et t̄ nō talis que sit vera realitas: et
q̄ alias esset aliq̄ necessitas alia a deo. S̄z necessario
et necessitas dicit̄ quādā p̄ditionē: p̄positiōis: sic for-
maliter et formalitas vt h̄c loquimur dicit̄ quādā p̄-
ditionem: p̄positiōis: q̄ formaliter distinguunt per dicit̄
q̄. h̄c distinctiōis s̄m̄ modū loquēdi doctozis nihil
aliud est nisi aliq̄ idē esse realit: t̄i deuo illoz aliq̄
affirmari q̄ negat de alio. It̄ ita formalitas nō est
res aliq̄: s̄z dicit̄ quādā modū distinctiōis q̄ exp̄imū
vt dicit̄ ē: sicut necessitas vel p̄fetas cū dicim: It̄
homo necessario nō est asin: h̄c p̄ se ē rōnalis: et cū negat
necessitas vel p̄fetas nō negat res aliq̄: vt h̄c nō ē p̄
se alio: s̄z negat p̄fetas. i. qd̄a modus enticiandi p̄di-
candi de subiecto: sic cū dicim: essentia nō ē formalit
p̄fetas: nō ponit̄ res aliq̄ q̄ dicit̄ formalitates: sed
negat formalitas p̄positiōnalis. It̄ illo patet q̄ for-

Dubi. 1.

Asino

malitas nō ē inferi: ad realitas: nec formalit ad realit
patet etiā q̄ formalit nō ē determinatio alicui: t̄mū
cathegogicivel modus cathegogic: ideo nō arguit̄
h̄c a p̄te in modo ad totū distinguunt formalit: q̄ disti-
guunt. It̄a h̄c arguit̄ cū t̄mū includit̄ negatiōē:
ideo p̄na nō valet: nōa distinguunt. i. nō idē. It̄ p̄ hoc
patz ad alia argumētā. ¶ Sc̄m̄ Collariū p̄mū. It̄a cō-
sequētū nō valet. ¶ It̄ essentia diuina et p̄ritas distinguunt
formalit: igit̄ i p̄e sūnt formalitates distincte: vel ē h̄c
aliq̄ formalitas vel mod: nō idēp̄tati: q̄ vt q̄ p̄uenit
p̄ritati et nō essentia vel eocōrie. Patet: q̄ illa for-
malitas nihil ē a p̄te rei: s̄z ē synchegogemata mixta
denoians aliq̄ p̄dicari: vere posse dicit̄ deuo t̄mū
significatiue sumpto: et nō sic de reliq̄ d̄mō essentia
essentialit et realiter significatē. ¶ Sc̄m̄ Collariū sc̄m̄. ¶
¶ Non sequit̄ a. b. distinguunt formalit igit̄ a. b. b. sūt
inter se formalit distincta. Patet: q̄ non sequit̄ a. z. b.
nō sūnt idē formalit. s̄. a. z. b. formalit nō sūnt idē vt i-
fert Camera. ¶ Sc̄m̄ sequit̄ tenet q̄ a. distinguunt forma-
liter a. b. nō est aliud q̄ a. esse. z. b. esse. z. a. non esse for-
malit idē ip̄i. b. It̄ nec cedēs pbat: q̄ formalit in antecē-
dētē negat et in p̄tē affirmat vt p̄t̄z inferi. Unde ad
affert̄ de formalit ip̄i. b. s̄m̄ p̄t̄z vbi s̄. est. p̄ se primo
et totalit: z. oīfarte esse idē ip̄i. b. Sic q̄ quicqd̄ verifi-
catur auertericari p̄t de de. a. t̄i verificat̄ de. b. z. eocō-
uerio. It̄ qd̄d negat de vno: neget etiā de reliq̄. It̄
sic formalit equalit p̄ se p̄rio et totalitē oīfariē vel
Camera. inuit cū dicit. q̄ vt volēs tradere regulā vbi
p̄mo debeat poni d̄ctio formalit: q̄ncis aliq̄ ter-
mini d̄r de se inuicē cōuertibilē. It̄ hoc cōuertioē
nō regulata p̄ hoc d̄ctioibus qd̄d: vel oīs res q̄ est
t̄ic de ip̄is s̄gnitū vt p̄t̄z verificat̄ d̄ctio formalit: z
nunq̄ aliq̄. p̄t̄z qd̄ noīs distinctiōis formalis exp̄l̄si
cat. It̄s essentia est p̄ritas: oīs p̄ritas est essentia
et sic t̄t̄ termini p̄uertibilē p̄dicant. Nō t̄ cōuerio
ne regulata p̄ qd̄d est: q̄ essentia est aliq̄: s̄m̄ non est
p̄ritas. It̄ q̄ qd̄d est deus est deitas: ideo idēp̄tati
cans formalit deus: deitas. Sed h̄c qd̄ noīs distinctiō-
is formalis nō sufficit vt p̄t̄z p̄t̄z: q̄ si illa cōcedi-
tur: deus ḡnat: nō sic illa deitas generat. It̄ deus est
passus: nō sic deitas est passus: de q̄ lat: s̄m̄ ifra. It̄ deus
assumpsit h̄mānitatē s̄m̄ plures nō p̄cedit de deitate.
It̄ illo inferi It̄ p̄ta sic dicit̄ vltimate resoluēdo vt
d̄t̄ m̄bi at̄ It̄ p̄ta q̄ nō alio mō p̄cedendū sit essentia
diuina distinguunt formalit a p̄fona vel p̄prietate p̄fona-
lit̄is q̄ de? est talis nature q̄ aliq̄ idē s̄z affirmat̄
de essentia et negat de p̄fona et eocōrie. It̄ ad illā mētē
(ait idē doc.) vidēt̄ Sc̄m̄. z. cōcōrie finaliter tēdere. It̄
talit̄ inēptatio p̄positiōis nō d̄c̄ dicit̄ Adā. nec d̄c̄ ē
nec h̄olhot. ¶ It̄ ad rōnes h̄olhot q̄ h̄c recitare
omitto q̄s ponit. q̄ z. determinationē volens ignare
d̄c̄ de distinctiōe formalis sc̄rideri p̄t̄. Dicit̄ em̄
illū modū loquēdi fore ip̄oznū repugnātē et sc̄rictū
s̄m̄ frustra aduētū. It̄ cū p̄lo q̄rit: si a/ b/ distinguunt
formalit: q̄ro qd̄ demōstrēt p̄ subiectū: aut vna res vel
plures. Dicit̄ p̄t̄ q̄ vna et non plures: q̄ vt patuit
distinctio formalis dicit̄ cōditionē nō rei s̄z p̄positiōis
in q̄ termini s̄gnitū s̄p̄t̄ p̄dicat̄ de se iure et t̄i de al
tero eoz s̄gnitū sumpto aliq̄d affirmat̄ q̄ nō em̄ eo
p̄t̄t̄cē affirmat̄ de reliq̄no s̄gnitū sumpto. ¶ Ad se-
cūdm̄ neget̄ q̄ oīs distinctio aliquozū sit distinctio
aliquaz rerū: s̄z q̄is dicit̄ solū cōditionē p̄positiōis.
¶ Ad tertū claret q̄ nō est repugnātia i mō loquēdi

Cozo. 1.

Cozo. 1.

Regula.

Ad rōnes h̄olhot.

Ad d. 1.

1.

3

sane intellecto cũ dicit. pater ⁊ essentia sunt formaliter distincta. p hoc em̄ inuic q est vna ⁊ eadē res p ⁊ essentia. Attri de p significatiue sumpto vā p dicitur aliq qd nō sic vā de essentia. Et hoc est fide: q p se genui filius: essentia aut nō genuit. ¶ Ad q̄rtū patuit i

4 scō dubio i fra. 3. q illa oña nõ uolent: distinguunt for malr ḡ distinguunt. Et cū affir: negata oña: ergo oppositū nõ sequens fiat cum inuenit illud vt patuit. ¶ Ad q̄ntū cū arguit modū loquēdi i placare: eo q dicit q aliq sunt aliq: ⁊ tñ idē oibis modis. Negat illud hic cū sunt duo termini significatiue sumpti eadē rē significātes: p̄ eo eodem supponentes: de q̄rum vno aliqd d̄rere ⁊ affirmare: ⁊ nō sic de reliq. Et hūc intellectū clare h̄ doc. dif. xxvii. q. 1. dif. xxviii. Et fm̄ hūc intellectū dicta in. q. 4. hui⁹ diffinitionis uenit mo derā d̄a iterp̄da. ¶ Ad sextū. Si essentia nō est ea dem formalr q̄rum cū. ⁊ c. dico q est eadem reali essētie ⁊ oibus q in diuisi sunt: h̄ nō est eadēs formalr p̄ h̄ec em̄ nō est p̄dicatō formalr: essētie ē p̄ nā p̄ se

7 nūit: essētia nō genuit ¶ Ad septimū neget q ille mo dus loquēdi ē frustra. Ad p̄batōnē o cedit q oēs cō cedit q aliq̄ uenit essētie q nō uenit p̄ri in sup positōie p̄sonali. Et cū p̄ ⁊ essentia supponat p eadē re: nihilomin⁹ aliqd attribuit p̄ri tñ essētie: ⁊ hoc ē distiguū formalr q̄ mod⁹ loquēdi beneuit: grā iudica tus est. ¶ Et si quādoq̄ gr̄i quarevni eorū hoc p̄dicatū uenit: ⁊ nō alteri. Bndē q̄ distiguū formalr: idēz plurib⁹. h̄bis explicat ⁊ nō assignat rō p̄ctia p̄oiaz q est natura rei: et p̄ri negat dicit illius doctoris ⁊ q̄ distiguū rōne vel formalr iterū distiguū. ¶ Cū sub iungit h̄c nō fore p̄cedendā p̄ ⁊ essentia sunt: p̄p̄te loquendo p̄cedit illud: q̄ntū illa p̄positio ⁊ p̄similes que de x̄tute sermonis fallē sunt: possunt sane ⁊ carbo licē p̄cedi in actu signato: v̄tra p̄tate b̄t. dl. xxvii. q. 1. s̄ l̄r d̄. xxvii. adēs em̄ intelligunt p̄ illā. Bndē vā de essentia ⁊ nō de relatiōe q̄ idēp̄ficat essētie: vel p̄ter nō v̄ formalr de essentia sumēdo formalr vt est cō ditio p̄positiōis ⁊ non res aliqua. Non em̄ habent ad hoc finitū: p̄p̄t̄: ideo ille modus loquēdi theologoz sic intellectus nō est malus ⁊ execrandus: sed est acce ptandus. Et si q̄s p̄t̄ dare breuitatē: det. cē. ¶ Et cū iter essentia ⁊ relatiōis est aliq̄ idēp̄ritas fm̄ aduer sariū: q̄ idēp̄ritas est int̄ aliud ⁊ ip̄m. Aduēfessū est q̄ h̄c illatio ⁊ silēs nō ualent: q̄ vel doctor ille nō acce ptat vel vult nō acceptare intellectu p̄iū loquentem de diffinitione formalr. ¶ h̄ec ⁊ s̄ta scientib⁹ logicā ⁊ q̄d dicit diffinctio formalr clara sunt. ¶ S̄z licz illud possit sic carpolice defendi ⁊ q̄ p̄positiōes ille ⁊ consi fesse: p̄ ⁊ essentia sunt: p̄ ⁊ essentia distinguunt for maliter: p̄ ⁊ essentia sunt eadem res. cē. captāt ⁊ ha bebant iam dictū intellectu. s̄ p̄ nō p̄dicat formalr de essentia: vel h̄c p̄dicatō nō est formalr: p̄ est essentia essentia uenit cōicari pluribus ⁊ non p̄ri: patri conueni genere ⁊ nō essētie: essentia est in oibus p̄o nis: ⁊ p̄ nō est in oib⁹ p̄sonis: nasci p̄uenit filio ⁊ non essētie. Et sic suo mo de p̄p̄tate: p̄sonalib⁹ q̄bus p̄one b̄t: cernit: vt p̄s ⁊ d̄fermatōe eccl̄ie. c. firmi⁹ ⁊ in gen̄ere de q̄buscūq̄ formalr diffinitio in diuinis.

Dubi. 5. h̄

¶ Possit tñ aliq̄ dubitare tertio et dicit: hoc ē uelle euadere ⁊ uelle recedere a dictis supra. q. 4. de distinc tione formalr fm̄ d̄cā. Quomodo q̄ saluabit dictū suū ibidē ⁊ s̄t dictū Seco. vbi. s̄. distinctione p̄ri. cū allegat tñ rō distinctionis formalis int̄ essentiam ⁊ p̄sonā in recitatione opiniois euadē doc. Et idē fm̄

dicta sua vt videt in p̄e est realiter entitas cōicabi li: ⁊ reali entitas nō cōicabilis. ¶ p̄terea q̄ritur q̄ est rō fm̄ p̄dicata q̄ aliqd verificat de patre nō de essen tia. ¶ Itē si illud uer sit q̄ de q̄buscūq̄ p̄dicatō d̄c̄: ctioz q̄ ip̄a sunt aliqd nō diffinita. ¶ De hinc quid ḡ dicit ad Adā: h̄c olkoto: p̄terū ⁊ d̄eg. q̄ tenet s̄rū

¶ Ad p̄imum p̄dicatū salua sententia sancti q̄: sicut ponim⁹ in diuinis trinitatē p̄sonaz ⁊ eaz: per p̄p̄ta tes p̄sonales diffinitio: vt habet loco sup̄ri⁹ alle gato. c. firmiter. Itē p̄t̄ dicit q̄ in p̄e sit natura cōica bilis intrāsitue: q̄ in p̄e sit reali natura incōicabi lis: q̄ntū d̄p̄ta hoc dicitur ⁊ alia dicta Seco. ⁊ d̄cā p̄fata oim̄de nitat̄ trahere ad sensum p̄tius tactū q̄ planus est ⁊ intelligibilis. ¶ S̄z vā: ḡ in q̄libet p̄sona sunt due entitates: q̄ fm̄ Seco. ⁊ d̄cā in p̄e est natu ra cōicabilis: ⁊ in p̄e ⁊ natura incōicabilis. Bndē p̄t̄ vt p̄cedit dubio loca tactū est q̄ de essentia p̄dicat cōmunicabile ⁊ nō de relatiōe: ⁊ q̄ in p̄e est essentia intrāsitue: ⁊ s̄t: p̄p̄tates relatiuā turca ca. firmi⁹. p̄ allegatū h̄ō tñ in villa p̄sona fuit plures entitates aut plures res: vt infra patebit d̄. xxvii. vbi doctor exp̄s̄e h̄z q̄ p̄ritas: essētia nō sit plēs res. Quō aut̄ illa sit p̄cedēda in diuinis fuit q̄ntū notōes: ⁊ ad quē sentū ibidē explanat. ¶ Sed q̄cōd sit flame: si fidei catho lice firmitate: nō vt quo illaverificatio cōtradictōio rī locū habeat: nisi sit aliq̄ nō idēp̄ritas ex natura rei quā cū idēp̄ritate essentia capē sufficienter p̄ intelle ctū non possum⁹ in via: ideo t̄ d̄eg. q̄ p̄ter⁹. ¶ Adm̄ d̄p̄ta: h̄c olkoto inuicē dicit se uelle illis plures modū occupare. Et ap̄pter discussay cōs: sed nō clare intel lecta illa materia de simplicitate nature diuine cum p̄sonaz pluralitate beneit in suis scripturis uadit: h̄ ar gumētationes multas cōtra modū loquēdi ip̄o p̄tius cōfecerit. ¶ Et si v̄ h̄c d̄cā repugnat simplicitati diuie. Bndē q̄ sicut nō repugnat simplicitate diu ne: essētiā trinitatē fm̄ cōēm essentia idiuina ⁊ fm̄ p̄p̄tates p̄sonales d̄icretatv̄ habet capto sepe alle gato firmi⁹. Itā nō repugnat in p̄e esse intrāsitue essentia: p̄p̄tate relatiuā parti rōne. h̄ō ei opponit diuine simplicitati p̄sonaz pluralitas q̄ reali idēp̄riti cat̄ essentia diuine: ⁊ ita nec p̄p̄tates p̄sonales q̄b⁹ p̄sone distinguunt ad sensū infra t̄gēdū. H̄ec p̄stitutio opponit simplicitati nature diuine q̄ p̄stitutia sunt inter se idē ⁊ cū toto: si ita has est loq̄ p̄fctia idēp̄rita te vt infra tanget d̄st. xxvi. q. 1. ⁊. q. vii. d̄st. viii. ¶ S̄t q̄ p̄stitutia p̄sonā sunt idē inter se ⁊ cū p̄positio q̄d constituit: nulla est ibi oim̄o p̄positio. ¶ S̄z licz ḡ: s̄t̄ib⁹ p̄dictis ⁊ eis sane ⁊ p̄ie ad cōmūne intellectu ille ctis natura diuina sume simplex: q̄ nulla est ibi cōpo sitio nec intrinseca nec extrinseca: nec vlla p̄p̄tates relatiuā h̄z neq̄ essentia est simplicitatē p̄sona p̄p̄t̄ p̄fē ctā essentialē ⁊ realē idēp̄ritate essētie ⁊ p̄p̄tate: re lantū cū supposito. ¶ p̄terea simplicitas nō tollit pluralitate eoz q̄ s̄t p̄fctē idē iter se ⁊ cū p̄sona in qua s̄t intrāsitue. ¶ Et nō mirū q̄ hoc fingare ē ⁊ ibis vbi m̄ta singularia h̄uānt intellectu trāscēdētia rep̄tū Et fm̄ hoc iā p̄s̄ q̄licūq̄ intellectu: v̄riusq̄ notūca tōis diffinitionis formalis fm̄ d̄cā: ap̄lectat p̄us le ctō: q̄ plus plz. ¶ Ad scōm̄ fatōz: ignō: ariā mēas: q̄ rōnē aliā ponere necesse nisi natura ⁊ reui patuit: ob quā aliq̄ p̄p̄tates p̄cedit. Alie ab eccl̄ia p̄hibē ⁊ negant v̄nz eccl̄ia q̄ regit̄ ip̄sancto i h̄is q̄ h̄dei s̄t non sine cauitā rōnabilē dixit. sanctā trinitate esse indi uiduā fm̄ cōēm essentiam: diffictā fm̄ p̄p̄tates

p̄fo. m̄

manifestu est: qz res in se no cognoscit nisi cognitioe
 singulari intuitiva ea supponere qnt
 vtrags est singulari. ¶ Scdm allā opt. q negat entia
 habētia nō esse obiectuū suppositi dicit in qstōe. i.
 plogi dubio. ij. postea sic ponit dūctio. Res duplx pot
 cognosci. Unō mō in se. i. cognitioe distincta. Alio mō
 in se. i. cognitioe idēfīca. Et vocat cognitio distincta
 reit auctoz dicit qnt nihil quociūqz dīstīctū a re cui? ē
 cognitio ē fiat hmoō quociūqz. i. cū cognitio signa
 rem aliqua pōtē: r nihil quociūqz a re illa dīstīctū.
 ¶ Ex q duo sequunt. Prīmū qz oīs cognitio distincta
 est singulari: patet: qz si esset cōis: non significaret ali
 quā re pōtē: qz qūcūqz re p illā designata: cū illa etiā si
 significat aliqd ab ipa dīstīctū: qz nō significat vni nū
 sed plura. Scdm qz oīs cognitio dīstīctā est absolu
 ta. patet: qz si esset cōnōtativa cū re quā significaret
 etiā aliqd aliō nōtaret. Quid notabili p mōso auctoz
 ponit tres cōclusiones: qvdeno potest fm p mōso opti
 nōtōe de pceptib? in esse obiectuū. ¶ Qvdeno g ad ar
 ticulū scdm est hoc p cōfio prima. Nec de? nec aliqd
 qd est reāl? de? siue dicat ē sit essentia: siue qd ditas/
 siue qūcūqz modo intrīnsecū deo: naturalr pot hic p
 statu vie cogitā in se a nobis hie dīstīctū: ita qz nihil
 aliud a deo pcurrat in rōne obiecti. Probaf: qz nihil
 naturalr cognoscit pot in se: nisi cognoscit intuitiue:
 sed deus p statu illo non pot cognosci intuitiue ex p
 ma qstione plogi: g. Adāoz patet: qz ppter hoc fm
 philosophū. ¶ Secus a naturitate non pot cognoscere
 colorem in senec hie scientia de colorib?. ¶ Et eadem
 ratio est in oibus. ¶ ¶ Conclūo scdm. ¶ Essentia vs qd ditas
 ditas vniua potest a nobis cognosci in aliq cōceptu
 nō solū simplicī cōmuni deo r creatur: s; etiā cōpositi
 tō pprio deo cui? partes sunt naturalr abstrahibiles
 a rebus. Probaf p pma pte qz in pceptu cōi qz sicut
 creatura aliq pot cognosci i pceptu simplicī cōi deo
 r creature ita r deus: qz pcept? cōis aliqbus eq
 sentat quibet eoz qd est cōis. Ex aut talis pcept?
 sit dabilis parat supra di. ij. q. ix. in doc. r. q. ij. plogi
 in collectioe isto. ¶ ¶ Itē nisi deus sic cognosceretur
 nullo modo esset a nobis cognoscibilis. Scdm pars
 patet: qz qnt sunt multa cōmunita dīstīctā hntia idēz
 aliqz pntū siue respicitur oia illa cōia sit accepta r
 cōmūcta pntū vniū pceptū cōmpositū ppriū illi so
 li qd in oibus r tūc: s; multū sunt pcept? simplices
 naturalr abstrahibiles qū quibet ē cōis deo r alicui
 creature: ergo oēs illi sit accepti: faciunt vniū pceptū
 cōmpositū ppriū deo. Et ita cū poterit cognosci qz il
 le pceptus cōmposit? de aliq verificat? de? in illo co
 gnoscit. Adāoz probaf: qz cum illa cōmunita sunt dīstī
 cta quibet eoz aliqd pnter: qd nullus alioz pnter.
 ¶ Et tunc dico repntatiue: aliqd in duo eoz pōtē idē
 continēt repntatiue nō essent dīstīctū: ergo si illa
 cōmunita sit unguis soli illi pnter qz in oibus cō
 tinet. Nullū em pnter pnt simul qd non in oibus cō
 tinet repntatiue ppter eoz dīstīctōe: qz conce
 ptus ex plurib? cōposit? non pot alicui pnter: cui
 non quibet pars tot? cōuenit: creat aial/ homo/ for
 tes. Illi pcept? cōposit? nullū pnter nisi qd est aial
 r homo/ fortes: r per pōs soli forti. Et ita est pprius
 illi cui soli cōuenit. minor pbaf: qz ab entib? pot ab
 strahi pcept? ent? q est cōis deo r oibus alijs entib?
 Sicut pot abstrahi pcept? sapientie/ pcept? charitat/
 concept? iusticie. rē. cōmūis sapientie/ charitat/ iu
 sticie/ create r icreate. Et rī nulla creatā sapiētia fit

charitavel iusticia: ergo pcept? ex his pposit? nulli
 create sapie/ vel charitat/ aut iusticie cōuenit. Et qz
 pot pcludi aliqā sapiētia esse charitatē r iusticia: qd
 est creatura: r per pōs de?: ideo ille pcept? cōposit?
 est pprius deo: qd nulli alijs a deo pnter. Et vide cir
 ca hoc auctozē clare loquentē etiā supra. q. vij. plogi
 Et nota qz illud qd assumit doc. dicēs. Qd sunt cōia
 multa habētia aliqd idē pnter: oia illa sūt accepta fa
 ciat vniū pceptū. ppriū illi pnter in oibus: cōtento
 respntatiue. i. significat. ¶ Et hoc intelligi debet: de
 cōibus dīstīctis/ tali dīstīctōe qz quibet eoz con
 tinet. i. significat aliqd qd per nullū alioz significat.
 vni opōret duo in oibus illis pcurrere. Prīmū qz ali
 qd idē sit significatū p oia cōia. Scdm qz per quibet
 cōe significet aliqd: qd per nullū alioz significet: vni
 pars in declaratiōe p auct. Et per hoc excludunt cōia
 quoz vni est supus ad aliud. In qbus non tenet p
 bartio. Nā licz idē pnter sub illis cōibus/ substantia/
 corpus/ aial/ scs fortes: tō nō pstruit sit sumpta con
 ceptū ppriū soti. ¶ ¶ Tertia p cōio: de? est cognoscibi
 lis a nobis in pceptu aliq simplicī cōnotatiuo vs nega
 tiuo: qd nō respntat a signo icōpiero ad placitū insti
 tuto: vt pcept? hui? signi sumit prīmū pīa cā/ crea
 tū/ imortalis/ imutabilis/ icausabilis/ etn? rē. pbaf/ qz
 pot cognosci qz concepit? hmoō simplices pnter de
 ente particulariter: vt aliqō ēnē est simplicī imutabile
 de? r hoc cognoscit de? in cōceptu tali: qd illi ens
 de quo verificat illa particularis ppō nō est nisi de?
 hoc autē est cognoscere deū in pceptu cognoscere p
 positōe: in q cōcept? aliqō pnter de aliq cōi deo r
 creature/ hnticari p supposito illi cōis qd est deus.
 Nā illa pcedit fm opūōe qd ponit qz pcept? hnt
 esse obiectū in mēte. ¶ ¶ Tercio autē qz pcept? est q
 litas realis in mēte: scz ipē act? intelligēdi dī qz de?
 cognoscit in se: qz sēp in oī cognitione quā de deo ha
 bem? p statu illo: pcurrit aliqd in rōne obiecti qd nō
 est de?: qz oīs pcept? nobis possibilis de deo: pōt se to
 tū vel fm et? pte ipōtat creaturā: vt pōt de pceptib?
 de qb? supra mentio est habita. ¶ ¶ Tercio hoc qd auct.
 dicit in. ij. p cōione: qz diuina essentia est nobis cogno
 scibilis in pceptu simplicī ad placitū instituto pprio/
 cōnotatiuo vel negatiuo. Dubitat prīmō: nō videtur
 p supponere falsū: cū null? sit cōcept? ad placitū insti
 tut? qz oīs enī pcept? significat naturalr pprie ea quo
 rī est cōcept? tāqz naturalis sūstrudo eoz. Si qdē co
 gnitio mētali s i significādo nō subest nre pnter: vt pōt
 de visionē ceteris sensatiōib?: nec aliq sententiā est
 de cognitionib? intellectualib?. ¶ ¶ Ad hoc dicēdi qz
 auct. loqf de cōceptu fm opūōe dicitur: qz cōcept?
 nō est cognitio: sed obiectū cognitōis i aial/ hntē est
 factū: quō s. in scripto pōtō dī. s. q. vij. in solutiōe qnt
 dubij loqf. ¶ ¶ Talis ē cōcept? si ponit qntz supponit p
 re extra a q abstrahit: r qz p sūb? reb? r qntz a
 pzo reb? dīstīctib?: vt dū audita voce carthaginis quā
 nō vidit: ex visū vrbib? fingit quādā imaginē ciuita
 tis: qnt p cōceptu carthaginis: qz forte est multū dīst
 similis i esse obiectuū carthaginis. Hic ergo cōcept?
 respntat carthaginē: et ipōtatiōe nō naturalr. Et nī
 si cōcept? ille videt fuerit ab alijs: nō respntaret eis
 carthaginē: nisi cui esset notificata ipōtatiō: sicut dē
 de voce carthago. ¶ ¶ Per hoc g dī: qz cōcept? abstra
 ctus a re in se r intuitiue cognita: naturalr respntat rē
 illā: s; si illa rei illi a q re abstrahit: p illis supponit nō
 ad placitū s; naturalr. Scdm pcept? abstract? a reb? nō ē

Arti. 1.
Cōfio. 1.
L

Cōfio. 1.
D

Cōfio. 3.
S

Articulus.

Dub. 1.
S

Distinctio III

Questio II. et. III

tutius cognit; tanq; fititudo alicui? nō effi: illā rē nō
 vifaz; repñat: ex fititudo fingit; q; ut talī actu, p
 re nōvīa: nō natura imāginis fice: fed fituolitate z
 q; nō est res aliq; tutius cognofcibilis: hēffe corru-
 ptō; pceptib; pnotatū: negariū: z fynathegozē
 matib; : ideo cōcept; nōnotatū negariū fynathegozē
 rematicū fignū fice: ex ipofitione: z nō naturā; z frequē
 ter fit cōcept; p; p; vocē ipofitaz; : hō; poffunt etiā ad
 ftrā; a reb; : z hoc fatiz patē; ex dictis auc. in. q. alle
 gata. ¶ Scdm aliā; vō; optinō; tenēt; : q; pceptus
 est ipamēt cognitio: v; q; oīs cognitio fūe; cōcept; nō
 talis: quā; nō; fūe; iquātū; est act; intelligē; fignū; ea q; p
 fōm; intelligē; naturā; p; p; : i. naturā; fēipio; imē
 diate z nō p fubordinatiō; ad quē; cō; aliū; cōceptū;
 vel cognitio; ¶ Quē; rū; cōcept; mētā; p; rē; ea q;
 naturā; fignū; p; qdā; ad placitū; fignū; nō; vltimate; v;
 naturā; cō; vel etiā; ad placitū; vltimate; cō; fati-
 vō; exp; p; natū; : vt cōcept; (ingular; : fortis fignū; natu-
 ralī; p; fice; fō; fēipio; imēdiatē; z fignificat; fēipm;
 naturā; cō; mediatē; aliō; cōceptū; reflexo; fignificat;
 etiā; fē; z fibi; fū; i fignū; : puta; vocē; fō; : fcriptū; : ad
 placitū; nō; vltimate; mediatē; cōceptū; q; est naturalis
 fititudo fignozō; fō; fignificatū; nihil; tū; fignū; ad pla-
 citū; vltimate; : cōcept; ad; nō; vltimate; vocis; fortis; q;
 naturā; p; fice; fignū; vocis; fortis; : ad placitū; vltimate; fign-
 ficat; fortis; nō; p ipofitionē; factā; circa; cōceptū; : f; p
 ipofitionē; q; vō; ipofita; est; ad fignū; talē; hō; :
 cō; fati; cōcept; ipofite; vō; fignū; etiā; hō; : p; eo
 q; fignū; fignū; est; etiā; fignū; fignat; : z; q; fēquit; : q; da
 biles; fū; duo; cōcept; q; fū; mutuo; fubordinat; : p;
 de; cōceptū; vltimate; : cōceptū; nō; vltimate; hū; : vocis
 fortis; : nā; vltimate; fubordinat; nō; vltimate; in fignū;
 vocē; nō; vltimate; fubordinat; vltimate; i fignū; hō; :
 quī; est; fortis; p; hoc; vō; ad; auc. q; loquit; de; cōceptū;
 f; p; primā; optinō; : nō; fōm; fctoz; : q; tenet; q; cōcept; fit
 cognitio; : nā; etiā; cōcept; cōnotat; fignū; naturā; : ea
 quozū; est; fignū; cōcept; : abfolvō; : vñ; cōcept; cōnotat;
 ad; alb; : naturā; fignū; oīa; alba; : cōnotat; oēs; albed-
 nes; p; modū; ibē; fō; : fice; de; cōceptū; negatiuo; : fūe; fit
 p; p; : vel; incō; : fit; de; fynathegozē; mētā;
 h; : eo; mō; q; fignū; fignū; naturā; : latior; p; cutio; ad; logi-
 cā; p; net. ¶ Circa; eādē; cō; etiā; dubiū; fōm; : quō;
 cōcept; cōnotatū; fit; fimpler; cū; fignū; diuerfa; diuerfi
 mode; : nā; vñ; fignū; in; rē; totā; in; obliquo; : hoc; dubiū;
 fignū; rā; hāc; difficultatē; : an; in; vno; fimplici; cōceptū;
 poffit; includi; diuerfō; fignificā; : z; pōt; p; ab; i
 ter; dicit; q; fice; : ad; p; de; fingulari; vago; : puta; de; fen-
 fatione; aut; i flectione; prima; : q; nō; nota; tē; lectū; fi
 gnificā; rē; fingulari; qdā; : fed; cū; multis; circū; ftrā;
 diuerfozū; p; dicit; oīs; : tādē; d; : q; vna; fimplex; qua
 litas; mētis; z; indiuifibilis; : in; partē; diuerfā; rōnū;
 pōt; habere; diuerfos; modos; fignificā; : vñ; forma-
 lem; aliū; materiel; : hū; modi; fignificā; : non; diftin-
 guit; a; cōceptū; : fed; funt; ipemēt; cōcept; : plura; rep-
 fentā; vñ; fubiectū; aliō; vō; formā; fū; dū; pō; in; oē;
 in;herentē; : imo; pōt; habere; diuerfos; modos; fignificā;
 di; formales; : Nec; vidēt; magis; inconueniens; : intelle-
 ctum; vno; actu; apphē; fū; ferri; in; diuerfa; obiecta;
 ha; bē; tū; aliq; o; dīm; fū; habitudinē; ad; fē; : q; q; in-
 tellectus; eodē; actu; adpē; fū; ferri; in; diuerfas; p; p;
 fitiones; : puta; in; p; fū; : z; conclusiō; : vt; p; de; adpē;
 fione; toti; demonftrationis; : fū; q; appetitus; eodē;
 actu; fruif; fū; z; vñ; mē; ad; finē; : z; ita; q; idē; actus;
 fū; fruif; : imo; amor; z; odif; : de; quo; fū; p; a; dif; .

q. i. dictū est. Nec tñ qm; res diuerse pnt p eadem
 conceptū significari vñ; nota: puta b; h; : hic lapidē
 p; fice. ¶ Non habēt aliq; o; dīm; fū; habitudinē
 ad; inuicē; : puta; fubiecti; z; accidētis; : aut; toti; z; partē;
 aut; alim; : quē; nō; etiā; adq; : vel; alio; q; relpē;
 aut; hū; : hō; pnt; diuerfa; eodē; vel; diuerfis; mō;
 die; p; eādē; cōceptū; rē; nātū; : ad; hāc; cē; : cē; : cē;
 cōueniētā; habitudinē; vel; ordinē; ¶ Tertio; dubitat;
 circa; hoc; q; dicit; e; q; res; pōt; cognofci; in; alio; : hō;
 etiā; vidēt; ferri; q; cognitio; cōceptū; p; dicit; de; aliq;
 cognofcā; res; ipfa; : ad; hoc; b; m; vñ; q; optinō; de;
 cōceptib; : hō; mō; f; cōcept; : hō; e; obiectū; tū; vo-
 lētēs; cognofcere; deū; in; cōceptū; q; ipm; i; e; cognofce-
 re; nō; poffū; : vñ; m; p; deo; vno; cōceptū; p; p; : attri-
 buēdo; eādē; p; p; dicationē; : nō; p; fē; : p; re; cuius; e;
 cōcept; : q; qdā; deo; attribui; pōt; debet; : f; q; deum;
 cognofcere; in; cōceptū; : formare; aliq; p; p; : deo;
 in; cōceptū; fūe; in; e; obiectū; : fice; eā; verificā;
 rē; p; fignificatū; illi; cōcept; : vt; parit; in; cō; : h;
 q; hū; : q; m; em; in; h; mō; dē; cognitionē; nihil; termi-
 natū; actū; intelligē; nū; folus; ille; cōcept; : q; nō; con-
 cept; ille; e; p; p; : deo; f; m; illā; optinō; : q; dē; p;
 test; p; dicit; de; deo; p; dicit; vere; de; illo; cōceptū; : nō;
 p; fē; : p; re; q; deus; e; : Ideo; dū; talē; p; p; : deo;
 verificā; : deū; in; cōceptū; cognofcimus; : h; illa;
 e; mē; oīm; de; optinō; illa; dicitur; : q; deū; in; hoc;
 vita; cognofcere; nō; poffū; : hū; e; in; fē; : q;
 hō; dē; : in; fē; terminat; actū; nō; cognitionis; : ¶ Se-
 cundū; aliā; vō; optinō; q; tenet; q; cōcept; e; cō;
 gnitio; pōt; fice; dicit; : z; tactū; fuit; : q; d; : h;
 fū; p; fice; in; cō; : h; : q; deū; cognofcimus; nō; i; fē;
 fū; in; cōceptū; : nō; cognitionē; p; p; z; diftinctā; : deū;
 diftincte; deū; rē; nātū; : q; nihil; aliud; nū; folū;
 diftincte; rē; nātū; : q; hū; aliud; nū; folū; op;
 tionē; illā; de; e; imēdiatū; obiectū; nō; e; cognitio;
 h; e; intuitiue; vidēre; nō; poffū; : p; fū; vñ; : ta;
 mē; cognitio; illa; fūe; cōcept; e; colā; deo; z; creatū;
 re; : Ideo; dū; aliq; talē; p; p; : deo; : in;
 qua; aliq; p; dicit; de; h; mō; cōmū; deo; z; creatū;
 et; p; p; ipfam; verificā; m; p; p; : deo;
 cōmū; : f; p; deo; non; i; e; obiectū; : fed; re;
 dicitur; deū; cognofcere; in; cōceptū; ¶ Quārtū;
 dubiū; : q; illud; dicitū; in; probatione; p; mē;
 clufionis; : q; de; nullo; poffit; haberi; noticiā; abftractū;
 fua; intuitiua; non; fit; verum; : Si; quidē; angelus; ha-
 buit; noticiā; quā; dicitū; ante; rerū; productionē; : h;
 poterat; res; p; : q; conderēt; intuitiue; cognofcere;
 ¶ Itē; agn; elicit; inimiciā; lupi; i; nō; vñ; : r; ita; fū;
 fpe; cē; alienā; cognofcit; lupū; ¶ Ad; p; p; : q; illa; p;
 tiuā; naturā; loquēdo; : vt; h; habitū; e; : q; p;
 h; e; mē; cē; : ita; poffet; cognofcere; colores; abftractū;
 ut; ficut; dicit; ali; : q; h; falū; e; : ¶ Cū; autē; ob;
 de; angelo; : cedit; fi; habitū; talē; noticiā; qdā; dicitū; : h;
 cōceptū; cōmū; qdā; dicitū; : q; habitū; e; a; deo; i;
 fū; : fed; nō; e; naturalis; : acq; : ¶ Ad; aliud; de; lupō;
 z; agno; : q; agn; fū; fpec; : de; e; dicitur; folū;
 cognofcit; inimiciā; lupi; : cū; latiorē; declarationē; vidē;
 in; doc; : q; nō; factū; directē; ad; quē; : ¶ Quintū;
 dubiū; qd; in; textū; doc; : e; tē; i; ordine; fuozū; dubio;
 rum; habitū; fuit; : q; vñ; p; : ¶ Quē; tertia;
 ¶ Item; de; deo; poffū; : h; p; p; : q;
 qdā; dicitur; : Articulus; tribus; dicit; abf;
 q; : ¶ p; articulo; primo; notādū; dicitur; : ¶ Artic;
 q; auc; : certitas; impugnatā; optinō; qdā;
 Nota;

Dub. 3.

Dub. 4.

Dub. 5.

l.

Dub. 1.

que tenet de dei nō pōt hñi nñvñ? pcept? ddditatu? et alio cōcept? sunt denotatiu. pñmū notat: q in p: post cōcept? ddditatu? est cōcept? supponēs pñle pio re ipsa: p nullo alio: nñ pio eo qd est illa res m: hñ cōnorādo extrinsecā: nñ: Et sic cōcept? dicere videt esse ddditatu? qd dñcat p se pio modo de specie. Alter cōcept? ddditatu? est pcept? absolūt? siue nō cōnotanu? qd res hñt eñtā rei sine pnotatione cuius cūq. Et sic cōcept? ddditatu? nō distinguit ptra absolutu: sed cōnotatiu. Et ptra scdo modo doc. freqñt accipit cōceptū ddditatuū in hac qñtione. pñmā ve ro acceptōne inuit clare in pnotatione pzie cōclūsiōis. Suppono hic dicta in. q. ij. plogi: q plurimū valēt ad ppositū. Et pno articulo scdo est hoc pclusio pzia: re spectu dei pñt hñi plures cōcept? ddditatuū nō puer tibilis: pbatio: qd pcept? entis: sapiētē: bonitatis: iu sticie sunt ddditatuū: qd absolutu: pueniūt deo. Sūt etiā nō puer tibilis: qd nō oēs ens est sapiētia: nec oīs sapiētia est iusticia: imo nulla creata sapiētia est iusti cia. Et scdo cōclūsiō: de deo nō pñt haberi plures cōcept? ddditatuū cōuertibilis: p: qd oēs cōceptus ddditatuū cōuertibilis sunt synonimi: r ita vnus cōceptus. i. nō distinguit in repñtatione. assumunt pbaf q: tales significāt idē pñle: q sunt cōuertibiles. r eo dē mō: qd absolutu. Et sic replicat de cōceptib? veri boni r entis: q sūt puer tibilis: ddditatuū pueniētis deo. Dico dū qd pcept? veri boni ve puer tuis cū ente nō sūt ddditatuū: sed pnotatiu: nā verū cōnotat ens determinatū. i. intellectū: bonū cōnotat appetitū. Et rē i: h: hoc qd nota vel site ens intelligibile itelle ctione simpliciter: bonū ens acceptabile. de hoc s. di. ij. q. j. Sūt et istī cōcept? passioēs entis: vt habet i doc. et colle. pñt. di. ij. q. ij. Passio aut nō est pcept? dddi tatuū. Et cōclūsiō tertia de deo pñt hñi plures cōce ptus simplices denotatiu r puer tibilis p: b: de illis: creatū bñficariētē. p: q: sūt puer tibilis: qd soli deo cō ueniūt. Et sūt distincti: qd cōnotāt differētā in crea turis: hñ nūq̄ diuersū ipōtēt in deo. Et sic placet ea que nūc dicta sūt sumari pfringere pñt ex pcedētib? questōib? r pñt be colligi pclūsiōnes pzia deus iste et distincte: ita qd nūq̄ aliud pcurrat r rōne obiecta no bis ista naturarū nō pōt cognosci: p: et. i. q. plogi: qd talis cognitio est intuitiua vel abstractiua psupponēs intuitiua. Et cōclūsiō de deo nō pōt haberi cōcept? absolūt? puer tibilis cū deo: vel adequat? deo. Et se cunda pclūsiō de deo pñt haberi plures pcept? sim plices ddditatuū cōes deo r creature: p: de cōceptu entis: sapiētē charitatē. Subtilitē spūs. Et tertia cōclūsiō de deo pōt hñi cōcept? ddditatuū ppositus adequat?. Et pposit? ex plurib? pceptib? absolūt? ade quas. i. cōuertibilis: p: de illo. Et nō qd est sapiētia / iusticia: charitas: ista declarata ē. q. pcedētī Et Quar ta pclūsiō: de deo nō pñt haberi plures pcept? dddi tatuū puer tibilis cū deo: siue sint simplices siue ppo sit: p: qd illi pcept? si essent essent synonimi. Et qz pñderādū qd termini puer tibilis pnotatiu nō sūt hñ termini synonimi: sed absolute puer tibilis sūt sp: synonimi. exēplū pñmū. Basibile r flexible hñt hñt idē substantiā: nō idē formale. hoc de pceptib? dddita tuū. Et Quina pclūsiō: de deo pñt haberi plures pce pt? cōnotatiu: r simplices qd pplex: rā puer tibilis qd cōuertibilis. Iis conceptus hñ nūq̄ diuersū ipōtēt in deo: tñ qd cōnotāt creaturā possunt esse di: distincti: sñm distinctione creaturaz quas cōnotāt exē

plū pñmū: vt sapiēs creaturū. exēplū scđi de pplexis vt materialis: infimū: imutabilis. Et Quāci ad arti culū tertiu est pñmū dubitū: quō concept? cōcretiu vt sapiēs / iust? / diligēs / pñdicat? de deo. An ddditatu uel cōnotatiue. Ad hoc sñ pñmo de abstractis / ia pñtia: iusticia: dilectio: qd i creatura ipōtāt pfectio: nō scđam re supadditā qd pñt accipi absolute: vt sine cōnotatione ipōtāt rē illā absolute: a qd aliqd vñ ia piēs / iust? / diligēs: r. Hoc enī i creatura est qñtiaz qd informās aiām: sicut caliditas informāt materia: r in deo nō est qd supadditū: sed oib? modis eñtētia di uina: r qd vtrōbiq; est res absolūta: pōt significari ab solute: ois enī res absolūta pōt absolute significari. Et pñt nihilomin? significare cōnotatiue / cōnorādo scz tēdētā potētē p hñmō absolute in obiectū: p quā ipsa potētia bene vel male disponit. Et sic accipiēdo abstracta illa sunt cōnotatiue de pñā vel scđa specie qñtiaz: qd pter illā pfectionē pnotāt alit? r. Subiectū r obiectū: qd scz subiectū r obiectū distinguntur ab illā pfectione p qua supponit. An deo autē: si subiectiuu pñdicatioe nō distinguit a pfectōe. i. de a sapiētia: tñ distinguit ab obiecto: qd est creatura in quā tendit cognoscēdo vel retribuēdo aut amādo. Et de cōcre tis. i. sapiēs / iust? rē. Et qd illa cōcreta accipiunt qñq; vt cōiter r vniuocē pñdicant? de deo: creaturis: sic sunt pnotatiua: qd pñt de creatura absolute pñca ri: eo qd temp cōnotēt pter subiectū p qd supponunt qñtate supadditā: qd idē cōceptus vniuocē tenent nō pōt esse absolūt? cōnotatiu. Simpliciter est qd deuo pñdicēt ddditatiue: r de alio pnotatiue: nūq; for te vnū illorū de qd pñdicat eñtē ddditatuū inferi? r. Vel colorū pñdicat de nōle albus: vñ abū ddditatuū et de noie hō denotatiue. Alio mō possēt accipi sapiēs (i) nō de vt sermōnis: vt pñle attribuit? deo: ita qd nūq̄ hñt significat? substantiaz vel formaliter extra deo: et vt valet nū: sapiēs. Et nūq; sapit seu increat? iustus deus. Et si sic accipit? est cōcept? ddditatiuus: et si fuerit cōpositus: est nobis possibilis. Si simplex: est cōceptus absolūt? cōreipōdēs ad deus: sed ille non est nobis possibilis i. vta. Et illo mō accipiēdo nō pñci cat vniuocē de deo: creaturis: sicut etiā dicit aucto, ij. q. ij. q. ij. qd hñ aliud qd nois vt attribuit? deo: ali d vt attribuit? creature. pñmo mō vñ sapiēs qd hñ sapientia sibi inherētē. Scđo vñ sapiēs qd est sapien tia. Et Secūdu dubitū vt pñle attribuit? ddditatuoz dei sit simpliciter r pfectione. An hoc pbūo recitata r impugnata opt. Scō. ponit doc. opt. pñmā. q. iter ddditatuus cōcept? inferior r min? cōis est aliā mō pfectio cōceptu magis cōi: r p hoc pceptus qd est pci le cōis deo r maxie pfectio: r min? cōis est pfectio. Tñter pceptus nō nō ddditatuus cōpositus ille est pfectio qd cōponit qd pceptu entis r tali cōceptu pfe ctissimo simpliciter: pcept? nō totalis ex oibus compo sitis est perfectissimū. Et rē: illo p: qd concept? si niti nō est perfectissimū: tum qd nō est simplex: tum qd est negatiuus: sed affirmatiuus est pfectio negati uo. r simplex cōposito. Sed iter cōceptus cōpositus negatiuus: cōpositus entis infimū expressius signifi cat maximā pfectionē dei. Et autem nō sit simplex: p: qd est pñt? deo: nūc autē talē habere nō possum? pio statu illo: verū iter cōcept? cōpositus cōcept? infimū expressius significat maximā pfectionē dei: r de hoc clarius supra habet. q. ij. plogi. Et Tertiu du: bñi vadit contra dicta in cōclūsiōe secunda. Nā vt

Art. 1. scđo. 1.

scđo. 1. scđo. 1.

scđo. 1. scđo. 1.

scđo. 1. scđo. 1.

scđo. 1. scđo. 1.

scđo. 1. scđo. 1.

scđo. 1. scđo. 1.

scđo. 1. scđo. 1.

scđo. 1. scđo. 1.

scđo. 1. scđo. 1.

scđo. 1. scđo. 1.

scđo. 1. scđo. 1.

scđo. 1. scđo. 1.

scđo. 1. scđo. 1.

scđo. 1. scđo. 1.

scđo. 1. scđo. 1.

Articu. 1. Dub. 1.

Dub. 1.

Dub. 1.

tum refert. Nam ppter hoc qd bñe videt: format conce-
 ptu specie distinctu ab eo que nos formam? Et ad p-
 batione ista Johānes currit: est eadē: siue formā avi-
 dentē Johāne/ siue a nonvidēte. Unde vocado eadē
 pōpōnes/ p pōnes/ synonimas distinctio: quē nō vi-
 dēt Johā. currere: aliqvid dēt Johā. currere: h nūc nō vi-
 deat: ita ad plationē vocis Johā. format nūc nō nor-
 cū abstractuā distinctā Johā. tūc sunt synonimi. Et
 h noticia ituitiva Johā. in vidēte est: abstractiva in
 non vidēte est specie differat: sūt tñ synonimē a. q.
 f. plogi. Si vero nō vidēs Johā. format: nūc qd vi-
 dit Johā. h format eandē vocale Johānes currit: tñ
 non eandē metalē. Nā cōcept⁹ quē ipse format de Jo-
 hāne nō est synonim⁹ illi quē format vidēs Johā. est
 enī vel complexus vel connotatus. **Questio. v.**

Mrum vniuersale cōmuniū sit pimum
 cognitū a nobis. ¶ Illa qñto sicut verba
 sonat: qrit de ordine obiectū adinuicē i-
 quārit cognita: r potest similit⁹ moueri de
 ordine cognitionis: qdāmodo depēdet ei⁹ solutio er-
 scō: nā eo ordine obiectū cognoscit⁹ ei⁹ cognitio
 a potētia elicif: cū sit impossibīle obiectū cognoscere
 nisi p actū cognoscēdū a potētia elicif: saltē in crea-
 tura: de qua modo loquimur. Ideo cognitio ordine co-
 gnitionū p̄z ordo obiectoꝝ cognitōꝝ: qd etiā qñto i-
 uehigat: an p̄mū cognitū sit singulare: dūtaxat lo-
 cum h̄z p̄m opinionē tenēt vniuersale p̄ceptū esse ob-
 iectū cognitionis vlt: r habere in mēte tñ esse obie-
 ctuū: qd p̄m oppositā opinionē tenēt qd talia ficta nō
 sunt pōnēda: qd vte nihil sit nisi cognitio vlt: aut si
 gnū sibi subordinatū: qd est res qdā singularis: lynti-
 uersalis respiceret: ideo dicat vlt: nō in essēdo: sed
 respēdēdo nulla est qñtio. Et enī esse cognoscibile sit
 singulare: certū est qd p̄mū cognitū: r mediū r vlti-
 mum est singulare. Ideo qd qdqd cognitōc est singu-
 lar: nec h̄z qñto dubitū si heret p̄parato obiectū cogni-
 ti ad cognitionē: qd cū cognitio qd est actus cognoscē-
 tis non cognoscit nisi p actū reflectū: certū est qd p̄
 actu recto cognoscit obiectū singulare qd ipse act⁹ re-
 cto actu reflecto/ adinuicē prius natura dūficultas
 ergo nō est nisi de ordine cognitionū quo pcedat aliā
 gnatione: p̄m illā opinionē i trib⁹ articulis stabit de-
 cisiō qñtionē p̄mū recitat a doc. in scripto suo p̄m-
 mo apud Scō. di. iij. q. ij. q. tenet qd cōmuniū nō
 est prius notū: sed spēs specialissima illi⁹ singularis
 qd for⁹ monet sensum. Et intelligit p̄m qd qñto de
 p̄mitate gnationis: impugnaf a doc. multū late et
 diffuse. ¶ De hinc recitat opinio sancti L. ho. pte. f. q.
 lxxv. ar. iij. r similit impugnat. Post hec auctoꝝ po-
 nit opinionē p̄pōzta: vt p̄z in doc. ¶ Potandū ergo
 p̄o articulo p̄mō supposita di. de obiecto p̄io po-
 tentie et. q. di. huius. r di. lxxv. q. iij. q. cognitionū
 quedā est p̄fusa: qdā distincta. L. cognitio rei distincta
 est: qua qdqd est cognitio essentialē p̄z potētie. L. o-
 gnitio cōfusa est: qua aliqd essentialē vel intrinsecū ob-
 iecto p̄z potētie r aliqd later. Sicut cū cognoscunt
 dissimilia i essētis/ figuris vel maiestate aut mi-
 noritate: q̄m tñ non possunt discerni. Et ad idē dicta in
 q. ij. di. huius. r. q. ij. plogi. ¶ Scōbō notādū: aliud est
 cognoscere cōfusu: aliud cognoscere cōfufe. L. o-
 gnoscere cōfusu: est dū cognitōc totū habens par-
 tes intrinsecas: vel qñ cognitōc vniuersale cōe ad mul-
 tas: r tñ quodlibet illōꝝ potest distincte cognoscit. Sed
 cognoscere cōfufe dupliciter accipitur. ¶ P̄o p̄z

qñ. f. aliqd cognoscit: tñ non quilibet intrinsecū sibi
 p̄z potētie: r illo modo folū totū includēs partes cō
 fufe cognoscit. ¶ P̄m p̄pōzta: (hoc est in cōceptu) ali-
 quid r cognoscit: aliqd aliqd qd est sibi cōe cognoscit
 tur: vel aliqd p̄p̄ti includēs cōe vel cōmōtas qd nō
 est ip̄sū cognoscit: vel qñ aliqd cognoscit/ nec cog-
 nitiōe simplici p̄p̄ia/ nec equale: h̄z vero accipit
 cognoscere cōfufe p̄p̄ie/ nō ip̄o p̄p̄ie. ¶ Tertio nota
 dū: qd quidā cōceptus est simplex/ nō includēs plures
 p̄ceptus suo mō: sicut p̄positū actualiter plures res
 reales: materia. f. z formā includit: p̄positū conce-
 ptus cōpositus. Notādū etiā est qd doc. respōdet p̄m
 opinionē tenēt cōceptus esse obiecta cognitionū.
 ¶ Quāntū ad articulū scōbō est p̄cō prima: p̄mū
 cognitū a nobis ab intellectu p̄mōte generatiōis
 est singulare: p̄bat: qd illud qd p̄io cognitōc ab aliq
 potētia sub aliq rōne: sub illa rōne pcedit actū illius
 potētie. Sed solū singulare sub rōne in singulari p̄ce-
 dit actū potētie: ergo. maio: p̄z: qd nulla potētia fa-
 cit p̄mū sibi obiectū: nec nō ostēditur sibi obiectū.
 ¶ T̄tēbi potētia p̄io: terminat/ ibi incipit postior:
 sed sentitua terminat in singulari: qd singulari inci-
 pit potētia intellectua. ¶ T̄tē in potētis ordinatio:
 in qd cūq obiectū p̄t potētia inferior: in idē r sub ea
 dē rōne p̄t potētia superior: vt p̄z de intellectu r volū-
 tate: r de potētis sentitiuis: exteriori r interiori. Sz
 sensus r intellect⁹ sunt potētie ordinatē: sensus p̄t
 p̄mō in singulari: ergo r intellectus. ¶ L. scōlo secū
 da p̄mū distincte cognitū ab intellectu p̄t ee singu-
 lar: p̄obaf: qd p̄mū distincte cognitū a sensu p̄t ee
 singulare: qd etiā ab intellectu. ¶ T̄tē singulare p̄t co-
 gnoscit nullo vniuersali cognitō: qd zc. aīa p̄z: qd res
 p̄t cognoscit: nullo qd nō est de ei⁹ essētia cognitio.
 Sz vniuersale nō est de essētia cuiuscūq singularis:
 vt ex p̄io: p̄z. ¶ Et est sensus hui⁹ p̄positio:
 p̄ima cognitio intellectus p̄t esse singularis: r sen-
 sus p̄ime. p̄ima cognitio intellect⁹ p̄mitate gene-
 ratiōis est singularis: auc. vero p̄sequit de cōceptu:
 vt est obiectū cognitionis p̄ totā qñtionē. Et p̄m hoc
 p̄positiones h̄z potire veniūt intelligēde. ¶ L. scōlo
 tertia: aliqd aliud a singulari p̄t esse p̄mū distincte
 cognitū ab intellectu: p̄z: qd hanc cognitōe cōfusa
 alicuius sensus p̄t flare cognitio cōfusa etudē in
 intellectu: ab illa p̄t abstrahere intellect⁹ conceptū
 vniuersale simp̄r simplice an cognitōe cuiuscūq
 alteri⁹ rei singularis: r ille cōcept⁹ simp̄r simplex di-
 stincte cognoscit: qd simplex non p̄t nisi distincte
 cognoscit: qd dū cognitōc (eo qd simplex partes non h̄z)
 nihil eius later: aut enim totum cognoscit/ aut totus
 ignoat. ¶ L. scōlo quarta: folū singulare p̄t cōfufe
 cognoscit: p̄ter: qd solum cōpositū cui⁹ aliqd later et
 aliqd p̄z p̄t cognoscit cōfufe: tale aut solū est res
 singularis includēs multas partes. maio: p̄z et: no-
 tabilit. minor: p̄z: qd tale non p̄t esse cōceptus: qd nec
 simplex: qd talis non p̄t cōfufe cognoscit nec cōpo-
 situs: qd talis non p̄t cognoscit nisi oēs partes et⁹ co-
 gnoscit: qd earum esse nihil est nisi cognitōc: sic ni-
 hil eius later: quare si cognoscit/ distincte cognoscit.
 ¶ L. scōlo quinta: non semper totus ordo cōfufe
 cognoscendū pcedit totū ordinem distincte cog-
 noscendū: p̄ter: qd aliq p̄mū cognitū p̄mitate ge-
 neratiōis est distincte cognitū ab intellectu: quādo
 scz aliqd est distincte sentiatū. ¶ Et r illo sequit con-
 clusio sexta ad qñtionem respōditur: qd cōmuniū

Nota. y

Arti. 1. e

scōlo. y

scōlo. y

scōlo. y

scōlo. 4

scōlo. 4

scōlo. 6

Arti. 1. B

Nota. 1. e

mun non est primū cognitū a nobis: p̄t̄ ex p̄cedenti
 bus conclusiōnib⁹. ¶ Plura notāda t̄git aucto: in
 solutiōne t̄m̄i q̄ hic p̄pter b̄neficiat̄ omittunt: vide
 doc. ¶ Quāntū ad articūlū t̄rtiū dubitat̄ contra cō-
 clusiōnē primā: cā naturalisē p̄mo agit ad effectū p̄-
 fectūssimū in quē p̄t̄: cum cognitio specie specialis
 sime sit p̄fectissima cognitio illa p̄mo causabit̄ r̄ ita
 non singularē. Respōdet̄ b̄neficiat̄ q̄ r̄ō accipit falsūz
 nec p̄cludit̄: non enī cā naturalisēmp agit p̄mo ad
 p̄fectūssimū effectū in quē p̄t̄: p̄. Nā intellectio p̄-
 cedit dilectiōnē q̄ t̄n̄ est nobilito: cognitio p̄terea
 maior: est falsa: q̄ cognoscit specialissime non est p̄-
 cūsumas effectus: i. quē possunt ille cause naturales
 sed cognitio singularis est p̄fectior: r̄ ita non p̄cedit
 ratio. ¶ Sc̄o dubiū possit̄ hic moueri de or-
 dine generatiōnis cognitiōnū: sed p̄ hoc hoc tangit̄ i
 quēstione sequenti: hic omittit̄. ¶ Questio. vi.

Art. 1. dubi. 1.

Vtrum prima noticia intellect⁹ p̄imitate
 generatiōis sit noticia intuitiua alicuius
 singularis. In hac q̄stione doc. p̄mo reci-
 tat̄ opiniōnē sc̄i P̄mo. p̄te. i. q̄. lxxvi. ar. j.
 tenentē: q̄ intellectus n̄ p̄mo r̄ directe non p̄t̄
 cognoscere singularē in reb⁹ materialib⁹: q̄ p̄mū sin-
 gularitatis in rebus materialib⁹ est materia: sed po-
 test singularē cognoscere solum per quādam reflectio-
 nem. De hinc recitat̄ opt. ¶ In eandē p̄t̄ d̄cauē. v. q̄. or-
 q. r. v. z. iij. q̄. i. q̄. xij. q̄ eādē ponit̄ cōclusiōnē. Ad dū-
 cōt̄ n̄ multē auctōritates p̄ hac opiniōne: quas vo-
 cat̄ impugnat̄: vide in scripto suo. Itaq̄ q̄stio illa p̄
 maxima parte fundat̄ i solutiōne auctōritatū milita-
 ntiū: p̄tra p̄t̄as dicta doc. r̄ dep̄det̄ eius effectus ex
 p̄t̄as dictis: habebit̄ ergo q̄stionē decisio tres b̄ne-
 ficiat̄ articulos. P̄mū ordinē generatiōnis cognitiō-
 nis p̄o statu illo explicabit̄. Sc̄o p̄clusiōnes reci-
 tabit̄. ¶ T̄t̄o dubiū mouebit̄. ¶ P̄o articulo p̄mo
 ut̄ p̄o clariō intellectū dicēdū est hic notādū b̄ne-
 ficiat̄ ut̄ de ordinata cognitiōnū ḡnatiōne. Et p̄mo de
 operatiōe sensitiua cognitiua q̄ p̄o statu vie huius ois
 nostra cognitio incipit a sensu. ¶ Est ergo p̄ima cog-
 nitiō p̄imitate ḡnatiōnis sensatiōe exteriori q̄ causat̄
 immediate ab objecto. ¶ Immediatē dico. I. sine cog-
 nitiōne media: sime ponat̄ sp̄es media siue non: de quo i
 ij. q̄. ij. di. iij. h̄ec noticia est intuitiua: q̄ ea cognosco
 rem sensatū esse: dep̄det̄ ab objecto nō solū in fieri:
 sed etiā in esse. Tandē remoto objecto statim corrūpit̄
 h̄ec cognitio: h̄ec singularit̄ resp̄ndet̄ objectū. I. qua
 litates sensibiles tā p̄prias q̄ cōes. ¶ Sc̄o cōtra cog-
 nitiō est cognitio eiusdē subiecti quā elicit̄ sensus cōis
 eodē modo resp̄ndens objectū sicut cognitio p̄ima
 est q̄ hic vel sensatū vel iustit̄. Nā sensus iterio: est q̄
 iudicat̄ de actib⁹ sensus exterioris. P̄ima enī s̄ione:
 sc̄o exteriori nō cognosco me p̄ndere: q̄ nōn̄ q̄ aliqd̄
 videt̄ necesse ēe videre. Illa cognitio similis est intui-
 tiua: q̄n̄ ea euidēt̄ cognosco me sentire: q̄ similis ēe
 dente p̄ima sensatiōne corrūpit̄: hui⁹ objectū est res
 sensatiua: est cū hoc sensatiōe exteriori. ¶ T̄rtia noticia
 est s̄ynonyma sc̄o: manēs remoto objecto etiā cessat̄
 i sensatiōe exteriorē: p̄ quā cognitio de re etiā absen-
 tet̄. Sicut̄ exp̄m̄ur q̄ videt̄ res aliqua: ipsa amota ab
 oculis: adhuc manet̄ in nobis noticia q̄da: q̄ resp̄ndet̄
 est d̄ficiente: eodē modo quo noui p̄sentē: h̄ec nō
 est aliqua d̄nax p̄sentē: q̄ p̄ illā non possūm̄ euidēt̄
 ter sc̄ire aliquā veritatē: t̄ngentē de re cognita: sicut̄
 per p̄cedētē: ergo distinguit̄ ab eis. Et ita non est in-

Art. 1.

De opera-
tione sensu

tuitiua: sed abstractiua: q̄ abstract̄ ab existentia rei
 hic et nunc. I. per eā nō possūm̄ euicere sc̄ire de re
 quā resp̄ndet̄ an sit vel nō: an sit bic vel ibi: est t̄n̄ no-
 ticia rei distincta. ¶ Quarta ē cognitio memoriata
 q̄ format̄ q̄ species vel habit⁹ p̄uonib⁹: cognitiōnib⁹
 decisas vel decisas in organo memoriē referentis.
 ¶ Et illa cognitio memoriata cū objecto imponat̄ tē-
 pus p̄teritū. I. imponat̄ objectū vt̄ p̄t̄ etiā cognitiū.
 h̄ec noticia etiā abstractiua est sicut̄ t̄a r̄ distincta
 vel rei in se: sed nō intuitiua. ¶ Quinto: noticiē fine
 sitūe sunt simplices: regulari p̄ducunt de q̄libet
 objecto sensatiōe p̄teritū tres p̄t̄as: sunt rei in se d̄-
 stincte singulares: materiales im̄erētes organo sen-
 sus q̄ est cōpositū et corpore r̄ aia sensitiua. Quarta
 p̄t̄as due sunt intuitiue: posteriores due abstractiue.
 ¶ Deinde r̄ aīs cognitiōnes elicit̄ sensus: ponēs p̄-
 uentiarē differētā sensibilib⁹: cōponit̄ species diuer-
 sas format̄ cognitiōnes rez nō sensatū: sed totū i
 s̄m̄ partes p̄t̄as in somno r̄ vigilia. Et s̄m̄ multos cō-
 ponit̄: diuidit̄ p̄t̄as est intuitiua: s̄m̄ quosdā etiā
 elicit̄ specie nō sensatū. I. format̄ cognitiōnes rep̄ndētē
 r̄ sub circūstātia sensu exteriori nō p̄ceptibilē: vt̄ cūz
 circūstātia nociū vel iudiciorē: vt̄ ois vis lupō p̄p̄
 q̄ fugit̄: s̄z s̄p̄s iudiciorē ponere hac noticiā: vt̄ p̄bat̄
 auc. dist. iij. q̄. ij. r̄ hoc t̄minat̄ tota op̄atio sensitiua co-
 gnitiua. ¶ De operatiōe intellectus.

Intellectus vero q̄ est potētia superior: ope-
 ratiōne suam incipit a sensib⁹: nec enim nō
 sensit̄ intelligit̄. ¶ De aia. P̄ima ergo co-
 gnitiō intellectū est cognitio singularis
 rei sensatiōe s̄ynonyma sensatiōnis interiori:
 que interiori vocat̄ phantasia. De aut̄ intellectu p̄i-
 ma a sensatiōe interiori: q̄ illa est p̄m̄i⁹: materialis
 inherēs t̄n̄ intellectū r̄ nō organo. Quālibet autē
 sensatiōe interiori pot̄ generari intellectū ex i aia:
 q̄ in q̄dāq̄ obiectū pot̄ portētia inferiori: in idē r̄ sub
 eadē rōne pot̄ r̄ superiorī in potētiis ordinari: vt̄ p̄t̄
 de sensu exteriori r̄ interiori: de intellectu r̄ voluntate.
 ¶ Et nota q̄ p̄ima: intellectū intuitiua abstract̄
 intellectū abstractiua singularē vagā sicut̄ sensus.
 Deinde abstract̄ duplicē noticiā: singularē r̄ cōm̄.
 Singularē: nā habita singulari vaga significatē mul-
 tas circūstātiās sensu p̄ceptibiles cōsiderās aliqd̄
 rari alijs manentib⁹ abstract̄ duos p̄cept̄: vniū est
 q̄ mutat̄: aliū resp̄ndētē p̄cie illi q̄ manet̄ immuta-
 tet̄: omēs h̄unc singulares: nec ab illa abstractiōe
 cessat̄: donec p̄ueniat̄ ad conceptus simplices signifi-
 cates t̄n̄ vniū qualitatē absolute. Itē cōsiderans plu-
 ra singularia cōueniētia sibi similia inter se: itaq̄
 q̄ cum alijs abstract̄ conceptū cōmūnem adēte re
 p̄sentantē h̄mōi cōmēntaria. Et si fuerit cōueniē-
 tia essentialis: potest̄ format̄ conceptū absolute: si ac-
 cidēntialis: format̄ conceptū cōnotatiua: s̄m̄ q̄ cōue-
 nientie sunt pluriū vel paucorū: format̄ conceptus ma-
 gis vel min⁹ cōmunes. In his t̄n̄ conceptibus abstra-
 ctis siue singularib⁹ siue cōmūnibus nō est determi-
 nat⁹: odo: sed nunc p̄t̄as vniū format̄: nūc aliū: s̄m̄ q̄
 occurrit̄ mutatiōes r̄ p̄vel singularia diuersa: nunc
 eiusdē speciei: nūc diuersaz speciez vel generē. Et idē
 conceptus speciei non p̄supponit̄ conceptū generis:
 nec econuerso: q̄ nūc ille p̄t̄: format̄: nūc ille: cōnce-
 ptus t̄n̄ singulares rerū sensatū p̄supponitur oib⁹
 alijs. ¶ Deinde intellectus negociat̄ circa conceptū
 cōtingēdo eos faciēdo cōplexa p̄positionalia r̄ nō

l

propositionalia. Ad ex pponit? syllogismos facit z alios discursus pncipales: qbus inquit ex notis ignota. ¶ Pmo articulo scdo est hoc conclusio prima: singulari intelligit: pty ex pcedit qstione. Itē si non vlt ppter pfectionē vel impfectionē ipsius intellect? nō posset intelligi. Hō ppter impfectionē: q? sensus est impfector: q? cognoscit singularē: nec ppter pfectionē intellect? q? aut ex eo q? non pōt intelligere tā impfectū: sicut est singularē materiale: sed hoc nō: q? singularē est pfectū? vniuersalē. Nā vniuersale abstracum a singularib? nō est pfectū? singulari. Aut q? nō pōt immari ab aliā materiali nec recipere materiale. Sed hoc nō: q? qd cūq? fuerit q? immutā ad intelligē dūm vniuersale siue spēs intelligibilis/ siue act? intelligēdi siue habet? fm cōtingit loqntes: illud pōt immari ad intelligēdi cōtingit singularē: h res singularē sit materialis: tñ spēs intelligibilis q? immutā vel recipit in intellectu? h? pōmetes spēs. ¶ Et similiter intellect? agēs. i. act? intelligēdi vel intellect? hōis in se actū: itatv totū illud dicit intellect? agēs/ est immaterialis nō ē lapis est in aia: sed spēs eius. ¶ Pterea aia sepata pōt intelligere singularē materiale. ergo eadē rōne cōmūta. Itē obiectū vbi recipi in intellectu: q? act? intelligēdi q? est illius obiecti est in intellectu. ¶ Cōclō scda: Pma noticia singularis est intuitua: pbatio aliqua noticia singularis intellect? est intuitua: q? nisi sic nul la veritas cōtingēs posset euidenter cognosci ab intellectu sed noticia intuitua nō est posterior abstractiua: vt p3. q. i. plogi. ergo. Cōclōsiō tertia. Singulare sensibile pmo intelligit. Probat: q? pma noticia intellect? nō pōt statū illi est noticia singularis sensibilibus. P3. q. qd pōt sensat a sensu pmo/ intelligit ab intellectu: q? in potētis ordinatē qd qd: sub eadē rōne pōt potētia fieri: id ē sub eadē rōne pōt superior qd p3 de sensu exteriori/ interiori z appetitu: intellectui volūtate: vt dicitur est s. Nec valet hic euahio scrti Tho. si diceret q? virtus supior: pōt in id in qd inferior sed modo eminentiori. Hoc late ipsozbat doc. in scripto pmo. ¶ Pmo articulo tertio dicitur cūq? nunc dicit: sc3 q? cognitio nra oitū habet a singularibus. Nam videt q? cognitio nra incipit ab vniuersalibus: q? sensu cognoscunt res cōceptu vniuersalium: z deinde nra vniuersali: vt p3 in cognoscēte rē a remotio que pmo iudicat corp? deinde aia: deinde hō: vlti mo Johānes vel p3. ¶ Et p3 pueri pmo vocāt oēs viros patres: oēs feminas mres: deinde discernūt vnus qd qd. ¶ Ad hoc adducunt multas auctoritates philosophi z pmetā: z posset sise oñdi de fatuis sicut de pueris. Et tñ illud nō videt esse verū/ nisi vlt esse pmo intellectu. ¶ Ad illa vbi dicitur post doctorē q? ma teria ista later clare psequit. Pmo q? est oia opt. oim q? vlt pms sentit q? singulari. ¶ Scdo vbi q? sicut est in pueris/ q? pmo oēs viros p3: oēs feminas ma tres appellat: deinde discernunt vnum qd qd: ita etiā est in fatuis z vlt rōnis carentib? z est in brutis: et tñ nō cognoscūt vlt. Et loquit aucto? p3 opt. de fictis q? cept? est obiectū cognitionis. ¶ Scdm aliā opt. talis cognitio nō est vltis: sed singularis. Lū ergo vni uersale nō sit nisi in intellectu z p opationē intellect?. ergo talia faciūt pueri p noticiā sentitiū tñ. ¶ T er tio vbi z sequit coloratē et p3: pms q? pmo intelligit singularē sicut pmo sentit singularē. Itē aliqua co gnitio singularis tā sentitiua q? intellectua/ siue par tialiter siue totaliter est sufficiens ad discernēdi id

qd sensu apphēdit ab alioz aliq? ad hoc nō sufficit/ nisi forte ad discernēdi a paucis: z aliq? vna res pōt bt fcerri a paucis/ et alia a pib?. Exēplū grā. Agn? nō discernit hāc ouē ab illa: z tñ discernit ouē a lupo bone/ vlt alio. Ad hōc vna alia ouē ab alia nō discernit: s3 discernit alia a nigra. Et tādē discernit matrē ab alijs ouib?: illa nobis innotescit p fctū. Et rō dū? eō pōt: q? potētia apphēsiua creata nō pōt vni discernere ab alio nisi ppter aliquā diffinitūm cōpōhen soz siue apphēsoz p sensum: nō curādo an illa diffi nitudo sit in voce/ figura/ loco/ situ/ q?itate inter ipa ap phēsi. Et q? ouis nō statim cognoscit oia talia disti nte/ nō statim pōt vni ab alio discernere. ¶ Pterea iter ipa distincta qd vnū magna repit silitudo/ ita q? di stincta noticia vni? nō sufficit ad discernēdi: hoc ab alio cōfue cognito: tñ pter cognoscit singularē. An aut talis noticia sit ipa noticia apphēsiua vel disti ntuat ab ea/ alios patebit. ¶ Et si vbi q? hoc est p pectū philosophi. i. p3. magis. vbi dicit q? nobis manifestū ma sūz certa/ p3. p3. magis. ¶ Scdo dicit/ q? ex vbi? i singularē op3 deuenire. ¶ Et cōmētato cōmē. iij. pōmet nos pcedere de reb? vniuersalib? ad parti culares zc. ¶ Ad illa vbi. Pmū q? nomen cōe z not cia magis vniuersalis dupl? sumit. Est eni cōe p pōi cationē essentialē: est cōe p pōi cationē denoiatiua. Cōe p pōi cationē essentialē/ est qd pōi catur de reb? in qd z p se pmo mō q? alud: sic aial est cōiūs q? hō: et corp? q? aial. Alud est cōiūs nō p pōi cationē in qd z p se pmo mō: q? pōi cationē denoiatiua: q? p se secū do mō. Et isto mō mot? localis est qd cōiūs q? coloratū vel coloz: q? mot? localis in p3? inuenit q? coloz. Dñe eni coloratū pōt moueri: s3 nō oimē qd pōt moueri est coloratū. Sic lucidū est cōiūs q? coloratū q? in plurib? inuenit p pōi cationē. ¶ Et q?e uiuocōa tio est de noticiā vniuersalibus: q? qdā est noticia cō plexa: quedā incōplexa. Sūz aliq? incōplexū est p? notū alio pōt intelligi dupl? Alē q? hoc pōt esse p? notū ei: eo: q? est in potētia p3: nō ad noticiā alter? Alē q? necessario est notū eni noticiā alter? Itē q? sequit: aliqd est notū. q? hoc est notū z nō ecomerū. ¶ Pter hoc ad argumētā dicit pōt q? inuenio philoso phi z cōmētatois est dñia: rē velle tradere ordinē i b3? p3. p3. qd alios libros naturales. Et q? l tradē do scientiā aliqd? pcedendi est eo ordinē q? cōmūi tas hoim audentiū doctrinā talē pōt facili? capere addicere. Nāc autē eā de qb? tractat i libris p3. p3. sūz vniuersalia pmo vel scdo modo q? ea q? tra ctant in alijs libris: ideo sūz vt frequētē magis ma nifesta. Et sic de vniuersalib? pcedere oportet ad p ticularia: q?us etiā z regione aliq? particularia siue magis facilia q? vniuersalia: hēc late psequit doctor. Et q? dicit p3. i. p3. p3. q? nobis manifestū sūz certa cōfusa magis: cōmētato cōmē. iij. q? con fusa intelligit cōposita: siue sūz cōposita vt res cōpōni tur ex suis partib?: siue vt diffinitū dē cōpōni ex diffi nitūne: siue vt cōe vbi cōpōni ex contentis sub eo: q? res modos cōpōsitionis tāgit cōmētato cōmē. v. i. p3. p3. qd. Et talia p3. siue q? pōsita sūz notioz et certa magis/ pmo modo capiedo notioz: q? sc3 cō fēre ad noticiā alterius: non aut scdo modo accipē do notioz. ¶ Ad secundā aucto. patuit quia op3 ex generalioz? descendere ad particularia. ¶ Ad etiā aucto. vbi p3 q? totū fm inuenio notius est: quia pau ciora sufficiūt ad noticiā totius: vt totū aliqd? ab alio

Arti. 1. Cōclō. 1.

Cōclō. 2.

Cōclō. 3.

Articu. 3.

Articu. 3.

Distinctio III Questio VII. et VIII

totò discernat. Ad discernendū ptes totū inter se di-
stinctas: q̄ quicq̄ minus p̄p̄ndat: distincta sufficit ad
discernendū totū a toto cōp̄t̄ a p̄e. ¶ In genere. s̄ p̄
mentē doctōis: m̄tato: itelligit q̄ v̄niuersalia a cōi-
tate facit: cognoscit: notat̄ addit a cōitate. ¶ Et illa ē
ḡnālis r̄f̄io ad oēs illas auctoritates philosophi et
cōmētatoris. ¶ Plura aut̄ r̄gūt doctō: ponēs nota-
bile: p̄cessū tā s̄m̄: q̄ itellect̄: p̄ op̄ationib̄: suis circa
discernere sentiat. ¶ Itē q̄ itellect̄ agēs: r̄ possibilis
nō distinguit̄. Et ad qd̄ ponit itellect̄ agēs: q̄ r̄ aia)
videri possunt in s̄a. ¶ Itē quō agn̄: sub speciebus: s̄en-
satis equalit̄er cognoscit̄ inimicitia lupt. vide. q. ij
distinctionis huius in doctore. ¶ Questio septima

Arum singularē possit distincte cognosci
an cognitionē ens: vel causā q̄ v̄niuersalia-
lis. ¶ Trib̄ articulis q̄to terminabitur.
Articu. 1. ¶ Articulus primus ponit multiplicē acce-
ptionē nōis p̄p̄edere. Accipit enī q̄p̄e
hēdere q̄ntupl. ¶ Primo ḡnālū vt est idē qd̄ cōmp̄-
hēdere: sic accipit. p̄ oī cognitionē. ¶ Secūdo mō acci-
pit. p̄ noticiā rei distinctā quā. Similī laret qd̄ est de es-
sentia rei cognoscit: sed qd̄ est intrinsecū p̄. ¶ Ter-
tio accipit. p̄ simplicissimā et p̄fectissimā rei cognitionē
quē pōt esse rei ipsi. ¶ Quarto p̄ noticiā rei sub oib̄
p̄dicabilib̄: de re ipsa. ¶ Quinto p̄ noticiā rei distin-
ctā: tāte p̄fectiōis in actu q̄ta est p̄fectio rei cogni-
ta. ¶ Secūdo articulo sc̄do est h̄ec cōclūsiōnica. Cognitione
distincta singularis nō requirit necessario distinctā
noticiā causā q̄ v̄niuersalis. Probab̄: q̄ q̄libet pōt distin-
cte cognoscit sine illa qd̄ nō est de essētia: sed nullū
vle est de essētia singularis: q̄ vle est ens rōnis r̄ sin-
gularē ens reale: sed nullū ens rōnis est de essētia r̄
quidditate realit̄: singulari: de hoc s̄. q. vj. Et q̄ p̄
res pōt distincte cognoscit ab̄q̄ r̄ diffinitioē addi-
tāna: diffinitio ei q̄ddatāna nō est res ipsa cognita
tā: de hoc. j. in dubio. iij. art. iij. ¶ Secūdo articulo ter-
tio dubitat̄ p̄lo circa p̄banōē cōclūsiōnis. Si enī flaret
legē q̄ qd̄ distincte cognoscere ē illud q̄p̄edere:
qd̄ tñ falsum est: q̄ deus pōt a creatura distincte cog-
nosci nō tñ cōphēdi. Sequē p̄bat: q̄ quicq̄ aliqd̄
cōgnoscit: q̄ nihil ē: later ad ei noticiā distinctā re-
quisitū illud q̄p̄edēdit: sed deus pōt a creatura disti-
cte cognoscit: q̄ possit ab itellectu creato cōphēdi
¶ Ad illud v̄ supposita acceptione nōis cōphēde-
re multiplici. Deus p̄lo r̄ sc̄do modis cōphēdit̄
ab itellectu creato. Sed tercio r̄ q̄to modis nec deū
nec creatura cōphēdit̄ a creatura: sed a solo deo.
Quito mō pōt creatura a creatura cōphēdi: sed nō
deus: hoc ad rōnes dubij p̄s. ¶ Secūdo dubitat̄ s̄a
singularē nō pōt intelligi s̄m̄ v̄niuersali. Probant̄:
q̄ impossibile ē itelligere hūc hoīem nō intelligē-
do aīal. Ad illud v̄ negado assump̄tū: et ad p̄banōē
concedit q̄ s̄m̄ suppositionē p̄sonalē extremōū ip̄of-
sibile est intelligere hūc hoīem nō intelligendo aīal:
s̄ possibile est intelligere hūc hoīem nō intelligendo
aīal. Et enī alī: q̄ sit cōcept̄: hoīer aīales: p̄v̄m̄
Dubi. 3. ¶ Dubitari tercio quōv̄z est q̄ res
pōt distincte cognoscit ab̄q̄ r̄ diffinitioē q̄ddatā
na: si enī hoc verū est: tunc diffinitio nūq̄ facit ad rei
noticiā. Ad illud pōt r̄fideri s̄m̄ doc. q. v. huius. ¶ Dif-
finitio trip̄it pōt facere ad cognitionē rei. Primo
sicut passioē factū ad noticiā subiecti: cū enī passio
p̄dicat̄ de subiecto: tā aliqd̄ noīc̄: dicit de subiecto

p̄ius distincte cognitio in suppositione personali qd̄
p̄: ignoīabāt. Sc̄do aliq̄ res ē cognita solū in oīe
p̄tu aliq̄ simplici r̄ cōi v̄ cōposito p̄p̄to. Et t̄c̄ offi-
nitio facit ad noticiā rei: q̄ t̄c̄ nō est aliq̄ cognosce-
re r̄ q̄ diffinitioē rei cognoscere: sicut s̄. q. ij. dicit̄
est deū cognoscit a iūq̄ c̄p̄t̄. Tertio diffinitio facit
ad noticiā rei: q̄ iūestigatā diffinitioē r̄ aliq̄ re singu-
larē oblata cognoscit itellect̄: illā r̄ q̄ res sic ē vt
dicit̄ diffinitio. Sic q̄ ad p̄m̄ū pōt dicit̄ q̄ sic nō p̄
cōgnoscit distincte ab̄q̄ r̄ diffinitioē q̄ddatāna i sup-
positione personali: potest tamen aliquis videre rem
intuitue r̄ non habere diffinitionem eius in supposi-
tione simplici. Fact̄ ad idem solutio data in secundo
dubio p̄ior. ¶ Questio octaua.

Vtrū ens qd̄ est cōe ad decē p̄dicamenta et
ad deū r̄ ad creaturā sit obiectum p̄m̄ū r̄
adeq̄ū itellect̄ nri. ¶ Secūdo articulo primo
q̄ntōnis recitata r̄ ip̄gnata a doc. op̄i. bti
¶ Tho. p̄e. i. q. lxxv. art. i. ¶ Florād̄: q̄ aliqd̄ est obīe cū
adeq̄ū potētie pōt itelligi dupl̄. Et q̄ est aliqd̄ ap̄
p̄hēibile vt potētia p̄ior: ita q̄ nihil app̄hēdit̄ nisi
sub rōne illi. Et sic nihil ē obiectū adeq̄ū alicuius po-
tētie et marie sentitue: q̄ eq̄ p̄ior app̄hēdit̄ a potētia
ille color sicut ille: et sic de alijs potētijs sentituis.
Sic color v̄ ē obiectū adeq̄ū potētijs: q̄ ē p̄
cōe ad oīa ap̄hēibilia p̄ se ab illa potētia. I. est illud
de q̄ p̄lo r̄ adeq̄ū seu v̄niuersit̄ p̄dicat̄ esse obiectū
talis potētie v̄ ē ap̄hēibile a tali potētia. Itē mō
causib̄ potētie sentitue est aliqd̄ obiectū adēq̄ū:
q̄ est aliqd̄ tale de q̄ adēq̄ū cōuertibit̄ p̄dicat̄ esse
obiectū talis potētie: r̄ tñ in rei v̄itate nō est obiectū
talis potētie: nec pōt app̄hēdi a tali potētia / nec p̄
nec p̄ accidēs. ¶ Exēpl̄i gra. Itud cōe color est id ē
cōuertibit̄ p̄ior: adeq̄ū p̄dicat̄ esse obiectū a potē-
tia v̄niua. ¶ Et si v̄. Nihil est obiectū potētie sentitue
vle nisi s̄a res: illa cōcedit de s̄m̄e sermonis: sed tñ q̄
equalest̄ isti actu signato de nullo p̄dicat̄ ē obiectū
potētie sentitue: nisi de s̄a re extra obiectū potētie:
r̄ tñ nō est s̄a res extra aīam. Et c̄ est: q̄ esse obiectū
potētie v̄niue nō p̄dicat̄ de illo cōi p̄ se / p̄ suis infe-
riōib̄: r̄ ideo in tali suppositione h̄ suppositionē p̄-
sonalē nō simplicē. Itā enī color est v̄nib̄ilis: nō est s̄a
nisi p̄ colore singulari. ¶ Sec̄ sunt de mēte doc. dist. ij.
q. iij. vbi latus q̄ h̄c examinat. Ad que sensum con-
cedit aliqd̄ esse obiectū p̄m̄ū et adeq̄ū potētie.
¶ Itā et̄ etiā ad itellectū huius q̄ntōis dicta. s̄. q. ix.
dist. ij. Et in q̄lib. v. q. iij. ¶ Quāto ad articulū se-
cūdo est h̄c cōclūsiō prima s̄m̄ op̄i. tenentē cōceptū esse
q̄ntat̄ aīe r̄ habere esse subiectū in aīa. ¶ Ens est ob-
iectū adeq̄ū: r̄ ita p̄m̄ū itellect̄ nri p̄bat: q̄ est
cōe v̄niuoū oī p̄ se intelligib̄. I. termin̄ p̄dicat̄ ab-
solutē de oib̄ intelligib̄: v̄niuoce: q̄ sic nihil intelli-
git nisi ens reale. Et hoc mō cōcept̄: falsa / impossibilia
intētiōes sc̄dūe sunt entia realit̄: q̄ v̄itates aīe s̄m̄
illā op̄inōē: nec est aliqd̄ quōcūq̄ app̄hēibile ab
itellectu q̄nt de eo ens p̄ se hoc est absolute r̄ v̄niuoce
p̄dicari possit. ¶ P̄t̄ est enī res m̄lti r̄ aliqd̄ ter-
minū absolute significat̄: vt est tale in se. Et ita
ens pōt p̄dicari q̄ddatāna de s̄m̄e re: cūm̄ib̄
r̄ termino eā absolute signē. Absolute dicit̄ est nō
tāter: q̄ nō p̄dicat̄ v̄niuoce absolute de terminis cō-
notariis re aliquā significat̄: vt. s̄. dist. ij. q. ix. p̄a-
tuit. Et sic intelligēdū est dicitū doc. s̄. vbi dicit̄. q. ix.

Artic. 1.

Artic. 1.
L. cōcl.

Artic. 3.
Dubi. 1.

Dubi. 2.

Dubi. 3.

Artic. 1.
Nota. 1.

Artic. 1.
L. cōcl. 1.

quilibet tamē supponit p̄ quibet p̄sona. Intelligim⁹ ergo p̄ hoc trinitatē s; multū p̄fite p̄ q̄to appropiāntif dicitur: p̄sonis. Alio modo magis p̄fecte intelligim⁹: notis trinitatē p̄cepti. p̄p̄ios z relatiuos quozvni⁹ est p̄p̄i vni p̄sonē z non supponit p̄ alia: vt p̄ceptus p̄ris z filij z sp̄scti. Itē generantē geniti p̄cedentē. Itē p̄ducen⁹: nō p̄ducitū p̄ducit abvno trī: p̄ducti a duob⁹: his trib⁹ intelligim⁹ tres p̄sonas reālī distinctas. ¶ Postm⁹ ergo in creatura cōsiderare q̄dam q̄bus ducimur i noticiā rememoratūā appropiātoz diuioz. In p̄fectioib⁹ vero creatur⁹ p̄posim⁹ p̄fiderare aliq̄ d̄bus p̄posim⁹ duci i noticiā rememoratūā appropiātoz id est aliq̄ distincta quoz vni⁹ p̄ducit nō p̄ducit aliud ab illo vno p̄ducit: tertiū ab vtroq; vt mēs/ noticiā amor q̄ qz sunt s̄il in eodem habēt aliq̄ā cōsubstantialitatē. Itē ita ducit i memoriā p̄p̄ioz. i. p̄aris nō p̄ducti filij a solo p̄re genitū z sp̄scti p̄cedētis ab vtroq; q̄ sūt vere cōsubstantiales: qz vna eadēq; essentia. p̄simū in creatura d̄i vestigiū. Scōz imago d̄e tūc magis p̄p̄ie tūc imago q̄i ea q̄ in ea cōsiderant h̄it ordinem ad diuinā: ita q̄ p̄ ea creatura p̄t capere deū intelligēdo z amādo. Itē sic p̄p̄ie nō inuenitur nisi in creatura rōnali z e⁹ p̄t excellētior. i. rōnis supior p̄te: q̄ capax est et̄noz. ¶ Itē h̄is p̄t colligi notificatio vtriusq; tā vestigiū q̄ imaginis. Rememoratōes est s̄titudines creaturē ad deū d̄icū vestigiū: p̄p̄ioz oēsbo imago. ¶ Itē q̄ vestigiū s̄titudinē d̄i p̄fecta repta in creatura nata ducere in cognitionem rememoratūā appropiātoz vbi alicui⁹ p̄p̄i/ s; nō p̄p̄ioz trīū p̄sonaz. p̄aret descriptio ex dicit: z p̄fertū ad hoc/ qz vt vel p̄p̄i. Itā creatura cōsiderata vt de se gnat sibi s̄ile in natura p̄fite/ ducit i noticiā generationis actiue in diuis q̄ est p̄p̄ietas p̄sonalis patris: t̄n vt sic est vestigiū: qz nō imago: q̄ vestigium. Tenet p̄na: qz oē ducēs in noticiā dei vt est imago vt vestigiū. ¶ Imago sic p̄t notificari: est s̄titudinē d̄i repta in creatur⁹: nata ducere in cognitionē rememoratūā p̄p̄ioz distinctūū p̄sonas z vnitatē essentie cui⁹ quadā sui imitatōe: p̄t id in fermōib⁹ de fello trinitatē latē z clarē exp̄ss̄. ¶ Quātū ad articūlū scōz est cōclusio p̄tia. Quēlibz creatura p̄t aliq̄ mō esse vestigiū trinitatē. p̄obaf: qz cuiuslibz creaturē appropiāta p̄ducit i noticiā rememoratūā appropiātoz diuinis p̄sonis. H̄erbi ḡra. Itā ab eis in se p̄ceptū pulchritudinis abstractū a specie sine pulchritudine creaturē q̄ est appropiātiū d̄ine p̄sonē/ dū occurrit pulchritudine creaturā incipit intellect⁹ cogitare de pulchritudine diuinā. ¶ Scōa cōclusio p̄p̄ie loquēdo nulla creaturā est vestigiū trinitatē/ s; solū sp̄p̄ie metaphoꝛice aut transfūꝛtice: qz p̄uenit cū vestigiū copozali i multis. p̄rimo: qz ducit i noticiā rememoratūā alicui⁹ appropiātiū diuine p̄sonē. Scōo: qz q̄ vestigiū copozale t̄n est ab eo cui⁹ est vestigiū: ita creatura causata est a deo. Tertiō sic vestigiū copozale ducit i noticiā contingentē veritatē/ cōplexenta creaturē ducit i noticiā veritatē/ contingētē de deo. f. qz de⁹ creaturē. cē. Quarto: qz sicut vestigiū cōuenit cū vestigiato q̄rū ad aliq̄ accidētia z nūm̄ q̄rū ad oīa: ita creatura vni uocat cū deo in aliq̄bus cōceptib⁹ cōibus: in aliq̄b⁹ nō. f. p̄p̄iis. Quinto: qz sicut vestigiū: ḡni copozale est aliq̄ s̄is s̄titudinē z nō oīmoda vestigiū: ita creatura reipe ctu dei. ¶ Scōo articulo tertio dubitaf in q̄bus p̄p̄ie tatib⁹ q̄ sunt in creatura cōsistit vō vestigiū. R̄spondet qz aliq̄ in reālī d̄isticti: qz aliq̄ substantia aliqua

rei alienius significat appropiatiū patri/ q̄nō aliq̄ q̄litatē vel vni⁹ accidētia specialit̄ modo rep̄sentat appropiatiū filij z aliud accidēs alia rōne rep̄sentat appropiatiū sp̄scti. Sic cōsiderando in creatura vnitatē substantiē/ p̄fectē z ordinē q̄bus in rememoratōe veniunt vnitatē p̄cipiū q̄ attribuit patri: p̄sēs vt p̄p̄ioz d̄icō q̄ attribuit filio: ordo ad operatiōē summā q̄ est beatitudo: h̄ec attribuit sp̄scti. Itāc autē fm̄ declarationē b̄i Augustini: vnitatē/ p̄sēs/ ordo in creatura d̄icunt substantiā z distincta accidētia. Aliq̄ autē partes vestigiū in creatura nō distinguunt reālī: sed vni⁹ aliq̄ in creatura fortit̄ diuersa nota est q̄bus intellectus p̄t rememotari diuersa appropiāta s̄ite p̄dica bilita de p̄sonis diuinitis. Sic cōsiderando in creaturē qz est vni⁹ vtz bonū/ q̄ t̄n nō distinguunt reālī in creaturē d̄uctur in memoriā vnitatē: q̄ d̄inis appropiātiā p̄ri h̄itar: q̄ appropiātiā filio: z bonitatē q̄ appropiātiā sp̄scti. Itē illo mō p̄t vestigiū inueniri in quibet creatura q̄tūmbet simpliciter/ non autem p̄imo modo.

Questio decima.

trum creatura rōnalis fit imago trinitatis. It̄ius q̄stionis intellect⁹ partim dep̄det ex q̄s cōcedit: ideo vniuocū exp̄ditur. ¶ Supposita ergo multiplici acceptione imaginis est q̄stio p̄cedentē/ s; doctor: eā h̄ic ponat pro articulo p̄imo. It̄ sp̄ articulo scōdo cōclusio prima. Creatura rōnalis impop̄ie t̄n imago trinitatis p̄s vt s; de vestigiū: qz nihil reip̄t in creatura eiuēdē specie cū deo. ergo: p̄s ex prima acceptione imaginis. ¶ Scōa cōclusio. In quibet creatura rōnali solū tali reātr̄ imago dei. p̄ima pars. p̄obaf. In quibet rōnali creaturē est inuenire trinitatē p̄ quā ipa p̄t duci in noticiā rememoratūā d̄e. ergo. Oīe q̄ntia tenet ex quā nois imaginis. It̄ necesse p̄t: qz in qua liber rōnali creatura est inuenire mentem/ noticiā/ et amorē in quib⁹ cōsistit nō imaginis vt in partib⁹: vt dicit cōclusio h̄erit. Scōa pars p̄s: qz eo ip̄o mēs imago dei est: quo capax et⁹ est vt dicit Aug. r̄i q̄ de trini. z habet in textu: sola creatura rōnalis est de par. deo. ergo. ¶ p̄terea ex quo imago d̄i p̄pter cōfomatitē alicui⁹ eiuēdē rōnis in imagine z imagna to p̄pter qd̄ natū est ducere in memoriā rememoratūā zc. Itā creatura magis p̄p̄ie t̄n imago dei q̄ h̄z altitudi deo simillimū. I. aliq̄ p̄fite cōe vniuocū deo: et tali creaturē: talis est sola creatura rōnalis: qz ipa sola h̄z aliq̄ cōe vniuocū deo z sicut nulli aliq̄ creaturē pura irrōnali. Itā est intellectūū sapientē/ iustū zc. vni uoce p̄uenit deo z creaturē rōnali z nulle nō reālī: vt patuit. q. iij. h̄m⁹ d̄is. z. q. ij. d̄is. ij. It̄ nihil vniuocū cōuenit deo z creaturē irrōnali q̄n̄ etiā p̄uenit rōnali. Itā exēplū. It̄s vniuocū p̄dicat de deo et creatura: vt s; tactū fuit. q. ij. d̄is. ij. ¶ Aliq̄ autē sunt p̄p̄ietates q̄ p̄fite p̄ueniūt deo z creaturē rōnali cū exclusio ne creaturē irrōnalis. It̄ autē eōtra in q̄b⁹ creatura rōnalis maxime assimilaf deo. It̄ magis assimilafē si p̄ ip̄osibile est iustū/ bonū/ sapientē z s̄ita essent accidētia i deo sicut i creatura. Sicut enī statua facta ad imitationē herculis vere est ei⁹ imago p̄p̄ s̄titudinē accidentiū eiuēdē rōnis cū eo ducēs in rememoratōe herculis: sic creatura rōnalis p̄p̄ s̄titudinē accidentiū similitū cū deo ducet in noticiā dei essent accidētia in deo. Sed cū ille p̄p̄ietates sunt i deo vere z cōsubstantialiter z eminentius q̄ in creatura rōnali in q̄ sunt accidētia: ideo creatura rōnalis est sola d̄r si

Art. 1.

Scōo. 1.

Scōo. 2.

Art. 3.

Scōo. 1.

Scōo. 2.

3

Seco. 5

imago dei quibus non ita perfecta sicut si essent vtrobique accidentia ta in deo qm in creatura. ¶ Tertia conclusio. Imaginis no possit radicaliter e originalis i aie substantia: s; pfecte e completie in substantia aie z duob; actibus ab ea pducit; puma ps patet de quibus dicitur esse capax dei z posse esse ei; pcepte; de illo significatur imago: creatura ronalis e hmo. Abato est bti Augustini. xiiij. de trin. eo aia est imago dei q; capax ei; est pcepte; vsq; pot' est. Et illo sequit' q; aia sentitua sola seu vt talis pfecte no est imago dei. ¶ Et si dicitur aia no est capax dei nisi p act' suos. ¶ Et q; quos dicitur communita subiecti vel denotati tali denotatione: z sic aia est capax dei substantia; q; aia e qd caput dei. Nolo mo pot' dicere circumscribit' notari sine q; no sic denotantur: z sic est capax dei p act' suos sine quibus non pot' cape dei. ¶ Secda pars ps e h; s; scdm Tho. q; pot' ut q; imago dei consistat in potetis aie z no in actib; q; sine actib; aia no est pfecta imago dei: h; s; ut act' intelligit' z volens. ¶ Act' p illo dicit' bti Augustini in qdam pmon: vt h; in doctore. ¶ Preerea oes ponit imaginē consistere in trib; h;ntib; ordinis: originis int' se s; potetis non originat' nec substantia aie originalis: q; oportet ponere act'. ¶ Preerea t'ia consistere in substantia aie z duob; habitib; correspondentib; illis actib;. Nam sicut p in diuisi b; feciditate ad pducēdū tam si lūi q; spm scdm: cōcat filio feciditate pducēdū spm scdm: ita substantia aie est feciditas tā intellectiōis q; volitatis: z cōcat acui intelligēdū quā pmo pducit' volēdū: z pducēdū cū aia actū volēdū. Siquidē act' volēdū est a substantia aie z ab actu intelligēdū: act' autē intelligēdū a sola aie substantia. ¶ Pro tertio articulo dicitur pmo. Nam int' substantia aie z aiaz nulla est distinctio: imago vero necessario requirit aliquā distinctionē.

Art. 5. Dub. 1.

¶ Preerea iter neces imaginis vsq; esse substantia litas aliq; s; iter aiaz z act' ei; no pot' esse substantia litas aliq; int' accidentia. Ad illa dūfite rōdet post doctorem dicitur Camera. q. iij. ideo dicitur h; d; quibus ad pfecta imagine trinitat' requirere aliq; distinctio: s; cū aie substantia sit imperfecta dei imago / licet longinquā habeat similitudinē cū deo: tū maiore z pfectiore similitudinē h; cū deo q; q; aliā creatura irrationalis. ¶ Et licet Augustinus expomat pres imaginis p noia significatia substantia aie: notat tū act' suos ad habēdū aliquā pformitatē int' pres imaginis z psonas in diuisi. ¶ Et sic vt frequēter Augustinus expomat imaginē cōformio modo q; pot' fieri. ¶ Preerea ad scōs quibus partes imaginis non sunt sibi substantiales intrinsece e realiter / sunt ita aliq; modo cōsubstantialit' anime extrinsece z accidentia: t'eo q; actus illi in quibus ratio imaginis complet' z pfect' / sunt in aia substantie z ab ea effectue. ¶ Quibus ergo pres imaginis non sūt sibi cōsubstantialit'ales: q; dūferunt realiter z essentialiter ab iucem: z in hoc imago deficit a pfecta pferentia z similitudine dei. Nec possibile est i creatura inuenire pfectiōem dei similitudinē: imo semper manet maior dissimilitudo q; similitudo: tamē in hoc representatur a remotis cōsubstantialit'as psonaz in deo: eo q; est sibi qdam intrinseca actū in eadem substantia; q; partes imaginis non sunt extra se: quia actus illi sunt realiter in substantia anime. ¶ Et ad autem imago in anima est pfecta z immotabilis verum est fm potetiam non fm pfectionē. ¶ Et si diceret respectu cuius obiecti est imago: b; uenit dicit' imago p pmissimē est respectu dei. Siquidē ipa aia semp

capax est: quātū est ex sua natura pductua intellectiōis: amoris respectu dei nō fuerit aliud iudicium: lic q; in probis imaginē / patet qdam trinitas eiusq; cōsubstantialit'as imperfecta: imperfecta distinctio et origo: q; possunt ducere in memoriā trinitatis diuine vnitatis. f. essentie trium psonaz z originatio: nis eaz. ¶ Et q; pfectio: est siltitudo in actib; respectu etnois: id est itellectiōis dei z dilectiōis ei; est imago pfecta imago consistit in substantia aie z actu intelligēdi deum z amandi deum. Quia actus: q; no possunt esse in parte sentitua: ideo in pte sentitua beat' Augustinus non constituit rōnem imaginis. ¶ Et fm hec solui possunt z exponi diuerse auctoritates sanctorū z rationes doctoz. ¶ Secdo dubitat' quō verū est dicit' bti Augustini: creatū fuit in hōie imago dei: quā non seruauit. Respondet post Camera. q; imago capax duplicat' uno modo: put supponit p substantia aie q; est memoria intelligētia: z volitatis: sic non pot' dicit' homo imaginē dei: licet p peccatū bene p'derit efficacit' bene opandi et impedimē; q; incurrit. Alio modo capax vt est nomen qsi collectiua supponens p substantia aie z actibus cognitiōis dilectiōis dei. Quos aut' p'dicit hō; p statu nature lapsē. Alia dubia lat' vide in p'fatis doctoz. ¶ Et quō act' volēdi gignatur ab actu intelligēdi etc. Distinctio. iij.

Distinctionio precedēt' magister o'stēdit quō credita possunt intelligi. Consequenter mouet dubia z soluit circa gignationis terminum / modū z principū ab hinc vsq; ad distinctionē. viij. inclusiue. pmo ergo absoluit dubia circa generatiōis terminū p noia cōcreta distinctione p'senti. Secdo p noia abstracta. distinctione. v. ¶ Et pot' textus h; cōclufio: sūmar'. ¶ Prima conclusio. Deus deū generat: q; deus p' deū filiū genuit. ¶ Secda conclusio. Licet deus genuit deum non tū genuit se: nec genuit aliū deū. ¶ Tertia conclusio. Deus est trinitas: z deus est p' z fili' z spūscētus. h;e p'pōsitiōes patet ex textu. Questio. i.

¶ Trum hec fit concessa de virtute sermo nis deus generat deū. Questio hec nihil aliud querit: nisi p quo supponit deus: an essentialiter: an psonaliter in trulo questio nis. Terras est rati pna est supposito et fide q; in diuinis sunt tres p'sone: pater et filius et spūscētus. ¶ In tribus articulis questio mo soluto terminabitur. pmo recitat doctoz: z impugnat opinionē sancti Tho. parte. i. q. xxxij. ar. iij. Deinde recitat et psequit' opinionē p'p'ia. ¶ pmo q; p p'ia parte articuli p'mi / notandū pmo extra l'ram doc; q; noim predicabiliū de deo quēdā sūt essentialia: quēdā psonalia: quēdā notionalia z quēdā cōmunia. ¶ Essentialia sunt que supponūt p essentialit' essentialit' licet supponūt p essentialit' q; si p impossibile essentialit' reueret' distingueret' a supposito / supponeret' pto essentialit' z non supposito: vt natura / essentialit' deitas / diuinitas. ¶ Et hōiū quēdā substantia vt sunt que dicta sunt quēdā adiectiua vt cōmunicabiliū. ¶ Quēdā sūt in meralia: vt trinitas / trinus: quēdam non. ¶ Personalia vero sunt que supponūt pto supposito / vt supposito sunt est: ita q; si supposito vsq; distingueret' ab essentialit' p impossibile / supponeret' pto supposito et nō pto essentialit' vt pater / fili' / spūscētus. ¶ Et cōprehēdendo ad ppositū sub psonalib; noia p'p'ietatū et notionalia: q; frequenter pto eodē capiūt' vt dicit magister dist.

Dub. 1.

Art. 1. Nota. 13

pro, vt paternitas/ filiatio/ generatio actio/ genera-
 tio passio/ spiratio actio/ spiratio passio/ qd de his sise
 est iudicium in pposito. ¶ Et hoc qd sunt coia oibus
 psonis. vt psona hypostasie suppositus. Quod vero
 solū vni psonae duabz tñi puenit: vt pr/ filio/ spū:
 scilicet: spiratio: siue spiratio. Et iterū qdam cōcreta siue
 adiectiua: vt iam dicta: qdam abstracta: et substantiua:
 vt pñitas/ filiatio/ spiratio/ gnatio. Et cōcreta vero
 sunt qd idifferēt tam p supposito qm p essentia suppo-
 nit. Et itz si ad imaginatiōē essent disticta: vt ens/
 res aliqd/ creator/ gubernator/ sapiēs/ patēs. Et itē
 verborz pdicabilitū de deo qdā sunt essentia lia vt cōi-
 ca: qdam cōia: vt esse/ existere/ creare/ gubernare/ intellige-
 re/ amare. Et cōcreta notādū q duplex est pdicatio
 i diuinit: scz formalis et idemptra. Formalis est/ qñ
 pdicatio pdicat hic caput p pdicatio totali vt pte ei?
 pncipali dicit de subiecto fm pppia rōnem imedia-
 te. In rōne aliquid additi vel iclusi: sine qd nō puenit
 re subiecto: vt hec/ pr est gnans/ filio? est genit?: essen-
 tia est cōicabilis vel cōicaf. ¶ Pdicatio idēptica ē
 qñ pdicatū dicit de subiecto mediante aliq addito vl
 incluso/ qd idēptificaf sub iecto: sine qd nō cōuenit
 subiecto: vt essentia est par generaf: filio? est essentia cō-
 muniabilis: essentia est res genita. In his oibus pdi-
 cationibz si caperet sine addito/ negaret de subiecto: sz
 qd addit ei illud: cui formalis cōuenit: qd additū idē-
 ptificaf subiecto: hoc est supponit p eodē p q subie-
 ctū: ideo mediāte illo pdicat de subiecto idēptica pdi-
 catio. Quibz pmissis pōnit aliq regule. ¶ Prima
 Regula. 1. Diuina essentia lia sine noia sine nōa: de se inuicē pdicat
 vt essentia est deitas: essentia est cōicabilis: essentia est
 2. trinitas et ecōuersio ¶ Secunda. Essentia substantiua nō
 numeralia de personalibz pdicant in libet numero.
 Numeralia vero de psonalibz sumptis in plurali tñ.
 Adiectiua vero nec de eis in singulari nec i plāli pdi-
 cant. Et replū pncipi: psona: pater: filio?. Et est essentia.
 Et replū scdi: vt pr est trinitas nō vere dicit: sz pr/ filio? et
 spūscitū sūt trinitas. Et replū tertii: vt psona est cōi-
 cabilis nō dicit. ¶ Tertia regula. Diuina psonalia sub-
 stantiua pdicat de essentialibz/ nō numeralibz: vt essen-
 tia est pñitas: pr filio?. Et itē cōicabile est pr: cedit
 vt valet illa: res cōicabilis siue essentia cōicabilis est
 pr. Ad aut cedit trinitas est pr: itz bñ illa ceditaf:
 4. trinitas est pr et filio? et spūscitū pncipitū. ¶ Quarta
 regula. Personalalia adiectiua pdicant de essentialibz
 idēptice nō formalit: vt essentia est res gnans: nō autē
 essentia est gnans. Et qd pty q ille/ essentia est pr: essentia
 est filio? cedit fm pdicationē idēpticā nō formalē: qz
 fm formalē valeret tñ: essentia est pr. i. essentia hz filio?
 5. quē genuit: qd nō cedit. ¶ Quinta regula. Personalalia
 cōia de oibus psonalibz/ pppia vero de aliqbz nō oibz
 6. pdicat: pñia. In cōia. Et replū sunt clara. ¶ Sexta
 regula. Verba essentialia de solis essentialibz/ et psona-
 lia de solis psonalibz pdicant. Adē ē de pncipiis eozz
 vt essentia cōicaf nō psona. Et replū scdi: persona gnāt
 nō essentia. Barto: qd illa nō pdicant nisi formalit: ma-
 xime nōa: pncipia nō fm idēpticā pdicationē possēt
 idifferēt pdicari de essentialibz et psonalibz: vt estē
 7. tia ē res gnans: pr est res cōicabilis. ¶ Septima regu-
 la. Pdicationē cōia tam noia qz nōa de oibus pdi-
 cant: et oim pdicationē suscipiūt: vt essentia est ali-
 quid: psona est aliquid. Item essentia est creas: pso-
 na creat: sic de alijs: vide etiā in Same. q. ij. ¶ Nota

secunda parte articuli pñi notandū tertio fm doc.
 q supposito termini variatur aliquādo quod ad sup-
 positum: ita q tñna ppositio termin? pō alio sup-
 ponat qñ in alia. Et fm hac variationē attendit sup-
 positio psonalis/ simplex/ materialis. Personalis qñ
 terminus supponit pō significatiuū: ita quod: quod sz
 terminus naturaliter vel ex ipositione significat: ta-
 le nominat auctoz simpliciter significatū terminū. Ali-
 qñ variat supposito terminū quod ad modū supponēdi
 tātum: quādo scz pō eisdem pōse supponit: sz in vna
 aliter qñ in alia. Et fm hac variationē sumit diuisio
 suppositionis in cōfusam distributiua: cōfusam tātū
 et determinatā. ¶ Quarto notādū q terminus ab-
 solutus quia habet tantū vnum significatum semper
 supponit pō illo dum supponit psonaliter termin?
 vero concretus habz duplex significatū: materiale si
 ue substractiū et formale. Materialē est illud quod
 in eius qd nominis exprimit in recto. Formale quod
 exprimit in obliq: tñ solū supponit pō significatū sub-
 stractiū et nūq pō terminū nisi essent idē. Ideo albus
 supponit pō re que hz albedine: et non p ipa albedine.
 ¶ Quinto notādū q termin? habens aliquod signi-
 ficatū principale ad qd scz est principaliter infertur
 semp supponit pō illo. Et si habet aliqd significatū
 minus principale: puta analogū / p illo nō supponit
 nisi ex adiuncto. i. ppter terminū adiunctū ipi? tali
 significatū min? principali cōuenient: licet etiā tñ
 supponat p significatū principali. Unde patet q pō
 in qua ponit termin? hñdi sine adiuncto nō est distin-
 guēda: vt hō est rōnalis. Pōpositio aut in qua ponit
 cum adiucto: distinguēda est: an supponat p significa-
 to principali: vel minus principali: vt hō est speties:
 homo est pictus: sz q auctoz nō aduertit illā cōez
 topicam: talis sunt subiecta: qualia sz. ¶ Sexto nota-
 andū: q quod deus et deitas habēt seyt cōcretū abstra-
 ctum: deus rōne sui modi significatū supponit p sup-
 positio siue psona: ita q si suppositi in diuinit realit
 differret a deitate siue essentia diuina sicut suppositi
 verbi realiter differet a natura humana assumpta: nō
 supponeret pō essentia fm pparietatē fermontis: quia
 vero essentia diuina et psona nō distinguunt realiter:
 sed formalit: sunt vñ. Ideo ex vñ loquēdi supponit
 p supposito: et enim pō natura diuina/ respectu
 cuiuslibet pdicatioi pōtēs conuenire tam nature qz
 supposito: itay loco eius pōt poni tam nomē nature
 qz suppositi. Et aut deus ponit respectu termini vel
 pdicatioi essentialis supponit p essentia. Sed qñ respē
 ctu termini vel pdicatioi nonrealis supponit pō pso-
 na: hoc intelligit qñ ponit respectu termini pncipie
 supponētis pō supposito vel essentia: hoc rōnabili-
 ter: tñ ppter idēptiatē nature diuine et suppositi: cum
 etiā supponit hereticos. Et si de? pncipie supponeret pō
 supposito/ multe ppositioēs essēt cōcedēde q per
 astutiā hereticoz simplicibz? ppositio essēt eis occa-
 sio errādē credēdi pluralitatē deoz ac diuine essen-
 tie. ¶ Et ppter eandē causam doc. differenter vñt
 termino de? in affirmatiua et negatiua: nā de affirmati-
 ua nōc patuit: sz in negatiua ppter idēptiatē dei
 cui oibus que in diuinit vñt/ vñt termino deus cui
 quādā distributiōe: ita q intelligit pdicatioi negari
 a quolibet qd est realiter deus: vt ista/ deus nō est pr
 valet tñ. Filio? qd est deus est pr: et de? nō generat
 valet illa. Filio? qd est deus generat: licet non de vir-
 tute fermontis. Ideo negaf sicut illa: non deus gene

Nota. 1.

Nota. 4.

Regula. 1.

Nota. 5.

Nota. 6.

rar dei: quibus de salute sermonis est concedenda s'm
 reg. Et ita vult fieri. ppter causas pdictas ne si oee
 deret: deo non gnat: putaret simplices q in diuis no
 esset gnatio. Et sic ait p'ron' Bonau. in dubijs salu-
 bus di. p'nt. Ad res f'p'ones v' postp'one negatione
 s'mio de' ¶ Septimo notadu: q' qn de' ponit cu signo
 alicui: aut iponit: aut p'latitate supponit essentiali. Et
 hoc ne si ocederet q' p' e'it? de' a filio: simplices pu-
 tarit esse p'ses deos. Nam est doctores ne de' occa-
 sio erradi simplicib' q' credit ad p'ses deos essentiali
 distinctos: q' modo erradi tolare. Et ideo ille negat
 de' genuit aliu dei: pater e' filii? sp'us sc'tus sunt tres
 de' quibus ocedat q' p'sona diua genuit alia p'sona di-
 uina. Sicut p' filius e' sp'us sc'tus sunt tres p'sone: sicut
 illa concedit. Filius est alia persona a persona p'ris:
 e' non illa. Filii alius de' a deo p're: cui? ro: q' p'sona
 suppositi supponit t'n p' p'sona: nunq' p'io essentia
 q' no p'dicant nisi de illo de q' formalit' p'dicant. De'
 aut' ex v'is supponit tam p'sonalit'. p'io p'sona: q' essen-
 tialit'. p'io essentia: p' per hoc solunt oia. ¶ Istis p-
 missis est p' articulo serbo cōclusio prima. Hec p'p'io
 tio deus genuit deū s'm sermonis: p'prietat' est cōce-
 denda: p' cōclusio aug. magistri in textu r' rōne. Nā
 deus e' deū hic ponit respectu dictionis seu verbi
 notionalis: s' genuit q' supponit p' supposito: e' va-
 let illa. p'sona diua genuit p'sona diuinā q' vera est
 q' pater filii. Et hoc etiā s'm p'prietat' sermonis: q' v'
 dicitu est: deus ex mō sue significacionis est termi-
 nus p'sonalis. ¶ Secūda cōclusio. Hec p'p'io deus
 non generat deū s'm v'sum sc'do: no est ocedenda. pa-
 tet: q' valet illa: nisi q' est de' generat deū q' est sal-
 ta: verū de rigore v'boz videt ocedenda. Quia deus
 de rigore verbor' non distribuit: cū supponit p' q'libet
 supposito diuino: valet illa. Aliqd suppositum
 diuinū nō generat q' est vera: q' filii? nō gnat. Nec ille
 sunt p'dictio: de' gnat deū: deus nō generat deū: q' in
 neutra subiectū plene distribuit: nec plene singula
 r'isat. ¶ P' articulo tertio dubitat' circa p'clusiones
 p'rimā. Si deus genuit deū: ergo deus est alii? a deo:
 nō nisi p' a filio: ita p' est alius deus a filio. p'na
 b'at: q' sedur: pater genuit filii: q' p' est alii? a filio:
 deus nō est filii? ita etiā sedur hic. De' genuit deum: q'
 deus nō est de'. Solutio. p'ns est falsus: de' est alii?
 a deo: q' de' e' deo supponit p' essentia: p'sona: s' sic va-
 let. De' est alii? a deo in essentia: p'sona. Ad p'sequētia
 dicit' p'mo: illa p'formalia: pater genuit filii: q' pater
 non est filius: non est formalis: quia non tenet in crea-
 turis: in diuinis tamen tenet e' eo: q' t'bi solum vna
 p'sona est pater: s' solū vna est filius: ita t'bi sequitur:
 hic est pater: q' nō est filius: non aut' valet r' s' p' im-
 possibile filius genuit alii filii: cū aut' quilibet p-
 sona: sit deus non est simile. Item si attendit hic di-
 stributio huius quod est deo ab alius: manifestus est
 hanc esse falsam s'm rigore sermonis. Deus est alii?
 a deo: etiā q' modocūq' supponat deus: p'sonaliter vel
 essentialit' simil' hic: deus non est deus. Aliter dicit'
 tur q' consequentia non valet: quia variat' supposito
 huius terminat' deus e' deum: q' in antecedente suppo-
 nit' p'sonaliter: in consequente p'sonaliter e' essentialit'
 siml'. ¶ Si vero arguitur sicut magister arguit. Si
 deus generat deū: vel ergo fe deivel alium deum ge-
 nuit: nō p'imum nec secundū: q' non est alius deus a
 deo p'atre cum sit s'reuus deus. Dicitū q' neutru
 illorū est ocedendū: q' nec fe genuit pater nec alii

Nota. 7. 3

Art. 1. Cōcl. 1. 18

Cōcl. 2. 2

Art. 5. 18

¶

deum. Lur' ratio patet ex notatis: q' signum alic-
 tatis additū termino in diuinis q' supponit tam p'io
 supposito q' p' essentia: imposit' alterat' vtriusq' t'ā
 persone q' essentia: ita diuino non est immediata. Est
 enī talis: h' pater generat deū: aut fe deū aut alii? t'n
 in essentia q' in p'sona. Et t'bi datur medius q' filii: q' nō
 est deus alius in p'sona: idē in essentia. ¶ Sed an il-
 la sit concedenda: pater generat fe vel alium: magister
 videtur concedere illa: deus pater genuit alterū: alle-
 gans Aug. ad maximū: cui p'sonat' dicit: quomā
 magister bene exponit: pater de fe genuit alterū
 Sed id est a s'enoriet' alterū deum: fed alteram p'sona.
 Et genuit fe alterū. i. genuit alterum q' hoc est quod
 ip'e. Nec sequit' genuit fe vel alterum: ergo genuit fe
 deum: vel alter' deū: q' non semp valet p'equētia' ab
 aliquibus p'p'ositionib' ad eadem v'trobes eodem
 addito vt pater s'ans. ¶ L'ate p'equitur q' dilucida
 huius questionis materiam d'p'ra q'st. vi. artic. i. et
 Camera. ar. i. q. v. Questio Secunda.

Vtrum hec sit concedenda: deus est pater
 e' filius e' sp'us sc'tus. ¶ Reclaratur opinio
 Scoti distinctione. iiii. q. ij. e' impugnat'ur
 ¶ Responso cōclusiua est hec. Hec est cō-
 cendenda: deus est pater e' filius e' sp'us sc'tus. p-
 batur: q' deus hic ponitur p'io essentia diuina: q' est
 tres p'sone: ergo e' deus est tres p'sone. antecedit p'ry
 ex dicitis p'cedentes q'ntions. ¶ Si dicit' quādo:
 quocūq' aliquid p'dicatu' a quolibet supposito termi-
 ni: negatur: illud etiā negat' vniuersaliter de tali ter-
 mino: negat' angelus negatur de Jo. p. e. e. ergo ab o-
 hoies: fed esse pater e' filii e' sp'us sc'tus negat' a quolibet
 supposito diuino: vt supra: ergo ab hoc termino
 deus. Solutio: maior est vera: q' terminus supponit
 p'ecise p'io suppositis e' non p'io aliquo formaliter a
 suppositis distincto: modo deus nō solum supponit
 p'io suppositis diuinis: sed etiā p'io diuina essentia: q'
 formaliter distinguit' a suppositis. ¶ Et p'or t'bi q'
 in illa maiore suppositis non accipit' p' persona: sed p'
 illo p'io quo terminus supponit: siue sit natura siue p'
 sona. Et sic accipiendo maior est vera: sed minor: scz
 esse patrem e' filium e' sp'us sc'tus: negat' a quolibet
 supposito huius termini deus (si sic accipitur)
 falsa est: quia non negatur ab essentia diuina p'io qua
 t'n supponit deus. Si aut' minor sic accipitur: scz esse
 patrem e' filium e' sp'us sc'tus: negatur de quolibet
 supposito diuino. p'na non valet: quia suppositum in
 antecedente equiuocat'. Si dicit' omne p'dicatum
 quod conuenit pluribus: cōuenit alicui p'imo: quod
 ergo est id cui p'imo conuenit esse patrem e' filii: e'.
 Solutio: si cōuenit realiter intelligit' sic assumptum
 falsum est: sicut ridere nulli hoim p'imo cōuenit: fed
 equo cuiuslibet. Si intelligit' p'uenire p' p'dicationē: sic
 verū est: s' illud p'imum siue cui p'imo conuenit nō ē res
 aliq': sed illud cōmune cū quo conuertitur: it' illud est
 hoc commune deus. Magister quita.

Cōcl. 1.

18

¶

Hac distinctio magister absolutū dubia
 circa generatiōis terminū per noia abstra-
 ctā: p'or textus tripartia p'p'ositione sum-
 mari. ¶ P'ima: nō est concedendum q' p'
 genuit diuinā essentia: vel essentia filii: v'
 essentia essentiam. ¶ Secūda cōclusio. Essentia diui-
 na: i. natura diuina: q' cōs est tri' p'sonis et tota in
 singulis: nec generat nec genera est. ¶ Tertia cōcl.
 Filius genu' est de p'rio substantia: non tanq' de ma

teria: sed sicut de aliquo sibi consubstantiali z coeter no: pbationes quere in tertio. Quotio prima.

¶ Item essentia diuina generat vel generat

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

gere q' de' est tres psonae: sic reuelati e' ecclesie q' iste

debet negari essentia gnat: essentia gnat. Contra

nuc dicta posset multiplex argui p articulo tertio: put

z materia ipas late z diffuse examinat d' pta. q. vi. ar.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

¶ Actiua z ignota opt. doc. f. subtilis di.

Art. 1.

Nota 1.

Nota 1.

Art. 1.

Esclio.

¶

Articu. 3.

Dubi.

Dubi.

¶

Dubl. 3.

essentia est hic pater: et ille pater est generans: & essentia est generans: de q̄ alibi. Et ita p̄na a pte in modo ad totū nō valet: q̄ totū nō p̄dicat nisi immediate: & pars in modo p̄dicat tam mediate q̄ immediate. Dubitat tertio circa illud q̄ de forma sp̄logistica. Itaq̄ resp̄dit: Hec dicitur q̄ dicit q̄ talis modus arguēti. Hic pater generans: essentia est p̄r: & essentia generat: semp̄ ter nec pater q̄ in p̄posito in diuinitis. Et q̄ nūq̄ alibi p̄ter esse tres res: q̄rū nulla est alia: que tamē sunt vna res numero: s̄ tantū in diuinitis illud reperit. Et ideo nō oportet ibi q̄ si aliqua cōiungantur cum illa vna re singularissima: q̄ ideo inf̄ se coniungant: vnde nō sequit̄. Hic essentia diuina est p̄r: filius est essentia diuina: ergo filius est pater. Hec expositio hęc essentia diuina est pater: et hic est filius: ergo filius est pater. Hec valet: hic pater generat: & hic p̄r est essentia: ergo essentia generat. Et p̄r per hoc ip̄onit auctori q̄ velit dicere: q̄ forme sp̄logistiche q̄ sunt euidentissime nō te neant in diuinitis: s̄ in in creaturis. Et p̄bat ibi q̄ si seruatur debita forma: tenet in diuinitis sicut i creaturis. Sed male ip̄onit auctori. Nam ep̄p̄se dicit in logica: q̄ vbiq̄ valet forma sp̄logistica dū regulatur per dici de omni: vel de nullo. Et si nō regulat̄: iam nō est forma sp̄logistica. Ad hoc autē q̄ regulat̄. Et oportet q̄ mediū in p̄missis cōplete distribuat̄: ita q̄ vique distributōnis p̄dicatur in vniuersali denotet dici de q̄cūq̄ de quo dicit̄: seu dici p̄t̄ subiectum: ita q̄ nihil est sumere sub subiecto de q̄ nō v̄ p̄dicatum: & sic distribuendo p̄r in illa. Omnis pater generat: si p̄r cōplete distribuatur valet t̄m. De q̄cūq̄ verū est dicere q̄ est p̄r de illo verū est dicere q̄ generat: & illa est manifeste falsa: & t̄c est bonus sp̄logisticus licet nō p̄batius sed foli illarum. Omnis p̄r generat: essentia diuina est pater: & essentia diuina genuit: & maior est falsa sicut conclusio. Sed accipiendo p̄r vt nō distribuatur complete: sic vt valet illam. Quod est omne q̄ est pater generat: sic vera est: s̄ nō potest eē p̄missa in sp̄logismo: q̄ non regulat̄ per dici de omni & ita non erit forma sp̄logistica: sicut de illa. Omnis essentia diuina est pater p̄m̄ distributōne eius incompleta valet. Quod est omnis essentia diuina est pater: que est vera: sed nihil valet ad sp̄logismum. Sed p̄t̄ loquēdū q̄ impossibile putaret vna rem singularem esse plures res sicut impossibile est in creaturis: crederet illa forma sufficere: q̄ credit tales p̄positōnes regulari per dici de omni vel de nullo. Et q̄d in creaturis nō datur instantia: ideo ibi valet materialiter: sed in diuinitis nec materialiter valet: q̄ ibi dāt instantia: nullibi tam simpliciter valet: q̄ nec in creatur: nec in diuinitis seruatur forma sp̄logistica: nisi fuerit distributio cōpleta quo ad nō expositōnes: vs̄ significatio cōpleta quo ad expositōnes. De q̄ vidēdum lactus i logica & in galleganis doctōris. Quarto dubitatur de illa. Essentia est pater: ergo pater filii: & sequē dicitur q̄ p̄m̄ Soc̄. & itego. q̄ vel pater capitur adiectiue vel substantiue. Si primū cōcedit̄: q̄ valet illa: essentia est hyp̄ostasīs vel p̄sona: illa genuit vel habet filii. Si accipit̄ adiectiue negat̄: q̄ accipit̄ p̄o. p̄cipitate q̄ est generare: & valet illam. Essentia est pater filii: id est essentia genuit filium. vel est generans q̄ est manifeste falsa. Et cum dicit̄: si est pater filii: & genuit filium. hoc em̄ est esse patrem filii respondet negando cōsequētias: capitō pater substantiue: in q̄ sententiā concessa est. Sed esse patrem hoc modo est esse

hyp̄ostasim que genuit filii. Et dicit̄: si est pater filii filius est filius essentie: respondet negando p̄sequētiam: q̄ antecedens valet t̄m vt est vera. Essentia est hyp̄ostasīs q̄ habet filium: qua non sequit̄ illa filius est filius essentie: sed bene illa: ergo filius est filii: & postasīs: q̄ habet filii. Et dicit̄: illa etiam est vera: essentia est pater filii: capitō adiectiue: q̄ sequit̄ p̄ cōuersionē: pater filii est essentia: & essentia est pater filii: capitō in antecedēte pater adiectiue: similiter in p̄sequēte. Adiectum: q̄ p̄r in antecedēte non potest capere pure adiectiue: hoc est solū p̄o formalit̄ nō materialit̄: q̄ in antecedēte est suppositum verbi: q̄ oportet habere significatiū substantiū. Adiectiū em̄ pure adiectiue tenet̄: nō potest reddere suppositū p̄o: secus a parte p̄dicati: q̄ ibi respicit subiectum a parte subiecti positū: vt hic homo est albus: albus capitur pure adiectiue: impositus solū formalit̄ respectu subiecti a parte subiecti positū: vnde valet tantū: homo est homo habens albedinē. Sic illa: essentia est pater filii: id est essentia habet filii: vel essentia est essentia habens filium: que est manifeste falsa: nō habere hic in potest generare. Et dicitur generans est essentia ergo essentia est generans p̄ uersionē. Dicit̄ q̄ in antecedēte generans accipit substantiue: in cōsequēte adiectiue: & ideo nō valet. Sed debet sic cōuerti generans: id est hyp̄ostasīs q̄ generat: ita p̄na est v̄p̄z sequit̄ aīas. Et arguit̄ bñ sequit̄ p̄r generat: ergo essentia generat: ab inferiori ad superius. Solutio: neq̄e cōse quētia. Hec essentia est sup̄ius ad p̄r: q̄ est singularis sicut p̄r. Nā sup̄ius large est q̄d bñ plura supposita est sentialiter distincta. Et q̄d supponit p̄ oib̄: p̄ quo inferioris: cū hoc aliquo essentia distincta a quolibet supposito inferioris: vel v̄ q̄ p̄na ab inferiori ad superius nō valet respectu p̄dicati: q̄ nō p̄dicat nisi de illis q̄b̄ immediate cōuenit. Sicut nō sequit̄ hęc differentia cōtrahit̄: ergo natura cōtrahit̄: p̄m̄ ponētes differentias cōtrahētes: & eas idēficari nature. Dubitat q̄nto cōtra regulā p̄ius datā a doc. in dubio secundo: ob quā non admittit̄ illā. Essentia est p̄r generans: capitō generans pure adiectiue. Nā dicit̄ est aliquid cū p̄s. vbi s̄ q̄ illa regula habet veritatē: q̄n̄ quodlibet suoz cōmūctoz determinabit̄ t̄z & determinatio p̄ se: id est sine additō: p̄dicat̄ de principali subiecto. Et p̄terea opponit̄ Ioh̄kot vbi s̄. q̄. de deter. Ille est optim̄ cleric̄: ille est alib̄? p̄m̄ det̄es: ille est alib̄? monachus. b̄ cōcedit̄ & filies: tamē nō p̄t̄ ex hoc inferri: ergo ille est optim̄? ille est albus: & ita de cōsistib̄. Ergo si ille sunt cōcedēdo non obstat q̄ non inferat̄ illas: ergo s̄t̄ illa: essentia est pater generans: etiā adiectiue sumēdo generans p̄t̄ cōcedit̄ tamē ex hoc nō inferat̄ veritas illa: essentia est generans: q̄ est falsa. Ad illa p̄t̄ dici vt supra: q̄ illa non est cōcedēda: essentia est pater generans: sumēdo generans adiectiue: licet glōsa in c. dānamus. cōcedat̄ eā si generans capit̄ substantiue: vñ t̄c valet. Essentia est p̄r & ille generat. Sic cōt̄lū i. c. p̄fecto. dānamus. cōcedit̄: essentia est pater qui generat: est filius q̄ gignit: est sp̄s̄natus q̄ p̄cedit̄: resoluta q̄ in t̄c: clarē p̄positiōnes nam sentius est. Essentia est pater q̄ generat: id est essentia est pater & ille generat: vel est filius et ille gignit: & ad hanc etiam sentiam vs̄z. concedit̄ illam: essentia est pater generans motus auctoritate: con illi: sed cū negat̄ p̄sequētias & bene: adducēdo itelle-

Dubl. 5.

Dubl. 4.

crū regule pmissus pōr bici q̄ regula doc. v̄t facit/ est
vera sine tali intellectu: nō t̄n oporet illam p̄nam valē
essentia est p̄ gñans: ḡ essentia est gñans: qm̄ det m̄
natio he sola nō p̄dicat nisi de illo cui immediate uenit
s; cū addito bñ p̄dicat de aliq̄ cui immediate uenit: si
cur in sibi nō req̄r. p̄r est relatio situtū: ḡ p̄r est p̄stī
tūes. L̄sistūes enī he solo nō p̄dicat nisi de eo cui i
mediate uenit: s; cum addito pōr bñ dicit de p̄sona q̄
p̄struit. ¶ Ad obiecta v̄a q̄ false sūt: nā alb⁹? q̄ optim⁹
equocāt: cā v̄a: est alb⁹ monachus: ḡ est alb⁹? : sic de
alijs. ¶ Ita regula doc. manet vera: nec opozt̄ illas
p̄sequētias valere p̄p̄t causas tactas. ¶ P̄tēca si re
gula sic esset intelligēda nō possit dici regula v̄t notifica
tina p̄sequente: ⁊ resoluēdo esset t̄n dicere arguēdo
a p̄mcti ad diuisa: valet p̄na: qm̄ p̄sequens est verus.
Sic ergo doctor etiā cōcedit illa: essentia est p̄r
generā: si valet illa: essentia est p̄r ⁊ ille gñat vel est
generā: ⁊ illa cōcedit cōcēlū. ¶ Alia q̄dam ponit doc.
sc; an hō ⁊ humanitas sint synonyma. Irē an ille sint
cotingētēs: p̄nāntas est hō: p̄nāntas est aīal: an illa
ē falsa albo ē falsa: q̄ sūt parē: ibidē. ¶ Questio. ij.

M Trum filius generē de substantia patris
¶ Pro articulo primo notandū q̄ illa que
suo p̄o tanto mouet quia inueniens est
dicere filium esse de nihilo: s; in beatū Au
gustin⁹ v̄t patet in textu ⁊ potret ergo aliqd̄ assignare
de quo sit fili⁹: siue de quo generat: si nihil tale assi
gnatur: erit de nihilo. ¶ Ad idēdū ergo est qd̄ sit eē
vel p̄duci de nihilo: ⁊ pot dicit q̄ p̄duci de nihilo:
nō est p̄duci pot̄t nihil. I. postq̄ nō fuit: q̄ sic forma
educta de potētā materiē p̄ducere de nihilo: q̄ aī
ctus productionē nihil fuit. P̄m p̄babilem opinione.
Sic enī q̄ntū nullū habere dubitū suppositio filij eter
nitatē: q̄ p̄duci de nihilo est p̄duci non de potētā
subiecti: ⁊ nihil ipsius sit qd̄ nō accipiat esse simpli
citer illa p̄ductione. Quandoq̄m enī aliqd̄ ipsius
non cap̄t ē illa p̄ductione: iam nō est de nihilo: eo q̄
aliquid ipsius: qd̄ sc; non capit eē illa p̄ductione: q̄
dāmodo p̄supponit. Ita q̄ si per ipsū dē illa p̄du
ctio non esset nihilominus tale esset. ¶ Corollarij
1. Forma naturaliter genita nō est de nihilo: q̄ sc; p̄m
se ⁊ quodlibet sui capit eē illa generatione tamen p̄
ducitur de potētā subiecti: ⁊ secus de anima intel
lectua: que q̄ creatur: de nihilo p̄ducit: licet in ma
teria non tamen de potētā materiē: si q̄dem quicqd̄
creatur: de nihilo p̄ducit. ¶ Corollarij secundum.
2. Ita om̄o non p̄ducitur de nihilo: licet eti⁹ forma cre
atur. ¶ Corollarij tertium. Si sub forma p̄sistente
3. de nihilo p̄ducatur materia: compositū ex hac mate
ria non est de nihilo. Nec creatur: p̄pter partem for
mam scil; p̄sistentem: sc; materia creatur: vnde cō
pōsitus cui⁹ altera pars siue materia siue forma p̄e
supponitur: non est de nihilo. ¶ Corollarij quarrus
4. Si angelus ab eterno p̄ducere: vere esset de nihilo
⁊ vere creari: quia nihil ipsius est qd̄ nō capi
at esse sua p̄ductione eterna: si esset possibilis. Lū ergo
filius in diuinis sic gñatur ex patre q̄ non qd̄libz
sui capit esse illa generatione: quia essentia que est
aliquid filij verius est ipse filius: licet non formaliter
non capit esse illa generatione: qd̄ est in patre circū
scripta generationē: ideo non est de nihilo: quia sub
stantia quā nascendo accipit: eadem est in generan
te: ⁊ non capit esse simpliciter per generationē filij. ¶ Et
ergo de substantia patris. ⁊ de patre suam substantias

generando filio cōmunicāte. Non dīsonat a nūc di
ctis p̄tego. dīst. p̄senti. q. ij. arti. i. ¶ B̄slo suppositio
⁊ omīsa reiteratione ⁊ impugnatione opinionum v̄t
estimo Henrici ⁊ Durandi tenentium q̄ omni p̄fecti
one postposita: cū dicit filij de substantia patris. de
dicit circūstantiam causē materialis vel qualij mate
rialis: v̄t recitat p̄ho. argē. dīst. p̄senti. ¶ B̄slo p̄o arti
culo sc̄do cōclusio prima. ¶ Illi est genus de substā
tia patris: patz: q̄ p̄m magistru nō de nihilo: ḡ de ali
quo: ⁊ t̄n non de alto nisi de substātia patris: ergo. ⁊.
ad hoc allegant auctoritates in textu. ¶ Sc̄da p̄clu
sio. ¶ Fili⁹ nō est de substātia patris: tanq̄ de materia vel
qualij materia: patz: q̄ in diuisi nihil est ponēdū imp
fectionis: q̄ cōsequēs: q̄ potētialitē: q̄ potētialitē ⁊ cōco
mutatē impfectionē in mutāte: p̄ quanto necessario
regrit causam cōcausantē. Est enī mutatio q̄ aliquid
subiectū de p̄nātionē trāit ad formā. v̄t p̄ho. argē. ⁊.
¶ Et autē ponēda gñatio in diuinis: t̄n sub rōne p̄du
ctionis inq̄rū sc; aliqd̄ p̄ ea capte esse: t̄n gñatiois
in diuinis nō assignabif materia vel qualij materia: s; t̄n
termin⁹ formalis: alia: p̄batioes adducti auctoz
in suo scripto. ¶ Tertia p̄clusio. Filius est de substā
tia patris: sicut de aliquo qd̄ est sibi cōsubstantialē. ⁊ de
patre ⁊ est filio p̄substantialis. Itaq̄ supposito de duo
dicit: sc; originationē: substāntialitē: neutru sōlū
Si etiā originationē diceret t̄n creature essent de
substātia dei. Si sōlū substāntialitē: t̄n p̄r esset de
substātia filij: vnde filij nō est de substātia patris: t̄n est de
cere: fili⁹ est originar⁹ a p̄re ⁊ cōsubstantialis ei. Dicit
ergo de originationē nō ad est in p̄p̄o casuali: sed in
illo qd̄ regit a p̄p̄o casuali ad bonū intellectu: q̄
fili⁹ nō est originar⁹ a substātia s; a p̄re qd̄ est eadē sub
stantia cū filio. ¶ Q̄d de p̄re dicere cōsubstantialitē
in p̄p̄o casuali: ⁊ originationē in recto a suo casu
li v̄t dicit Sc̄o. L̄sonat nūc dicitis p̄reg. di. v. q. ij
arti. i. ¶ Q̄rū qd̄ doc. succinēte p̄cedit in hac q̄stione
remittens ad doc. subtilē cū quo hic cōcordat in con
clusionē principalis: s; in quibusdā lateralib⁹ nō con
cordet: hinc recitatis v̄sicularib⁹ quas ponit p̄at⁹
doctor. q. ij. di. p̄senti: r̄ndet ad eadē p̄de circa ead
dem difficultates hoc bene moueri dubitū. p̄o arti
culo tertio ex q̄ p̄m cōem modū loquēdi doc. p̄ona
cōstituit ex essentia ⁊ relatione. Lū essentia nō h̄z se vt
actus respectu relationis: habebit se vt potētā: q̄ quic
cunq̄ ad p̄stitutionē vni⁹ duo alteri p̄rōnis concur
rūt: vni⁹ h̄z se vt potētā: aliud vt actus. Adde q̄ po
tētā ⁊ actus nō copetūt nisi reb⁹ realiter distinctis.
Ideo sicut in diuinis nō est ponēda cōpositio vel q̄
cōpositio ita nec ponēda est ibi potētā ⁊ actus vni⁹
respectu alterius: p̄pter idēp̄tātē realē eorūdem.
P̄ hoc p̄z q̄ essentia non h̄z se vt potētā respectu
relationis: nec vt actus non h̄z se vt q̄ licet relatio
p̄p̄ie distinguit personas: q̄bus essentia est cōis: nō
t̄n ideo est actus essentia: que est eadem realiter ip̄si
essentia. Sic fundamētū relationis in p̄p̄o qd̄ est
essentia: non est potētā respectu relationis: sed eadē
relatio: nec essentia cōmunicat filio tāq̄ p̄p̄ietatē
/ed: cōmunicat filio: q̄ filius per productionem
habet eandē essentia est patre. ¶ Sc̄dum dubitū
videtur p̄ defensionē opinionis superius recitate: v̄t
nētis q̄ materia sic ponat in diuinis: nē fili⁹ sit de nihilo
vt de aliena substātia. Remouēdo ⁊ separādo p̄ot

Artic. 1.

Coroll. 1.

Artic. 1.

Sc̄do.

Sc̄do.

Sc̄do. 3.

Artic. 1.

Dub. 1.

bus materie potentialitè in gñatione substãtite. Itè po-
 tentialitate subiectè in alteratione et in genere quòd
 impfectiones est zc. videt. eni qd illud non est absonu
 dicere: videt nqz hoc colia possit unare diuine essen-
 tie. Responde: quia forte aliter dicere posset: qd cõ-
 ceratio illa magis est de noie qd de remibulomin? nõ
 videt ille mod? loquendi fore admittendus: qd posset
 simplices dicere in multiplici errore: z licet i causaz
 naturaliu cõi. pductione pæsupponit materia: tñ res-
 pectu potencie diuine plus in plus infusit in oem effecti/
 qd quocius causa scõa nõ possit pæsupponit materia
 qd forma. Itm sicut deus producit formã in materia
 pæexistente. It sicut admittet qd essentia i e
 haberet quasi materia: eo qd pæsupponit i patre: nec bi-
 catur fili? esse de mitlo: remouido quicqd impfectio
 nis est: z attribudo qd pfectionis. Ita posset dici qd
 relatio est quasi formaz psona: quasi cõpositu ex essen-
 tia z relatione separato et eo qd est impfectionis zc.
 que sunt absurda. ¶ Et si p rone diuersitatis z euasi
 ue diceret qd aliqua qd sunt impfectionis in cõposito
 separari non possunt: idem impfectionis non pot esse in
 deo. Ita dicã pariformit? qd illa qd impfectionis sunt i
 materia vel quasi in maria separabilis sunt. It ideo
 esse quasi materia nulli attribui pot: nisi cui pot attri-
 bui aliqd impfectionis: sicut eni materia dicit impfe-
 ctionè: ita quasi materia dicit quasi ipfectionè: sicut
 ergo non est concedendum qd essentia est quasi impfe-
 ctio: ita non est concedendum qd essentia sit quasi mate-
 ria. ¶ Si vñ essentia habet tñ suu esse sibi ppositu i pa-
 tre plus origine qd sit in filio. hoc duply pot intelli-
 gi: vel qd est tota in patre qd genuit filiu z hoc est veru:
 sed tñ ex hoc non pot inferri qd sit quasi materia vel
 qd ipam esse essentia sit plus origine filiu: hoc est fal-
 sum. qd tñ filius esset ab essentia pductus. It si hoc
 concederetur: adhuc nihil faceret ad ppositu qd dice-
 retur quasi materia.

Questio tertia.

Vtrum essentia diuina sit termin? formalis
 generationis. Res huius qñtionis nota est
 ex fide: sed solũ querit quid intelligit p ter-
 minum formale generationis: quo habito
 habet intellectus qñtionis. stat ergo diffi-
 cultas hui? qñtionis in qd nois termini formalis: z qd
 alij aliter z aliter accipiunt: ideo diuersimode rident
 ad qñtionem. p̄ximũ itaqz doc. in suo scrupulo recitat: i-
 pugnat opt. Sco. dist. p̄sentis. q. ij. tenetis qd essentia
 diuina est termin? formalis generationis in diuinus.
 Bētinic respiciuntur fm opinionè p̄positã p̄nitit ali-
 quos terminos declarationes. ¶ Itaqz p articulo
 p̄lo notãdũ qd aliud est cõitari pductione alioqz:
 aliud est esse terminus formalis illi? pductionis. Spi-
 ratio eni actiua cõicaq filio p generatione: tñ nõ est
 formalis termin? gñationis: quòd eni by filius nateo
 deo accipit a p̄re ergo spiratione actiua accipit a p̄re.
 Et cõicaq sibi p generatione. ¶ Sed nõ notãdũ qd cõica-
 q pductione accipit tripl. p̄mo nõ larguimur i-
 proprie p o illo qd habet aliq modo esse quo nõ nõ
 haberet esse fine certa pductione. It illo nõ tã pduc-
 tiõ qd pductio qd quõlibet qd est in pducto cõicaq: et
 ille est ipso iussum? modus. ¶ Sed nõ capis large
 p quõlibet qd by eẽ in pducto p ipam pductione: non
 est idẽ ob? modicè pductione z pducto: illo nõ tam
 maria qd forma cõicaq pducto. ¶ Tertio nõ: stricte
 accipit p eo qd habes esse i gñatione: capis esse i genito

per pductione. It illo modo essetia etiã spiratio acti-
 ua cõicaq filio p generatione. ¶ Tertio notãdũ pfor-
 miter ad doctoz qd termin? accipit: vt est p̄tine in-
 tentionis generalit? de illud qd terminat vel dicit in-
 tendentiã vel respectu alicui? in aliud: ideo fm diuer-
 sos modos tendit ad aliud et aliud est de rone termin?
 It ad ppositu alia est tendentiã p pductione alia per
 trãsmutatione alia p relatione vt talis est. Itã p pduc-
 tionem pducens tendit ad esse rem simplic? p̄er trãsmu-
 tatione: tendit trãsmutans ad aliq esse. p̄er relatio-
 nẽ: relatiu tãdũ respicit vel refert ad suu correlati-
 uum. It fm hoc termin? pductionis actiue est qd ca-
 pit esse simplic? tali pductioe distincti aliq aliq a pduc-
 tioe. Termin? trãsmutationis est qd capis aliq esse
 vt esse in alio vel esse q̄tã aut esse q̄tẽ zc. Termin? re-
 latiois est correlatiuũ. ¶ Sed adhuc manet difficultas
 quõ differunt termin? formales z totales. It qd
 dici pot p notabili q̄to falua sem p̄tia sanioe qd ter-
 minus totalis pductionis actiue est qd recipit esse sim-
 ply tali pductioe distincti ab ea: nõ est pars alteri?
 illa pductioe pducti: vt in generatioe cõpositi substã-
 tialis totu cõpositu est termin? totalis: qd totu cõpo-
 situ p illã generatione recipit esse simplic?: qd circũscri-
 pta generatioe simplic? nõ esset: nõ nõ recipiat esse fm
 se z quõlibet sui: qd nõ fm materia. ¶ Corollariũ. In
 tali substãtiali generatioe forma nõ est termin? tota-
 lis. ¶ Corollariũ scõm i nutritioe almi alim? p̄tialis
 p̄tite p nutritione genit? est termin? totalis: is sit ps
 tot? alim: qd nõ est pars pducti illa nutritioe. ¶ Ter-
 min? aut formalis pductionis est qd ipã pductioe re-
 cipit esse simplic? fm se z quõlibet sui: ita qd nihil ipi? sit
 qd nõ recipit esse h̄mõd pductione. ¶ Corollariũ. Ter-
 min? nõ vñ formalis: qd est forma: p̄tẽ: qd i creatioe
 materie/ materia est termin? formalis. ¶ Corollariũ
 scõm. In pductioe rei simplicis idẽ est termin? tota-
 lis z formalis: vt i creatioe angeli p̄tẽ. ¶ Tertio nõ
 corollariũ. Si cõpositu substãtiale crearet fm se z quõ-
 libet sui: hoc eẽ materia z forma: tã materia qd forma qd
 totu ppositu eẽ termin? formalis. ¶ Nec est incõue-
 niẽs alicui? pductionis: qd plura pducunt: plures esse
 terminos formales: is sit tñ vñ termin? totalis rone
 cui? vñ vna creatio totalis: is p̄tes p̄tiales. ¶ Corollariũ
 quartũ. Termin? formalis pductionis nõ semp
 est id quo pductu recipit denoiatioe speciuicã sibi
 ex pductione cõueniente. p̄tẽ: qd si sub aia ronalẽ p̄re
 exiõte crearet materia/ recipies in forma p̄xistẽ
 tẽ totu illa pductione est homo rone forme nõ min?
 qd si aia crearet in materia p̄xistẽte: tñ aia i casu nõ
 eẽ fin? formalis illi? creatiois: is materia. ¶ Corollariũ
 quintũ. Si materia z forma create legati possit
 vñ esse ita qd ex eis p̄tẽtineret ppositu: fin? formalis
 hui? pductionis ppositu eẽ totu ppositu recipies eẽ p
 illã pductione is nulla partiu eẽ: nec materia nec for-
 ma recipet eẽ simplic? hui? pductione ppositu: nihil est
 set ppositu qd cõpositu nõ recipiet illã pductioe. Itã
 ppositu p sui pductione recipit materia: forma p̄tẽ
 siõtes. ¶ Corollariũ sextũ. Quõs r̄min? formalis im-
 mutatiois eẽ fin? formalis pductionis: quõ nõ eẽ ex
 plũ p̄tini. Et quã ill? occurrit mutatio z pductio: vt in
 calefactioe qd pducit nos caliditas. Caliditas eẽ ter-
 min? formalis mutatiois: qd illud qd recipit eẽ i alio
 rone cui? trãsmutatũ formalẽ denoiat denoiatioe si-
 bi rone immutatiois h̄mõd cõueniente. It p̄tẽ p̄tẽ scidũ.
 It i caliditas p̄tẽtẽtẽs de nouo i formaret subiec-

Nota. 3.

Nota. 4.

Coroll. 1.

Coroll. 2.

4.

5.

6.

2.

Arti. 1.

Nota. 1.

3.

Liber I Dist. VI Questio vnica

rum: caliditas esset terminus formalis calefactionis: et ibi nullus esset terminus productionis: quia talis mutatio non esset productio. Unde in mutatione illud quod denotatur mutatur terminus formalis: ipsum vero quod transmutatur potest dici terminus totalis. ¶ Per hoc ad propofitū potest dici quod productionis filius terminus formalis non distinguitur a termino totali. Nam persona filius est terminus totalis: quia productus nullus est pars. Et est terminus formalis: quia quod est et habet recipit in generatione secundum beati Augustini: eo quod essentia quod est filius sui filius non recipit esse per productionem filii: quia est in patre: tamen eadem filius recipit per suam productionem. ¶ Et per hoc soluitur ratio que hinc inde arguitur a pluribus: omnes tamen fundantur in quid notis terminorum. Per etiam et per dicitur: quod filius est terminus generationis et actus relationis. Per vero est terminus generationis et relationis passivus: quia correlatiuum filii sic esse terminus non est accipere esse rei: sed esse esse correlatiui. ¶ Si dicitur. In nutritione hominis videtur aliquid esse materiae per se esse productio quod nutritio: de ergo est terminus formalis. Et ibi producitur non habet partialis esse materiae nutriti et alia preexistente ipsam materiae de nouo informate. ¶ Solutio quod in nutritione hominis habet partialis de nouo productus est terminus formalis. Et nec materia nec forma: quia nec materia nec forma capit esse simpliciter in mutatione: eo quod utraque preexistit. In productione ibi nouus homo partialis: sed illud esse constituitur ex materia nutriti et continuata materia hominis nutriti: forma: anima scilicet rationalis ipsam de nouo informate. Illud enim constitutum recipit esse simpliciter quod esse substantialis esse hominis: illa nutritio secundum se tota: licet nulla pars essentialiter de nouo recipiat esse. Et etiam terminus totalis: quia non est pars alterius illa productione producti: licet sit pars totius hominis nutriti: et ita in nutritione hominis terminus formalis non distinguitur a termino totali. Et est simile si deus formam totalem existentem de nouo videret mater preexistenti producendo sic totum nouum hominem totalem: huius productionis idem esset terminus formalis et totalis. In nouo habet productum. Et licet ille homo partialis non recipiat esse secundum se et quodlibet suum: tamen quodlibet sui parte recipit per tale nutritionem: hoc sufficit ut sit terminus formalis. ¶ Et per ob id illis sequitur quod terminus formalis est terminus superior ad terminum totalem: quia omnis terminus totalis est formalis eo quod nihil ipsi est quod non recipiat esse illa productione. Sed non e converso: quia forma substantialis est terminus formalis generationis substantialis et non totalis: et hoc verum est in productione secundum in mutatione seu alteratione calefactionis: cuius terminus totalis est aggregatus ex subiectorum qualitate acquiruntur hoc est terminus formalis: quia non quod habet recipit illa mutatione: quia non materia nec forma substantialis. ¶ Et istis notatis facile colligi possunt conclusiones rationales. ¶ In primo articulo secundo paragrafo conclusio est tertia non est terminus formalis generationis: quia essentia non habet esse simpliciter in generatione. ¶ In secundo conclusio. Relatio non est terminus formalis generationis: quia nihil est simpliciter terminus: sed relatio est ipsa productio patet. ¶ In tertia conclusio. Terminus formalis productionis in diuinitate est persona producta: non tamen distinguendo terminum formalem a totali. Per et dicitur. ¶ In quarta conclusio. Generationis diuine idem est terminus formalis et totalis. Per et notatur. ¶ In quinta dicitur ad articulum tertium breuiter mouetur dubium. Nam diceret forte aliquid motus auctoritate

beati Augustini videtur quod persona non simpliciter capit esse per generationem. Probatur: quia persona capit esse per id quod est: sed persona est essentia et non generatio. Nam secundum beati Augustini. Si illud eo est quod deus est: sed deus per essentiam. Et Respondeo. Per hoc potest dici circumstantia illi cui primo coepit habere esse vel non esse: et tale est essentia: essentia enim primo coepit esse. Vel potest dici circumstantia productionis: quia aliquid productionis ab aliquo: et accipit esse ab alio. ¶ Sicut in creaturis per aliquo dicitur circumstantia cause formalis: aliquid circumstantia cause efficientis. Et isto secundo modo supra posito: ut dicit circumstantia productionis accipit Augustinus cum ait: quod filius quod habet nascendo habet a patre: et ita filius esse quod habet accipit per generationem. ¶ Aduertendum tamen quod filius ut patitur non est terminus formalis generationis passivus: sed est illud quod refert illa generatio passiva ad patrem: terminus illius propositionis esse primum non tamen pater ut generare illa generatione: sed videtur illud a quo filius generatur. Sicut enim pater refert paternitatem seu generationem actiua ad filium: et non est terminus generationis actiue: sed filius: ita e converso filius generatione passiva refertur ad patrem: et non est terminus generationis passivus: sed pater. Sicut enim pater dicitur generare filium tamen terminus generationis actiue: ita filius dicitur generari a patre tamen a termino generationis passivus. Distinctio sexta.

Secunda magister filii dubia quod respicit generationis terminum siue suppositum: nunc vero circa generationis modum. Et potest sententia textus huius summari conclusionibus. ¶ Prima materia. In deo non est necessitas coactionis vel indigentie: sed necessitas inuitabilitatis siue immutabilitatis. ¶ In secunda conclusio. Verbum dei est filius dei natura non voluntate. ¶ In tertia conclusio. Pater sicut sapiens: ita volens genuit filium: sed non voluntate precedente vel accedente. Harum probationes patent ex textu.

Questio vnica.

¶ Circa hanc distinctionem hoc mouetur questio. ¶ In tertia pater genuit filium natura vel voluntate. ¶ In notandum primo per propositionem dimissa opinio quadam quam auctoritate recitat: et videtur falsa pariter et absurda continentem: impugnat: quod voluntate et necessitate potest capere dupliciter: voluitate vel aduerbially. Voluitate dupliciter: quod vel construitur in ratione formaliter denotantem: sicut dicitur: hic est albus albedine. Vel construitur in ratione alicuius principii: ut cum dicitur: ignis calefacit calorem. Et sic questio erit tractanda distincte ne sequenti. ¶ Aduertendum primo voluntate valet: ut tantum id est voluntarie: vel tantum quantum contingere. ¶ Et generare voluitate ad hoc potest intelligi tripliciter: scilicet voluitate voluntate antecedenti: ut scilicet prius voluitate et postea genuit. Vel accedente siue consequente: ut scilicet prius genuit et post voluntatis actum sibi in genito concipit. Vel voluitate concomitante: ita quod simul generat et generare voluitate: voluitate quod coplacenter non contingit. ¶ Et sic voluitate aduerbially. In necessitate inuitabilitatis siue inmutabilitatis quod opponit contingere. Vel necessitate coactionis et violente. Et hoc habet acceptio per tractat magister. ¶ In primo immo est hoc secundo prima per articulo secundo. Per: si filius genuit nec voluntate nec necessitate: neque est intellectus neque natura tamen eo quod formaliter denominat generans. Probatur secundo: quia pater non dicitur

Art. 2.
C. 1.
C. 2.
C. 3.
C. 4.
Art. 3.

Art. 2.
Nota.
Art. 3.
C. 1.
C. 2.

tram relationis a q̄ tñ relatio nõ distinguit reali: 7 sic idẽ fundat se / Et lz essentia fit fundamentũ relationis tñ nõ refert ipa relatiõe: s; constituit eã ipa 7 relatiõe) ita essentia est p̄cipiũ elicitiũ. i. nõ pducẽdũ: tñ nõ denotat ipsa pducẽdũ sed constituit eã ipsa 7 pducẽdũ. l. p. ¶ Corollarũ q̄ntum. Pducẽdũ actiua nõ denotat formã essentia: sed suppositũ vel psonã. Nõ enĩ essentia pducit vel generat sed psona. l. p. lz essentia elicitã pducẽdũ 7 pducẽdũ elicitã: qđ nihil aliud est dicere qđ essentia elicitã. i. necessario requirit ad pducẽdũ nõ est ipsa pducẽdũ: nec constituta ex pducẽdũ vel pducẽdũ. ¶ Est esse elicitũ nihil aliud est qđ esse illud a quo formã aliqđ dẽ pducere aliud / Et dẽ aliqđ nõ elicitã: qđ elicitã nõ denotat ad pducẽdũ: s; persona constituta ex elicitã 7 elicitã. ¶ P̄o articulo tertio sunt hic duo dubia. Primum: an gñatio passiva sit pducta. P̄o rñsione nota qđ productũ duplĩ accipiunt. Uno modo p illo qđ est terminũ pducẽdũ 7 denotat formã ad pducẽdũ: sic generatio passiva non est pducta / lz p productionẽ. siue generationẽ actiã recipiat esse in filio: nõ fit essentia: nec spiratio actio in filio recipit esse: ita qđ si ipõssibile filio de nouo generaret: nec essentia nec spiratio actiua pduceret: qđ sunt in patre. Alio modo accipit pductũ p illo qđ est idem realĩ cũ termino pducẽdũ: sic generatio reali ter a pducẽdũ: sic generatio passiva pot dicit pducta sed non essentia nec spiratio actiua. ¶ Secundũ dubium. Utrum relatio sit p̄cipiũ determinatiũ essentia: p eo qđ est essentia de se videt indeterminata ad eliciendũ generationẽ 7 spirationẽ. Responõ: non sunt ponẽdũ hĩõĩ respectũ determinariũ: qđ sup̄iue ponerent: qđ cum respectu ibi essent plures essentia etã esset indeterminata ad illos: ita indigeret alio determinate: sic pcederet in infinitũ. Illa duo dubia latius determinat a doctore in. q. cũ eo an pater nitat sit p̄cipiũ elicitũ generatiõis passiuẽ: s; filiationis quere ibi.

Arti. 2. Dubi. 1.

Dubi. 1.

Arti. 1.

¶ Questio secunda. Utrum absolutũ sub rõne essentia vel rõne aliq̄ attributali sit potẽtia generadi. ¶ Re citata 7 impugnatã opinione Sco. di. ij. a doc. q. p̄senti. Notãdũ p articulo p̄io post dictã di. ij. q. i. y. qđ illa noĩa notãdũ 7 volũtas aliq̄ captiuũ absolute: vt p̄sice dicit aliqđ absolutũ i deo nõ pnotando aliqđ notionale. Aliqđ vt determinate cõnotat aliquod notionale. Quod distinctio nõ est distinctio alientũ reali essentia: 7 deus est distinctio vocabuloy. Et simili nõ dicit pot de telligere velle: 7 ceteris attributis. ¶ P̄imo nõ accipiedo illa noĩa intellectus diuini 7 volũtas diuina sunt termini synonimi cũ essentia. Et ita qđqđ p̄dicat de essentia p̄dicat de intellectu diuino: sicut de volũtate. Et ita sicut essentia est p̄cipiũ elicitũ gñationis verbũ spirationis sp̄sificũ: ita 7 intellectus. Et volũtas ac 7 intelligẽdi et volẽdi. ¶ Sed accipiedo scđo nõ intellectus cõnotat gñationẽ volũtas spirationẽ: ita qđ qđ noĩs intel lectus est illud p̄cipiũ pducẽdũ verbũ: volũtatis est illud p̄cipiũ spiradi sp̄sificũ. Sic ergo absolute sit mēdox p̄io nõ de oĩb; attributis dicit pot̄ fm̄ doc.) qđ de q̄libet eorũ verificat esse p̄cipiũ elicitũ nõ p se / s; p re pura essentia diuina. S; scđo nõ vt notat actũ generadi vel spiradi: pcedit qđ filio pducit p modũ intellectus: nõ sp̄sificũ. s; filio generat sp̄sificũ nõ denotat: sed spirat. Sic enĩ intellectus dicit diuinã essentia elicitã ac 7 spirat: vt notat doc. q. i. dist. ij.

¶ Questio tertia. Utrum intellectus sit p̄cipiũ elicitũ generatiõis verbũ spirationis sp̄sificũ. ¶ Responõ: intellectus sit p̄cipiũ elicitũ generatiõis verbũ spirationis sp̄sificũ: sicut volũtas ac 7 intelligẽdi et volẽdi. ¶ Sed accipiedo scđo nõ intellectus cõnotat gñationẽ volũtas spirationẽ: ita qđ qđ noĩs intel lectus est illud p̄cipiũ pducẽdũ verbũ: volũtatis est illud p̄cipiũ spiradi sp̄sificũ. Sic ergo absolute sit mēdox p̄io nõ de oĩb; attributis dicit pot̄ fm̄ doc.) qđ de q̄libet eorũ verificat esse p̄cipiũ elicitũ nõ p se / s; p re pura essentia diuina. S; scđo nõ vt notat actũ generadi vel spiradi: pcedit qđ filio pducit p modũ intellectus: nõ sp̄sificũ. s; filio generat sp̄sificũ nõ denotat: sed spirat. Sic enĩ intellectus dicit diuinã essentia elicitã ac 7 spirat: vt notat doc. q. i. dist. ij.

¶ Questio quarta. Utrum intellectus sit p̄cipiũ elicitũ generatiõis verbũ spirationis sp̄sificũ. ¶ Responõ: intellectus sit p̄cipiũ elicitũ generatiõis verbũ spirationis sp̄sificũ: sicut volũtas ac 7 intelligẽdi et volẽdi. ¶ Sed accipiedo scđo nõ intellectus cõnotat gñationẽ volũtas spirationẽ: ita qđ qđ noĩs intel lectus est illud p̄cipiũ pducẽdũ verbũ: volũtatis est illud p̄cipiũ spiradi sp̄sificũ. Sic ergo absolute sit mēdox p̄io nõ de oĩb; attributis dicit pot̄ fm̄ doc.) qđ de q̄libet eorũ verificat esse p̄cipiũ elicitũ nõ p se / s; p re pura essentia diuina. S; scđo nõ vt notat actũ generadi vel spiradi: pcedit qđ filio pducit p modũ intellectus: nõ sp̄sificũ. s; filio generat sp̄sificũ nõ denotat: sed spirat. Sic enĩ intellectus dicit diuinã essentia elicitã ac 7 spirat: vt notat doc. q. i. dist. ij.

Lo. 10.

Arti. 2. Scđo. 1.

Scđo. 2.

Scđo. 3.

Arti. 3.

Questio III Distinctio VIII Questio I

Art. I.

Mtrum potētia generādi possit cōicari filio a p̄re. Recitat z ipugnat a doctore p̄sumi opinio sc̄ti Th̄o. p̄ima sc̄de. q. xli. ar. vi. Et in disputatis de potētia articulo quarto tenentis q̄ potētia ḡnandi nō p̄t cōicari filio: ita q̄ filius generet aliu filiu: q̄ impossibile est in diuinis esse plures filios. ¶ Notandū p̄io q̄ q̄stio p̄t h̄e duo intellectus. P̄sum: vtrū potētia generādi. I. id q̄ aliqd. s. p̄r generat possit cōicari filio. Et sic q̄stio nō habet dubitationē q̄ vt parit: q. hui⁹ dist. principiū elicitū ḡnantis est essentia: essentia vero est in filio et cōicari filio. Et sub illo intellectu q̄stio nō tractat hic.

Art. II.

Alius intellectus est: vtrū potētia generādi. I. vtrū filio cōicari possit q̄ generet. Et sic tractat eā auctor ¶ Illanc b̄t̄is Th̄o. vbi s̄. dicit q̄ gerundū generādi tripl̄ p̄t accipi. Et nō modost est gerūdi verbi acti ut: sic ille habet potētia generādi q̄ habet potētia ad hoc q̄ generet. Sc̄do vt est gerūdi verbi passiuū et sic ille habet potētia generādi q̄ habet potētia vt generet. Tertio vt est gerūdi verbi impersonalis: sic ille vt habere potētia generādi q̄ habet potētia iā qua ab alio generet. P̄sumo modo doctore potētia generādi non conuenit filio: sed sc̄do z tertio modis. Nā licet eadē sit potētia p̄ris z filii: at̄n filii non habet potētia generādi. I. ad generādi seu vt generet. Sicut licet idē sit esse p̄ris z filii: non t̄n filio cōuenit esse paternū: p̄pter notionalē adiunctū. ¶ Filius enim nō p̄t esse p̄r: cū p̄sone distinguantur p̄prietatib⁹ originis. ¶ Conclusio resp̄sialis p̄m doctore est. Potētia generādi non p̄t cōicari filio: ita vt sit ius generet. Ista conclusio magis auctoritate scripturę cōceditur q̄ rōne manifeste p̄bet. Nam soluit rōes Th̄o. ad id probādū p̄ est inductas: adducit nihilomin⁹ aliquas p̄suasiones. ¶ Sed dices. Sequeret q̄ alii qua p̄fectio simpliciter est in patre q̄ non esset in filio. I. generare q̄ dicit p̄fectionē simpliciter: q̄ nichil realiter in diuinis existens est imperfectū: sed quodlibet ibi existēs est simpliciter perfectū. ¶ P̄o solutione notandū q̄ p̄fectio simpliciter dupliciter accipit. Vno modo p̄fectione q̄ est simpliciter summa z infinita. I. p̄sibilis oi p̄fectioni. Ista modo relationes z de quid est in deo: est simpliciter p̄fectū seu p̄fectio simpliciter. Alio modo p̄fectio simpliciter dicit̄ q̄ cōp̄nit cuiuslibet simpliciter p̄fecto: hoc est of sup̄posito simpliciter p̄fecto: sic nulla relatio in diuinis est p̄fecta cū simpliciter. Nec t̄n est imperfecta: q̄ nulla relatio competit oibus p̄sonis. ¶ P̄ hoc ad responsionem. Ad p̄imā sequela accipiendō p̄fectionē simpliciter primo modo p̄t dupliciter resp̄deri. Vno modo concedēdo q̄ aliqua p̄fectio simpliciter est in patre q̄ non est in filio. I. paternitas que est p̄fectio simpliciter primo modo. Nec hoc cōcedere est magis in cōueniēs q̄ cōcedere q̄ p̄ritas est i p̄re: nō i filio. ¶ Et si consequenter arguit̄. ergo filius est imperfectus: q̄ dicit̄ sibi aliqua p̄fectio simpliciter. Illicedū negādō cōse quentia vltimā: q̄ imperfectū illo modo nō est id q̄ caret aliqua p̄fectione simpliciter: sed quod non est summū z infinitū: nunc aut̄ filius est summus z infinitus: et ita non imperfectus. ¶ Alter dicit̄ negādō q̄ aliqua p̄fectio simpliciter non sit in filio: nec sequitur paternitas non est in filio: paternitas est p̄fectio simpliciter: ergo aliqua p̄fectio simpliciter non est in filio. Sicut non sequitur: paternitas non est in filio z paternitas est essentia: ergo essentia non est in filio.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Art. III.

Hec sequitur: paternitas non est filius: z paternitas est deus. q̄ de⁹ nō est filius. Accipiendō aut̄ p̄fectionē simpliciter sc̄do modo: neget̄ illatū si generatio nō non dicit p̄fectionē simpliciter. ¶ Ad p̄bationē cōcedit q̄ nihil in diuinis realit̄ existēs est imperfectū. Nec t̄n sequit̄: q̄ oē existēs in diuinis est p̄fectio simpliciter salte forma liter: q̄ sic vadit medū inter p̄fectionē simpliciter z imperfectā. I. res summa cōicabitur. ¶ Sed hic vide an cōcedēdū sit q̄ p̄fectio nō sit format̄ filius. Et videt̄ q̄ sit cōcedēda: q̄ particularis cuius sub p̄raria sit concedenda. Vide p̄o hac questione Sc̄orum distictione presentē.

Simpliciter octaua. ¶ P̄o magister egit de benedicta trinitate quantū ad sententiā de eius p̄prietatibus: et primo essentia sc̄de p̄sone dist. sequit̄. Inzunt aut̄ tres diuine essentie p̄prietates que sunt: veritas: immutabilitas: z simplicitas. Et p̄m hoc hec distinctio p̄t tribus cōclusionibus summari. ¶ P̄ima p̄co. Idem ille deus est: q̄ semp̄ z eternaliter est. Nec esse cepit nec esse desinit: eiusq̄ essentia nec p̄teritū nouit nec futurū cū negatio esse p̄sentis: ideo sol⁹ vere. ¶ Sc̄da p̄co. Deus vere immutabilis est: solus h̄s immutabilitatē de sui natura. I. immutabilitatē sub substantialit̄ accidētalit̄. ¶ Tertia p̄co. Deus est simplicissim⁹ p̄uatiōe ois cōpōnitatis intrinsece ex partib⁹: extrinsece p̄ inhesionē p̄tū susceptionē. Idem mō ille p̄prietates soli deo cōueniūt: nulli creature: hec patet ex textu. Et q̄ due p̄ime p̄prietates dependēt a t̄ria: ideo circa t̄ria auctoritatē p̄io q̄stione mouet̄ z talē. Questio prima.

Triū diuine simplicitatis repugnet esse i ali quo genere p̄dicamētalit̄. ¶ Dicitur: q̄ in nōe sancti Th̄o. h̄. q. ii. ar. vi. z doctores subtilis. q. ii. dist. p̄sentis q̄ tenet eadē cōclusionem. I. q̄ cū simpliciter distat q̄ aliqd sit conceptus cōis deo et creaturis non tamē cōceptus alii quis cōis vt generis: ostendit doctoz q̄ esse in p̄dicti camēto non repugnat deo: nec propter eius simplicitatem: nec propter infinitatē: nec propter eā necessitatē: q̄ est necesse esse: nec propter aliquā causam p̄tali ter opinātes inductā. Verum ne ab eis z eoz opinio ne discōdet que fuerat cōis etiā sc̄holoz exponē. se quando opinioe cōmūne tenet q̄ deus non est i p̄dicamento: q̄ t̄n dicit nulla rōne efficit̄ p̄bar: posse. Et soluit sufficienter rationes alioz. Adducit aut̄ p̄suasiones magis vt ait: p̄ viā narrationis q̄ p̄bationis. ¶ Quarū prima est: q̄ si deus esset sub aliquo genere maxime sub ente: sed ens nō est gen⁹. q̄. Maxime p̄bar: q̄ dicit̄ de creatura p̄dicat̄ de deo dicit̄ dicitur: erit synonymū entit̄: p̄dicat̄ enim de deo et quibet creatura z ita cōuertit̄ cū ente: z p̄ ens erit synonymū cū ente: sed ens nō est gen⁹. q̄. Maxime p̄bar: quicūq̄ cōcept⁹ p̄dicat̄ de assumpti parit̄ p̄bar: quicūq̄ cōcept⁹ p̄dicat̄ de magis differētib⁹ etiā p̄dicat̄ de min⁹ differētib⁹: deus aut̄ plus differēt a quacūq̄ creatura q̄ quicūq̄ creatura inter se: q̄ de quid p̄dicat̄ de deo z aliqua creatura: hoc etiā p̄t p̄dicari de deo z quibet creatura. Adnotat̄ principia. I. q̄ ens nō sit gen⁹: p̄bar: q̄ p̄ genus id cui⁹ est genus vt ab aliq̄ distinguat̄ philosophi. vti. Sc̄o p̄coz. Sed p̄ ens nihil distinguat̄ a quocūq̄ cōis de oibus p̄dicat̄. ¶ Sc̄da rō. Existētia in eodē genere

antes belli & determinata creaturā: z illi erūt inferi?
 Ad scdm ad ens: z gen^o ad bellū z creaturā determinatā. ¶ Ad
 scdm: q ad esse genus requirit q cōnecta habeat ad
 inter certā pportione pfectiōnis: q negatō illud.
 Hec pbaf: sed tm narrat sicut et ipfimer aucto illas
 pñationes dicit magis narratiōes qz pbatiōes: nec
 illa cōditio icludit i diffinitioe generis. ¶ Hec ea au
 croi ipse epistle dicit: q pbat q finitas dei non sufficit
 ad pbādū deū esse i genere. Suficeret autē: si illa
 cōditio stare: qz ppter sui infinitatē non habet ppor
 tionē certā ad quocūqz aliud: ita cū nullo alio pot
 fer poni i genere: z per pñs simplr nō potest poni i
 genere: cū nihil sit genus vni^o rei singularis: sed
 plurimū pfecte differentū. ¶ Hec deū poni i genere?
 est deū icar: cerare vel sub finitate cōcludere: aut alijs
 creaturis parificare: sicut qdā frontosi / plus placiri
 qz vere intelligētes arguunt. Lū fm eos deus signi
 catur vniuoce p ens. Et fm oēs deus significat per
 hos terminos: deus summus infinitus tam mētales
 qz vocales: et si rem significat per signū qd finitū est
 (q creatura): est deū icar: cerare: deus fm eos mul
 tipliciter icar: cerat z cōcludit. ¶ Hec ppter hoc q p
 idē signū cū creatura representat creaturē parificatur
 Nam angel^o materia pñā substantiā: im pfectissima
 significat q nōmē substantiā: nec tm parificat: nisi di
 ces parificari. Lū simul p vniū signū signari: sic ni
 hil i pfectiōnis dicit pificari creaturē: imo cuiusqz
 rei vltimū. Ipostū ergo impingētes istāte plus ridē
 de sim^o qz nobāde: nihil ergo idignū aut i pfectū
 deo attribui / cū in pdicamento vel sub genere ponit
 deo: cū nihil q hoc intelligat nisi q deus p aliq^o nōmē
 quod i pdicamento ponit significat. ¶ Questio. ij.

Art. 1.

Non aliquid simpliciter simplex potest esse i gene
 re. ¶ Nota simplr simplex: vbi z carentiam
 cumlibet cōpositiōnis intrinsece: vt ange
 lus. ¶ Scdō notādū: ad hoc q aliqd sit ge
 nus: tres requirūt cōditiones fm dēca: l^o
 oppositū supius sit ostēsum. q pcedenti. p^oima q sit
 pdicabile in qd de plurib^o plusqz nūero differentib^o
 per hoc excludit spē specialissima: vt pcept^o denoia
 tius respectu ei^o de quo denoiatim pdicat. Scdā
 q ea de quib^o pdicat habeat certā pportione fm pfe
 ctione inter se. per hāc excludit ois concept^o p dca
 bilis de deo z creatura fm opt^o dēca: l^o ideo l^o cōce
 ptus entis: qdam aliq p dcent vniuoce in qd de deo
 creatura: tm nullus talis est gen^o. p eo q det ad crea
 turā (tanqz finitū ad infinitū) nulla est pfectiōnis p
 portio. Tertia q ea de quib^o p dcent non sint partes
 essentielles alicuius p seivtus Ideo qz ois aia p dcent
 in quid de oib^o alab^o / z forma de oib^o formis: z mate
 ria de oib^o materijs: qz tm illa possūt esse pres
 entiales aliquoqz quoz quodlibet est p se vniū non sunt
 genera fm opt^o dēca: l^o Cōclusio respōsalia: simplr
 ceter simplr est i genere: qz sibi p ditiones supra
 dicit cōueniūt. p de angelo: non tm oē simplr: qz nō
 forma substantialis indiuidibilis: ita sentit z tener do
 ctor in scripto suo. ¶ L^o t^oca hoc mouent duo dubia.

Art. 2.

¶ Primum vix qualitat^o z quantitat^o sit aliquod gen^o cōe
 p^o videt qz sic oib^o p ditionib^o p dicit. Būdet doc.
 fm cuius mēte fere oia ponunt in hac ostione abbate
 uatā. Sūppōitō qz quantitat^o nō distinguat a re quā
 tar accipiēdo genus p hys q significat res absolute
 et sine cōnotatione tm tria sūt generalissima: scz sub
 stantia qualitas: et relatio: supposito q respect^o di

Art. 3.

stinguat a fundamēto z termino. Si hō gen^o accipit
 p qlibet termino p dicali de alio plus nūero disse
 retib^o primo mō dicitū p se in abstracto: sūt sunt de
 ce generalissima: scz tria absoluta q dicitur sūt: septē
 cōnotatiua. S de hoc clar^o i logica. ¶ per hoc pot
 set ridet ad vbiū q nō qz nullū cōe p dicit in qd
 de qūitate: z quātitate: qz aut illud est abfolutiū: z
 illud p dicit in qd de quātitate: qd est onotatiū / aut
 erit cōnotatiū: sic non p dicit in qd de qūitate qz
 est abfolutiū. ¶ Itē tale cōe est trāscēdit sic ens: z
 ita non est gen^o cū p dicit scdā p dicit. ¶ Scdm du
 bii^o vtri qlibet vbiū pfecti habet vniū gen^o eis adeq^o
 tū: arguit q sic. ¶ qlibet pueniētia maiorū qz scz aliq
 qua plus inter se pueniūt qz cū alijs: pot abfolūt cō
 ceptus adeqz illis sic cōueniūt: qd est gen^o eoz
 salē si pueniētia differūt plus qz nūero. ¶ Sed qm qz
 due species (id est indiuidua duarū pfectijs) habent
 aliqā determinatā pueniētia inter se: non habet cui
 alijs: q abstrahibilis est cōceptus eis adeqz: z hic
 erit gen^o ad ea. ¶ Ad illud vbiū docto recitat fol^o de
 abqz assertioe quacūqz varias rēsones. Una pcedit
 vbiū: nec reputat incōueniētoe esse genera etiā nō
 sibi subalternata inter gen^o aial^o z pfectes eius pfecta
 lissima. Aristoteles hō qd non tot ponit dicit solum
 de hys generib^o loquitur: quoz diuisiones necessarie
 sunt ad uestigatiōes diffinitiois alicui^o pfecte: z ta
 lia nō sunt multa: vt pty in arboe pōzpbiriana. Item
 declarat quō aliq sunt genera a necessitate z aliq a na
 tura fat^o bene. ¶ Alia rēso dicit q nō a qlibet cōue
 nientia maior pot abstrahi cōceptus adeqz sicut sic cō
 uenitibus. Sed qre ab illa pōt nō nō ab alia: non pōt
 assignari nō nisi experientia. ¶ Alia rēso q null^o cō
 ceptus pot abstrahi abfolūt^o z cū nō cōceptus entis z
 pfecte specialissime i generib^o hō semp erūt multe
 equoatiōes: vt tm formari cōcept^o cōnotatiū
 accidentiū entis pfectiū illoz qz pueniētū. ¶ Alia
 rēso q concept^o additatu^o induit duoz plus nūero
 differentiū nō est adeqz illis: sed semp etiā signifi
 cat oia alia indiuidua min^o differētia: vt i plus disse
 rit hōt mūca / qz hō a alin^o capta: hos scd. ¶ Aliū cō
 ceptus q d dātatiū abstrahit ab hōie mūca: etiā
 p dicit in qd de hōie z affine: hos scd. ¶ Itē tra non s
 quibūcūqz indiuidua differētū pfecturū potest
 abstrahi conceptus quid dātatiū: sed tm ab illis i
 ter que apprehenditur cōueniētia essentialis eis p
 cise adequata: ita q in aliquo cōueniūt in quo cum
 nullis alijs indiuiduis alterius pfecte cōueniūt.

Art. 4.

¶ Ille vltimus modus videt probabilior: et fm hoc
 pot dicit de conceptu vniuoce qualitat^o z quantitat^o.
 ¶ Itē ostendit aucto q gen^o nō est pars retinēs dif
 ferētia: sed sunt ptes diffinitiois pprie dicte. ¶ Itē
 gen^o est pars forme. l^o diffinitiois. ¶ Itē species est
 pars generis: suo mō intelligit. Itē gen^o z ipes tm
 partes diffinitū. l^o significat. ¶ Itē fm hoc exponit
 vniū auctores p e z cōmē qd longum declarat: po
 nens duas regulas p intellectū arcuouatū diuerfa
 rū. ¶ Prima frequēter per actū exercitū intelligitur
 actus signatus: hoc est frequēter est accipit p signi
 ficat: vt cū dicit: differētia est forma rei: valet differē
 tia sigt formam rei. Frequēter est q signatorū sunt at
 tribuuntur signis: z cōueniō. ¶ Scdā frequēter p
 res intelligunt noia rez: qd est dicit. Frequēter no
 mina rez: scz pume intētiōes accipiunt nō p rez / s
 p ipsimet noib^o: vt cū dicit: multas accidentales

stinguat a fundamēto z termino. Si hō gen^o accipit
 p qlibet termino p dicali de alio plus nūero disse
 retib^o primo mō dicitū p se in abstracto: sūt sunt de
 ce generalissima: scz tria absoluta q dicitur sūt: septē
 cōnotatiua. S de hoc clar^o i logica. ¶ per hoc pot
 set ridet ad vbiū q nō qz nullū cōe p dicit in qd
 de qūitate: z quātitate: qz aut illud est abfolutiū: z
 illud p dicit in qd de quātitate: qd est onotatiū / aut
 erit cōnotatiū: sic non p dicit in qd de qūitate qz
 est abfolutiū. ¶ Itē tale cōe est trāscēdit sic ens: z
 ita non est gen^o cū p dicit scdā p dicit. ¶ Scdm du
 bii^o vtri qlibet vbiū pfecti habet vniū gen^o eis adeq^o
 tū: arguit q sic. ¶ qlibet pueniētia maiorū qz scz aliq
 qua plus inter se pueniūt qz cū alijs: pot abfolūt cō
 ceptus adeqz illis sic cōueniūt: qd est gen^o eoz
 salē si pueniētia differūt plus qz nūero. ¶ Sed qm qz
 due species (id est indiuidua duarū pfectijs) habent
 aliqā determinatā pueniētia inter se: non habet cui
 alijs: q abstrahibilis est cōceptus eis adeqz: z hic
 erit gen^o ad ea. ¶ Ad illud vbiū docto recitat fol^o de
 abqz assertioe quacūqz varias rēsones. Una pcedit
 vbiū: nec reputat incōueniētoe esse genera etiā nō
 sibi subalternata inter gen^o aial^o z pfectes eius pfecta
 lissima. Aristoteles hō qd non tot ponit dicit solum
 de hys generib^o loquitur: quoz diuisiones necessarie
 sunt ad uestigatiōes diffinitiois alicui^o pfecte: z ta
 lia nō sunt multa: vt pty in arboe pōzpbiriana. Item
 declarat quō aliq sunt genera a necessitate z aliq a na
 tura fat^o bene. ¶ Alia rēso dicit q nō a qlibet cōue
 nientia maior pot abstrahi cōceptus adeqz sicut sic cō
 uenitibus. Sed qre ab illa pōt nō nō ab alia: non pōt
 assignari nō nisi experientia. ¶ Alia rēso q null^o cō
 ceptus pot abstrahi abfolūt^o z cū nō cōceptus entis z
 pfecte specialissime i generib^o hō semp erūt multe
 equoatiōes: vt tm formari cōcept^o cōnotatiū
 accidentiū entis pfectiū illoz qz pueniētū. ¶ Alia
 rēso q concept^o additatu^o induit duoz plus nūero
 differentiū nō est adeqz illis: sed semp etiā signifi
 cat oia alia indiuidua min^o differētia: vt i plus disse
 rit hōt mūca / qz hō a alin^o capta: hos scd. ¶ Aliū cō
 ceptus q d dātatiū abstrahit ab hōie mūca: etiā
 p dicit in qd de hōie z affine: hos scd. ¶ Itē tra non s
 quibūcūqz indiuidua differētū pfecturū potest
 abstrahi conceptus quid dātatiū: sed tm ab illis i
 ter que apprehenditur cōueniētia essentialis eis p
 cise adequata: ita q in aliquo cōueniūt in quo cum
 nullis alijs indiuiduis alterius pfecte cōueniūt.

Dubi. 2.

predicaf de fubjecto: hoc eſt cōcretū ſignū qualitātē
 accidētālē pdicaf de noīe fubiecti: vt hic hō eſt qua-
 lis. Et hoc frequēter contingit qđ pdicatu eſt ſcbe im-
 poſitionis. ¶ Et p has duas regulas multae auctori-
 rates qđ aſs eſſent de rigore verborū falſe ſalut. ¶ Et
 poſſet addi tertia: qđ nonnūqđ nota rerū attributi ſi-
 gnū quali metaphoſice ꝑpter aliquas ſimilitudinē-
 nes ꝑportionalē reptas fignoz ad ſigna qđ eſt rerū ad
 res. Sic aliqđ genꝝ vā materia: qđ ſicut maſia vna
 diuerſis formis informaf: cū quibꝝ facit vni: ita vni
 genꝝ p differētē determinaf: cū quibꝝ ſtruit vna
 diffinitioē. ¶ Circa reſponſionē auctozis: ad ſcōm
 dubiū ſtatim poſt doc. moſis: recitatū ſolū qđ arguit
 qđ quocūqđ inditudoꝝ diuerſapꝑerierū poſſit da-
 ri cōceptus generis eis adequatꝝ: ita qđ ſint tot ge-
 nera ſub aliā ſibi non ſubalternata: quot ſunt inditudo-
 dia diuerſa cū ſpecterū. imo multū plura qđ iditudoꝝ
 ſpecie differētia: grā exēpli ſim. a. b. c. d. e. v. iditudoꝝ
 ſpecie differētia: tūc daſt conceptꝝ ſignificās ſclicet. a. z.
 b. ſ. c. v. ſignificās adequatē. a. z. c. tertius. a. z. d. quār-
 tus. a. z. e. quintꝝ. b. z. c. ſextꝝ. b. z. d. ſeptimus. b. z. e.
 octauus. c. z. d. nonꝝ. c. z. e. decimꝝ. d. z. e. ¶ Ecce quicqđ
 inditudoꝝ erit ꝑ decē conceptꝝ cōeꝝ. Et tuctoꝝ rñ
 dendo ponit qñqđ modos: nullū tñ determinās. ꝑbōt
 dici ꝑbabilꝝ fugiedo tāta multiplicatiōē cōceptuū
 quidditatiōꝝ. Et non quibſbet duobꝝ inditudoꝝ
 cuiuſdē ſpeciei ꝑt dari ꝑceptꝝ ſpecificꝝ qđ dditatiꝝ. i.
 abſolutus. Nec quibſbet duobꝝ inditudoꝝ differēti-
 abſolutꝝ ſpectez dari ꝑt conceptꝝ generis qđ dditatiꝝ.
 ¶ Pꝛo cuiꝝ intellectu aliqua ſupponēda ſūt ſm ꝑmſa
 in di. iij. q. ij. butꝝ. ¶ Pꝛo ſmſu ꝑ a qualibet cō-
 ueniētia rerū abſtrahi ꝑt cōceptꝝ cōis. hec ꝑ: qđ ab
 aliqua eſt abſtrahibilis: vt dicitꝝ eſt. q. ij. ꝑlogi in do-
 cto. ergo a qualibet tenet ꝑna: qđ nulla ꝑt assignari
 ratio diuerſitatis. ¶ Scōm ꝑceptus cōis abſtrac-
 a conueniētia adequatꝝ eſt ois ꝑ conueniētibꝝ. i. e. qđ ſi-
 gnificat oia ſic conueniētia ꝑ: qđ qua rōne ſignificat
 aliqua ſic cōueniētia: eadē rōne oia talia. Si enī con-
 ueniētia eſt cā abſtractionis: i. qđ ꝑt conueniētiā
 ſignificat: vbi autꝝ ponit cā ponit effectus. ¶ Tertiuꝝ
 ſi ꝑceptꝝ cōis a cōueniētia abſtracꝝ ſignificat res ali-
 quas determinatas: ſic ꝑ nō oēs necceſſe eſt vt cōue-
 niētia illa ſit maior. i. qđ illa conueniētia (in ablatiuo)
 ꝑceſſe conueniāt oia ꝑ conceptū ſignificatā: z nulla
 alia. Et ita illa plus conueniāt res ſignificate ꝑ con-
 ceptū inter ſe: qđ cū alijs: ſic enī nō cōueniūt cū alijs
 Et hoc intelligit ꝑ conueniētiā maiorē. ¶ Quartꝝ /
 ꝑ conueniētiā aliqua ꝑ eſſentialis: aliqua accidē-
 talis. Eſſentialis rebus de illa: qđ eſt de eſſentia rerū:
 ita qđ non ſtat res illas eſſe: z non ſic cōuenire: vt eſſe
 rōale hoibꝝ. ¶ Accidētalis ꝑ oppoſiti: vt eſſe calidū
 lapidi. ¶ Quintꝝ a conueniētia eſſentiali ꝑt abſtra-
 hi conceptꝝ qđ dditatiꝝ ꝑ abſolutꝝ: etiā cōnotatiꝝ: et
 eam eſſentialiter qđ accidētaliiter: Exēplꝝ vt conceptꝝ
 ſubiecti differētē z ꝑꝑꝝ: puta conceptꝝ hoīs ratio-
 nalis riſibilis abſtrahunt a conueniētia eſſentiali ꝑꝝ
 ni duo ab eadē conueniētia: cō habere aiām intel-
 lectiā eſſentialē ſui partē. ¶ Tertius a cōueniētia habe-
 re aiām potentē quantū eſt ex parte ſui ꝑducere actū
 ridendū: vtrāqđ eſt hō eſſentialis. Et ꝑꝑꝝm concep-
 tus eſt abſolutus ſcōs eſſentialiter ꝑnotatiuus: ter-
 tius accidētaliiter cōnotatiꝝ. ¶ Conueniētia autꝝ ac-
 cidētali nō ꝑt abſtrahi niſi accidētaliiter cōnotatiꝝ:
 qđ cōceptus qđ dditatiꝝ nō negat: de eo cuius eſt ipſo

exiſtente. Sed cōceptꝝ a cōueniētia accidētali abſtra-
 ctus: ꝑt negari ab aliā ſic cōueniēte: qđ ipſi ꝑt nō
 ſic cōuenire: et qđ accidētaliiter ſic conuenit: tūc talis
 conceptꝝ nō reſpondet illud. ¶ Et ꝑ hoc ꝑꝝ rñ qđ
 nā nō quocūqđ inditudoꝝ ſpecie differētis: rabi-
 lis eſt cōueniētia maior eſſentialis eis adequata: et
 ꝑ ꝑis nec cōceptus abſolutꝝ: eis adequatꝝ. aiā ꝑꝝ ex
 emplariter: qđ hoīs z muſce non daſt talis cōueniētia
 eis adequā. ¶ Itā quocūqđ eſſentialꝝ ꝑuenit hō cū muſca:
 eodē mō ꝑuenit cū equo aut ſinea: qđ ſic ꝑꝝ: qđ cōue-
 niētia accidētalis rerū arguitur a nobis: z cognofci-
 tur arguitur ex operibꝝ: accidētibꝝ ꝑꝑꝝ ſpecierū
 Et hīs enī arguit ꝑueniētia eſſentialis nature rerū: z
 ex eoz diuerſitate diuerſitas ſpecifica. Abſodo nulla
 opatio ſpecifica vitalis aut ſenſitiua: ꝑ multo minꝝ nō
 vitales: conſiderari ꝑt cōuenire: vniſo: mittere homini
 z muſce: qđ oino cōnotis cōueniat aut ꝑuenire ꝑof-
 ſit e. qđ ſinea: vel aliquid alteri aiāl: pura alteri volati-
 li. ¶ Ideo quicqđ cōceptus eſſentialis liget hoīem z mu-
 ſcā: ſignificabit etiā equū z ſinea: vel aliud volatile: z
 ita nō dabit genus adequū hōi z muſce. ¶ Hō tñ negat
 dū eſt qđ dabile ſit genꝝ mediū iter aiāl z ſpecies ſpe-
 cialiffimas aiālis. Et a ſi abſolute ſignificaret omnia
 greſſibilia. b. oia volatilia. c. omnia reptabilia: ſic de
 alijs. ¶ Quia in hac ꝑueniētia poſſe volare: qđ eſſentia
 lis eſt z natura cōſequitꝝ: ſicut poſſe ridere ꝑt abſtra-
 hi cōceptꝝ abſolutꝝ: adequū volatilibꝝ: z cū volatilia
 differūt multiplici ſpecie: talis cōceptus erit genꝝ: ſic
 z cōceptꝝ ꝑ ſtitur ꝑ differētia irrationalē: ſcꝝ: butū: qđ
 nō eſt ſpecies ſpecialiffima: ſꝝ genꝝ ſubalternū. ¶ ¶ Hō
 tñ ꝑ hoc opꝝ ꝑ cōceptus ſignificās aliqꝝ plus differen-
 tia/ ſignificat oia minꝝ differētia. Sic ut euerſo nō
 opꝝ ꝑ cōceptꝝ ſignificās aliqꝝ minꝝ cōueniētia: ſignifi-
 cat oia plus conueniētia: qđ hō non plus conuenit cū
 ſua forma: aiā ſcꝝ: rationali i gradu ꝑfectioſis eſſentia-
 lis/ qđ cū lapide tāqđ intelligēs cū intelligēte: qđ intel-
 ligēs cū non viuente: z tñ corpꝝ ꝑur eſt ſꝑꝝ ſubſtan-
 te. ¶ Hō hoīem z lapidē: non liget formaꝝ rationalem.
 Sed conceptꝝ cōis ſignificans aliqua ratione cōue-
 niētia qua abſtrahit: ſigēt oia ſic conueniētia z nul-
 la alia: ſive alia in alijs cōuenientijs cū ſuis ſignifica-
 tis plus vel minꝝ conueniāt. qđ etiā manifeſtū eſt in
 cōnotatiuis. ¶ Albi enī ſigēt hoīem albū: lapidē albi:
 z non hoīem nigri: ſicet hō albus: niger plus cōue-
 niāt qđ homo albus: lapis albus. Sed nō plus cōue-
 niūt in albedine: qua cōueniētia ſumit ꝑceptꝝ albi.
 ¶ Loquēdo autꝝ de conueniētia accidētali: nō videt
 in cōueniētijs qđ quocūqđ inditudoꝝ ſit aliqđ cōueniē-
 tia eis adequata: qđ etiā ab eo ꝑt abſtrahi ꝑceptꝝ ac-
 cidētalis eis adequatꝝ. ¶ Talis enī cōceptus accidēta-
 les multiplicari ꝑt in infinitū: non ſolū diuerſoz in
 diuiduoꝝ: ſed etiā eozidē diuerſimodo variatoꝝ: vt
 ꝑꝝ de habitudinibꝝ ꝑdicamētū ſituz: reſpectu duo-
 rū hoīm ſituatoꝝ: qđ ꝑt ſinities (ſyncategorēma-
 tic) variari ſm ſitū: vniſo: mittere tñ z toties reſpeſen-
 tabunt ꝑ aliā ſpecie ꝑdicamētū ſitꝝ. ¶ Sic de habitudi-
 nibꝝ ꝑdicamētū abſtr: vbi: qđ z alioz quantitatꝝ: qđ
 tate: relationis zt.

¶ Queſtio tertia.

Vtrum omne genꝝ diuidat in ſua ſpecies ¶
 per differētias diuiſiua generioꝝ cōſtitu-
 riuaſ ſpeciez. ¶ Iſtec queſtioꝝ quedā alie
 requētes vā ꝑ ꝑcedēte: qđ mere logica-
 les ſunt. ¶ Ideo dicta doc. ſolū ſummarie hic cōpoſi-
 tur: vꝝꝝ ſtudioſus lector: apꝝ doc. videat qđ eſt omi-
 t:

Distinctio VIII Questio III et.V.

zere placuit benitatis amoe. ¶ Benitata ergo opti-
mone tenete parte affirmatiua z ea ipu gnata doc. re-
spodet p hac pclusionem negatiua. ¶ Ad oē gen^o diui-
dis in suas species. ¶ pbat: qz nō oē gen^o hz differen-
tia in suas species pstituta z diuisiua. g. aūs pbat:
qz gen^o rei simplr simplicis qles sunt ageli z accidē-
tia, nō hz tales differētia: qz nulli rei simplicis pōt
esse differētia essentialis z ouertibiles: qd pbat: qz nul-
lus rei simplicis pōt esse qd ocep^t essentialis cō-
uertibiles. pbat: qz illi ocep^t erūt eiusdē rōnis z sy-
nonym^o: qz significāt pōtē idē. ¶ Si dicitur: licz idē si-
gnificēt nō eodē mō. Cōtra: ille modus nō idē pōt
regrit: reqrit aliqua dīstinctionē i re vel i pseruata.

¶ Alioqñ i pōtē idē significāt z pōtē significāt: vñ g. pue-
nit illa nō idē pōtē modū significāt. ¶ Trē pōtē qz
ritū illi modū dīstincti quibus signū reā res pōtē an
essent aliquid vel nūll. Si nūll nō faciūt dīstinctionē in
ocep^t nūll em nūll faciūt. Si aliqd vel aliqd rei
signū vel aliquid extrinsecū. ¶ Ad pūmū: qz nūc nō ligēt
concept^o idē pōtē nō eūdē modū. Si scōm sūt hī
pōtē: qz nō significāt idē pōtē. ¶ Et illo sequit^r p
pōtē: qz res simplex nō est dīstinctibilis dīstinctionē p pue-
dicitur: paret: qz talis dīstinctio dat qz gen^o z differētia.

¶ Alīc aut res simplex āgelus scy vel accidēs non hz
differētia. Et hoc late declarat esse de intrinēto pōtē
sophi z cōmūcatōis. ¶ Scōdo sequit^r qz nō oē genus
diuidit i suas spēs p differētia essentialē. ¶ Tertio
qz ocep^t spēs est ita simplex sicut ocep^t gen^o: neqz
ocep^t spēciet cōpōmēt er gēie z differētia: nec gen^o ē
p ocep^t spēs: spēs hīc bene p dīstinctionē er. ¶ Quāto
to sequit^r: qz gen^o ipōtat totum esse spēciet: licz aliqd
aliqd spēs ipōtat totū esse idūidūū: qz spēs spēciet
fima ita ipōtat totū esse idūidūū: qz quicqd ipōtat i
vno idūidūū: totū ipōtat in qūbet alio. Nō sic genus
eo qz idūidūū dīstinctū spēs er eiusdē gen^o: nō sūt si
bi sūt: sicut idūidūū eiusdē spēs. ¶ Questio quarta.

¶ Primum genus z differētia ipōtat eandē re
pūmō. ¶ Notādū pūmō qz differētia acci-
pī dupl^r. Vno mō p fūmō scōdo ipōtiti-
nis: id est p signo p dīcābile de aliq: nō i qd
sū in qle: uentis aliq: z alijs repugnā: qz innotescit
dīstinctio illi: cui ouenit ab illo cui repugnat. ¶ Se-
cūdo accipit p fūmō pūne ipōtitiōnis: scy p re aliq
per quā innotescit dīstinctio nūll: ab alio: vt aia rōnal^{is}
z fontes differit ab aīno. ¶ Sic etiā accidēs spēs quo
res dīstincti notat ab alia sūe accidēs nō hntē. ¶ Dif-
ferētia pūmō nō est duplex: qdā p se sūe essentialē:
qz ipōtat aliqd irreflexū: scy ptem essentialē rei: vt rō-
nālē. Alia p accidēs sūe accidentalē: scy ipōtat aliq
qd extrinsecū rei: id est qd nō est pars essentialis: vt dī-
sciplinābilē: rīstibile respectu pōis. ¶ Illic agū
de differētia pūmō nō dicitur z essentialis. ¶ Scōdo
notādū qz differētia essentialis pōtē sūmā pte essen-
tialis. Et ā qūbet pōtē sūmā ita a materia qz a forma
qz vtrāqz est pōtē hōmīnis: essentialis: z de quidditate
hōmīnis: z per vtrāqz dīstinguitur cōpōitum: per
materiā a reb^o imaterialib^o z p formā a reb^o alteri^o
spēciet. ¶ Trē materiale ipōtat materiā vt partem
essentialē est differētia: qz p ipām hō dīstinguit ab āge-
lor: nō est differētia accidentalē qz nō ipōtat accidēs
qz est differētia essentialis. ¶ Et nō qz differētia sū-
mā ab aliq pte nō est aliqd qz differētia sūre signifi-
ca to formalē pōtē. ¶ Tertio notādū qz hī differētia sū-
mā a pte rei: sūm doc. gen^o m accipit a tota re: id est

significōne formalē: qz nō significat ptem sū totū. z ideo i-
pōtat totā qd dicitur: re: simplr p dīcāc ita qd si est
sumeret a parte nō pōtē re: in qd sū in qle cū dīstī-
eāda. ¶ Trē tūc estet synonym^o m dīstīctīe sūmptē ab
eādē parte a q sūmē gen^o. ¶ Trē tūc rei simplicis nō
estet gen^o: sūe mag^o pōtē loquēdo: nulli gen^o sigēt
rem simplicē: sicut nec res simplex hz differētia. ¶ p-
bat aucto: plurib^o modis. ¶ Notādū est qz dicitur
pōtē ille tūc dicto: qz docto: in hac qstīōe per sūre
pūmō: intelligit sūre formalē sūe significatiōe forma-
litā: vt idē sit significare pūo: z sūre formalē. ¶ Cō-
clūsiō respōsali: gen^o z differētia nō ipōtat idē sig-
nificatiōe formalē: hī supponit p eodē. pūmū pary: qz licz
differētia significat partē: gen^o nō rem totā. Scōdo pa-
ret: qz differētia supponit p toto: cui ptem essentialē
formalē sigēt: alioqñ nō pōtē p dīcāc ita qd hōmīnū aut
hec est vera. Alīc est rōnalē qz extrema supponit p
eodē. ¶ Dubiū pūmū qd mouet docto: nō aīa in q-
stīōne illa que solūt: z replicas ac anctoritatis pluri-
mas exponit: est illud. Quomō aliq differētia vt esse
talitē nō est pars rei: nec de essentiali. Bīdē bōmē
qz ideo bī essentialis: ab extrinsecū sūe denomiatiōe
extrinsecū qz ipōtat aliqd qz est de essentiali rei: signi-
ficare p differētia. Sic etiā vt concept^o aliq essentiali-
tas rei: qz ipōtat essentialē vt aliquid essentialē rei.

¶ Scōdo dubiū: cū idē z diuersiū immediate p dīcēt
quō differētia aliqd dīstinguit ab alio. Respōdet: im-
pōtē vt spēciet aliqd dīstinguit ab alia differētia:
vel re a re. Si tūc illi mod^o loqndū qz occurrit acci-
piendus est: qz differētia ipōtat re: quā spēciet dī-
fert a spēciet: sic rōnalē dicit aīa modū quā differit ab
aīno. ¶ Sequit^r etiam aucto: p pōtētiōnes qz sū suā
formā sūnt actus exercitū: intelligit actus signatos
quib^o actib^o signatis cōrespōdet actus exercitū: in
quibus scy terminū habēt suppositiōnē simplicem vel
materialē vt paritū. qz hī dī. p dīstent. ¶ Notat etiam
aucto: cōrespōdetur ad ptemā qz solū metapho-
rice aliqd ab alio p extrinsecū dīstinguit vt supra dī-
tū. qz. 4. z. lit. z. q. 3. ¶ Tertū dubiū: vnde sūmū dīstī-
rentia: an etiā a materiā vel an a forma solū. Respō-
detur: etiā a materiā: sic angel^o dīstinguit ab hōie. Ad
pūmū dī: actus separāt z dīstinguit: hoc est a ma-
teriā qz forma: itē lī capīf actus pō forma solū valēt:
actus id est forma plus vel a pluribus dīstinguit
qz materia. ¶ Quartū dubiū quō genus ipōtat totā
rem pūmō: i enī ipōtat totā rem: qz cum addit sibi
differētia: fit nūgano. Bīdē: genus ipōtat totam
rem: nec est nūgatio cū bī addit differētia. Nūgatio
enim mult^o: modis excusari z defendi pōt: de quo
late loqūt docto: qz p dīstent: vide ibi. ¶ Quintū dubiū:
dīstīctio gen^o z species dīstinguit: si genus ipōtat
totū quōd significat species. Respōdet: qz genus
significat totum quōd significat species: et multa alia:
vt etiam paritū. qz hī dī. p late pōtē qur doc. sed
qz locū pūmū re dīstinguit. ¶ Questio quinta.

¶ Primum de pōtē dīstīctīe dīstīctīe nō dā-
ta p additāmēntū: pōtē notabilib^o ponēt^r
pōtētiōnes. ¶ Notādū hī: dīstīctio nō dāta p
additāmēntū dupl^r accipit. Vno mō sūre
p dīstīctiōe cōpōtīa er partib^o alteri^o rōnis: qz
vna est determinatā: z alia determinabilis: cū qz deter-
minatū vt p dīctat de determinabilib^o z nō econuer-
so: z hec dīstīctio nō est nūll cōpōtīo. Alīo mō acci-
pī largi^o p dīstīctiōe cū: nulla pars expōtīt ali-

¶ Primum de pōtē dīstīctīe dīstīctīe nō dā-
ta p additāmēntū: pōtē notabilib^o ponēt^r
pōtētiōnes. ¶ Notādū hī: dīstīctio nō dāta p
additāmēntū dupl^r accipit. Vno mō sūre
p dīstīctiōe cōpōtīa er partib^o alteri^o rōnis: qz
vna est determinatā: z alia determinabilis: cū qz deter-
minatū vt p dīctat de determinabilib^o z nō econuer-
so: z hec dīstīctio nō est nūll cōpōtīo. Alīo mō acci-
pī largi^o p dīstīctiōe cū: nulla pars expōtīt ali-

¶ Primum de pōtē dīstīctīe dīstīctīe nō dā-
ta p additāmēntū: pōtē notabilib^o ponēt^r
pōtētiōnes. ¶ Notādū hī: dīstīctio nō dāta p
additāmēntū dupl^r accipit. Vno mō sūre
p dīstīctiōe cōpōtīa er partib^o alteri^o rōnis: qz
vna est determinatā: z alia determinabilis: cū qz deter-
minatū vt p dīctat de determinabilib^o z nō econuer-
so: z hec dīstīctio nō est nūll cōpōtīo. Alīo mō acci-
pī largi^o p dīstīctiōe cū: nulla pars expōtīt ali-

Contro.

Art. 1.
Nota 1.

Nota 2.

Nota 3.

Nota 4.

Art. 1.
Cōclō. 1.

Art. 1.
Dub. 1.

Dubi. 2.

Dubi. 3.

Dubi. 4.

Dubi. 5.

Art. 1.

Artic. 1.
L. octo. 1.
B
L. octo. 2

quod accidentale in esse diffinitio : quia aliq ps ex suo modo significandi sit coacti no pdicabile p se primo mo de qlibet de q pdicat. ¶ L. octavo prima. Deo no pot diffinitioes pprie dicta z primo mo accepta diffiniri. patet: qz res icoposite simpliciter no possunt diffiniri: qlis e de. ¶ L. octavo scda: diffinitioe scdo mo dicta de pot diffiniri. patet: qz bec oatio essentia intel lectualis voluntaria. et est orfo no expriam aliqd acci dentale deo: licz intellectualis ex suo mo significadi sit pteritio no pdicabile p se prio mo: de qlibet sibi subijci bitur: qz no de agelo nec creatura: qz bec est p se scdo modo. Angelus est intelligibilis: qz valet tm: agelus est potes intelligere Intellegere aut in agelo e opario difficta ab angelo. Ho em intellecto ageli est agelus sicut intelligere dei est deus: ideo de deo pdicat p se primo modo. ¶ Si de. cobinatio p se pcept? pdica biles in qd: tuc habet diffinitio ppria. Solutio: rales cocept? erit abstraxtoz: z illi no pnt poni sine pium cione. L. duinctio aut diffinitioe ignedi no debz: vti ista e ipropria z in intelligit. De? e intellect? voluntas sapia/ bonitas. et. Et t cly ppria: aduc no e diffini tio prio mo dicta nec pprie dicta: qz in illa semp ps posterio aliqd expriam dy qd p pre prioe no est expri: qz circa simplicia ptigere no pot. ¶ Questio. vi.

21

¶ **W**trum in omni diffinitioe copletissima de bent poni omnes differetie essentiales euz genere primo generalissimo. Notandum qz contingit differentias ordinari dupliciter iano modo sicut per se supus z inferi. Alio modo sicut differetias quaru vna coplet pluribz: alia pauci oribus/ admodu quo risibile z colorati ordinatur: qz omne risibile est colorati: no e couerso. ¶ Prima co clusio: no omis differetie primo modo ordinate debet poni in diffinitioe: etiam posito genere gnalissimo: sed sola differetia vltima. pbat p ptyloph. vi. me. raphylice trac. iij. p logu expones vba ptyloph. sa tis clare. ¶ Scda conclusio: loquedo de differetis or dinatis scdo mo: oes differetie cu genere gnalissimo ditr poni in diffinitioe. Et illa diffinitio copletio: est/ qz si coponere ex gne ppriq z vltima differetia. An de si in eode coceptu elient plures forme substantia les reat distincte: a quz qlibet sumeret differentia oppositar oes illas poni in diffinitioe copleta: alio quin non sufficienter notificaret rei qd dicitatem. Etiaz tunc vna differetia no cotumeret qd dicitur sub alia: vt si aia sentitua reat distinguat ab aia intellectuua sentitua no est qd dicitur super? ad intellectuii imo no est supus: qz potenta diuina aia intellectu ua possit separari etia in copozte a sentitua. ¶ Et licet aliqua differentia pdicet in quid de pluribz diffe rentis plusq numero differetibus: tñ nec illa est ge nus: nec ille sunt species: qz no significat formali res totales/ sed partes rez: z hoc fm opinio. doc. ¶ Ites nota: qz etia differetia iumpta a materia poni debet in diffinitioe copleta: nec est incoueniens eiusde ee duas differetias couertibiles. ¶ Questio septima.

Artic. 1.
Nota. 1.

Artic. 1.
L. octo. 1.

L. octo. 1.

21

¶ **C**onsequenter videndum de scda ppri etate essetie: scz de immutabilitate dei. ¶ Itz solus deus sit immutabilis. ¶ Nota aliqd mutari accipit tripliciter. Largo est ali quid recipere esse possi no esse vel ecouer so. Stricto est recipere aliqd qd prius no habuit: vel no habere qd pri? habuit: sive maneat ate z post sive no. Strictissime est aliqd manes fm sua essentia: ha-

Artic. 1.

bens aliqd se iformas qd pri? no habuit vel ecouer so. ¶ Conclusio prima: deus est immutabilis primo modo/ pbat: qz est necesse esse. qz qia nota. ams pbat. qz si no: tuc esset aliqd pri? eo/ qd possit ipz facere ee post no ee: z pms no esset deus. ¶ Conclusio scda. Deus e immutabilis scdo z tertio modis/ patz: qz est ens simplr iunitio: no pot pfiat: ex pnti no pot aliqd i se recipere. ¶ Conclusio tertia. Mutabilis a deo e imu table prio mo/ patet: qz oia alia a deo pducta snt de no ee ad esse: qd snt de credit: z i ratioc naturalu no p be. ¶ Conclusio qtra. Aliqua creatura e immutabilis scdo z tertio modis/ patz: qz aliqua creatura e q nul lus e receptura: s; tm pot recipi: als esset pcessus in infinitu: si non daret status in aliq q no recipet aliaz. ¶ S; contra hoc dictu doc. ponit instatia iterius in notabili vltimo. q. hui? : no em videt q hoc dictu co cludat. ¶ Dubitat primo: na videt q deus sit muta biles. Siquide vt videt/ deus mutatus e localit: qz cre ato loco cepit ee in loco g mutatus. Quicquid em est i aliq loco in quo prius no fuit vera localit. Bñ est i quicquid e in loco. et: non est mutata natura p duccione localit: sed p mutatione loci: sic est in pposito ¶ Dubitat scdo: quo differet rez de? est simpli cillim? z quo angel? de? simpler. Ad hoc ridet bzeu ter: qz simplr aliq de? p carentia copositionis rei ex partibz: ipm tanqz totu intrinsece constitutibz: sic an gelus simpler est. Ita dicitur q angelus licet sit sim plex simpliciter: est tamen in genere. q. j. b. ius. dist. et: de simplr simplex p carentia cutuicqz coposito nis intrinsece: hoc est ex gnt? essentialibz/ Sic etia aia intellectua bz simpler: simit accidentia intrinsece: ex tensiue indiuisibilia/ Alio modo bz simpler p carentia ois copositionis z coponibilitatis intrinsece: z ex trinsece: ita vt simplr dicit: qd no solum no componit intrinsece ex partibz: sed nec est coponibile cu aliquo extrinseco: qd no est pars eius cu ipso constituedo vnu per sevel vnu p accidens: vt subiectu cu accidete hoc est: qd non habet partes ex qbus pponit. Nec potest subiectu i se recipere aliqd nec alio recipit sicut i sub iecto. Alio mo nulla creatura e simpler: qz ois creatu ra est substantia realit e actus. Dis substantia pot in se recipere accidens sui pfectiu: vt materia forma: forma substantialis recipit z recipit accidentia: snt z angelus cognitioe. f. z amor: snt de accidens recipit i subie cto. Solus g deus est snt mo simpler: ita simplicif sim? z maxime ac summe simpler. ¶ Tertio dubitat si na videt q angel? sit simplicior: deo: aut accideis sim plr indiuisibile: immo q de? non sit simpler: na i deo est pluralitas aliquoz reat: aliquoz formalt distin ctioz: qlis no est in angelo vel accidenti? Indiuisibi bus: g no est simpler: non em pot flare pluralitas cu summa simplicitate. ¶ Itz plone diuine reat consti tuunt ex essentia z relatione: q sunt qñ partes intrin se copstutuetes: g no sunt simplr nec summe simplices. Solo: non ois pluralitas tollit simplicitate: s; plura litas partiu coponenti. In deo aut nulla est ppositio nes ptes. Na copositiue exigit distinctione reale par tiu inter se z a toto. snt ad hoc qz aliq dicant ptes co ppositi reat qz snt distincte iter se reatiter z essentia liter z a toto. Huc aut lz sit in diuinit pluralitas pfo naru reat distinctaru inyna essentia: qz tm sunt id e sentialr z reatit ipsi essentie no pponit essentia. Snt lz psona constituat ex essentia z relatione: qz tm essent-

Artic. 1.

L. octo. 1.

L. octo. 2.

L. octo. 3.

L. octo. 4.

Artic. 1.

Dubi. 1.

L

Dubi. 1.

L

Dubi. 1.

L

Dubi. 1.

L

Dubi. 1.

L

Dubi. 1.

L

Dubi. 1.

L

Dubi. 1.

L

Dubi. 1.

L

Dubi. 1.

L

tia; relatio idem sunt realiter inter se & cū supposito
 Ideo neq; sunt partes neq; cōponit suppositus. Et
 ita ppter pfectā idēpitate om̄ q̄ sunt in diuinis cū
 essentia; & pfectā idēpitate om̄ q̄ sunt in vno supposito
 cū ipsi? supposito nulla est oino ppositio in diuinis.
 ¶ Possent fortassis q̄ dicta sunt de immutabilitate dei
 accipi? & ordiat? dici. Forāsdū itaq; post p̄dicta circa
 declarationem mutabilitatis accipit large? stricte? & stricte?
 Est em̄ ille acceptioēs sic ordinant? vt prima
 sit supior ad sequēz & secūda ad tertā oportet sic de-
 scribere. Mutabile large est: q̄d pot? se aliter h̄re p̄?
 & posteri? s̄m se vel aliqd extrinsecū. Scd̄s h̄e hoc est
 suū esse: q̄ pot? prius nō eēz & posteri? esse vel eōdēmo
 Scd̄s extrinsecū: q̄ pot? aliqd p̄? in se habitū siue recep-
 tū posteri? p̄dere: vel prius nō h̄re & posteri? recte
 p̄dere. Mutabile secdo mō: stricte. s̄. v̄ illū q̄d se h̄z aliq̄
 prius & posteri? respectu aliter? extrinsecū recipiēdo
 in se q̄d p̄? nō habuit: v̄ p̄dēdo q̄d p̄? in se habuit:
 s̄m s̄m se maneat in eēsiue nō: exēpla patēt. Mutabilē
 ē stricte s̄m est q̄d se h̄z aliq̄ p̄? & posteri? respectu
 extrinsecū manēs sub vtroq; terminō trāsmutatōis.

¶ Et illis beneūct notatis pōt formari hęc ppositio.
 Solus de? est immutabilis p̄io mō: s̄ cōmō videt?
 q̄ aliq̄ creatura sit immutabilis creatura: q̄ nihil p̄r in
 se recipit. ¶ Si an illa sit dabilis? dubiū est. Nā nō v̄
 des̄ p̄dicare: q̄ quibz creaturaz q̄ d̄bz t̄ accidēs aliqd
 in se pōt recipē p̄portā deū nec cogit rō de p̄cellū
 in infinitū: q̄ ille nō est impossibilis i accidētū ordiat?
 quibz nūq; p hoc ponat infinitas rerū actualis. Sicut
 in list: post quācūq; creaturā p̄ductā p̄r de? aliā p-
 ducere in infinitū: t̄ nūq; p̄cedit infinite actu: & s̄m
 hoc dicta doc. veniūt moderanda in conclusione. ius.
 de p̄cellū in infinitum.

Distinctio nona.

¶ Accedēt distinctio magister egit de p̄p̄tate
 etatib? essentia; sequēter agit de p̄p̄tate
 tib? p̄sone respiciētib? emanationē ad itra
 Et sc̄do sp̄at̄ de p̄cellōe sp̄s̄cti ad extra
 dist. iiii. p̄mū facit dist. p̄r. Et primo de p̄p̄tate
 cōtēnet emanationē filij: & sc̄do sp̄s̄cti. d. r. Nā
 d̄r q̄ in hac dist. ḡnatiōis siue emanatiōis filij p̄fectio
 nes & naturaz: et̄nataz. ¶ Vinc̄ ē illa p̄clusio rectua
 lis. p̄ria tres p̄sone s̄nt filij coeue. ¶ Sc̄da p̄clusio
 coeua ē p̄r filij ḡnatio: sicut p̄ledoz & coeu? igni: lz
 p̄ducā ab illo. ¶ Tertia p̄clusio: filij semp nar? s̄m
 p̄oz. & semp nasci s̄m. ¶ Rigenē d̄r: vt p̄ p̄mū ḡna-
 tiōis p̄fectio: itas: p̄ sc̄bz naturaz: et̄nitas p̄fecti?
 exp̄imat: de hoc latius in ter.

Questio prima.

¶ Arum filius vere generet a patre: h̄c q̄-
 stionē? cui? p̄clusio certa est ex fide: auct. la-
 te p̄fectur ppter rōnes. Sc̄o. quibz dist. iij.
 q. vi. s̄r scriptū: pbare n̄tū p̄ductionē i di-
 uinis: quas hic recitat & eardē demonstratū in infini-
 tētia offēdit: sub dēs p̄ responsali conclusionē: q̄
 nullā rōnes naturalē pbari pōt plures esse p̄sone in
 diuinis: s̄ sola fide credit q̄ sunt plures p̄sone in diuinis
 quāua est p̄r: alia filij: alia sp̄s̄ctūs. Sc̄o. q̄ filij vere
 ḡnāt a p̄re: de sp̄s̄ctō infra dicez. Nō autē hęc gene-
 ratio imaginari possit & simul p̄cellō sp̄s̄cti: itra di-
 st. iij. q. i. tagē. Arum vt ostendat nullitas p̄batiōis
 Sc̄o. assumo rationē eius principalē & primā: quam
 h̄z vbi lupā. q. vi. dist. ij. Quicq; est rōne sua formalis
 est principij p̄ductum: vbi dicitur est sine imperfec-
 tione est principij p̄ductum. Videmōia p̄fecta: hoc
 est intellectus habēs obiectū intelligibile sibi p̄sēna; ex

ratione sua formalis est principij p̄ductum noticie
 genite. Ergo vbi dicitur est memoria p̄fecta: sine intel-
 lectus p̄fect? sine ip̄fectione: est principij p̄ductum & c.
 Et aut intellectus p̄fectus in deo sine ip̄fectione
 ergo est in deo principij p̄ductum noticie genite:
 vterq; discursus ille formalis est. Et maior principia
 plures videt euidēs ex terminis: p̄supposito q̄d nois
 bus q̄d est conuenire alicui ex ratione sua formalis: q̄d
 est cōuenire alicui: ita q̄ impossibile est ip̄m esse quō
 illud sibi cōueniat. Impossibile est em̄ aliqd esse sine
 rōne formalis: id est esse & nō eē illud q̄d rōne for-
 malis exp̄mit. Nā rō formalis est diffinitio. Impossibi-
 le autem est rem eē & diffinitionem sibi non cōuenire.
 Sic accipiēdo rationē formalē. maior est nota: quiv-
 tualiter p̄dicat idem de p̄bo: ideo vis cōsistit in mi-
 noze: & illam penitus non pbat. Probat autē in solu-
 tione replere: quā facit cōtra rā rationē: q̄ licet intel-
 lectus sit rōne passiva respectu noticie genite simul
 & p̄ductua: si tamē separaretur potentialitas ad huc
 maneret ratio principij p̄ductum. Et sic licet deo nō
 possit attribui potentialitas: q̄ dicit imperfectionē:
 erit t̄ in deo ratio p̄ductua noticie genite. ¶ Et ita
 ratio sua in duoz? dēcti. p̄mo q̄ minorē nō pbat:
 sc̄o q̄ p̄ductiū sit de ratione formalis intellect? p̄fe-
 cti. Sc̄do non pbat q̄ p̄ducere noticiā genitam: nō
 dicit ip̄fectionē iale in nobis. Sc̄o rep̄bato vtroq;
 p̄t q̄ rāto p̄ritus vacua est in oīz pbans. ¶ Sc̄da
 tur ergo primo q̄ p̄ducere noticiā genitā nō est de
 ratione formalis intellect?. Nā ratio formalis intel-
 lectus est posse redere in obiectū cognitue. Nō curan-
 do aut intellect? sic redat p̄ suā essentā seip̄o: siue p
 aliq̄d sibi supadditū. Et in p̄ supadditū siue a se. p̄-
 ductū siue p̄creatū siue ab alio infusum: siue p̄ hęc ratio
 est formalis: q̄ quocūq; illoz modoz intellect? redit
 cognitue in obiectū est intelligit? nō pl? si p̄ducit
 noticiā q̄ si non p̄duceret. Et nūc sic redat cognitue in
 obiectū nō intelligit? Ergo ratio p̄ductiū noticie
 genite nō est ratio formalis intellect?: tēner cōsequē-
 tia: q̄ euidēs non sunt plures rationes formales: ma-
 xime non cōuertibiles: sicut nec plures diffinitiones
 nō cōuertibiles. ¶ Itē q̄ esse p̄ductiū nō sit de ra-
 tione formalis intellectus: licet pbat? Illud nō est de ra-
 tione formalis intellectus: quo circūscripto: n̄tū om̄i-
 nis intellectus intelligeret: sed tale est p̄ductiū: er-
 go cōsequētia est in quarto p̄mo formādo sic maiorē
 Nihil quo circūscripto itellec? n̄tū om̄i-
 ret est de rōne formalis intellect?. Et sumēdo v̄: s̄ ma-
 toz hęc nota ex quid nois rōnis formalis. minor p̄-
 batur: q̄ si deus crearet creaturā intellectuelē: et cō-
 crearet noticiā oīs intelligibilibz ab ea: illa esset vere
 intellectuelis: & vere intelligeret: & t̄ in non esset p̄-
 ductiua noticie. Et vere intelligeret: p̄t p̄ illū doco-
 rem. q̄ di. Si in intellectu n̄o esset cōcreata vel sub-
 stantialis noticia sui: s̄m q̄ quāda intellect? Aug. de
 noticia addita. v̄tū. de trinitate? intelligit? lz non pos-
 set habere noticiā genitā qua formalē se cognosceret
 pōt t̄ habere respectu alioz obiectoz vbi vult: q̄ in-
 tellect? habens noticiā sui: p̄creatā hęc cognosceret
 se: nō haberet noticiam genitā sui: q̄ non pōt idem
 obiectū formalter cognoscere diuersis noticijs. Si
 ergo haberet noticiā cōcreatā oīm a se cognoscibi-
 lium: iam non esset talis p̄ductiū noticie genite eadē
 ratione. ¶ Item intelligit? noster multa cognoscit:
 sc̄t: v̄ cognoscere p̄t p̄ reuelationē p̄t de p̄p̄tē.

ij. per. i. Non volutate humana allata est aliqui ppheta: s; pfectio ispirati locuti s; ut dei voces. Et horz cogitatio: notitias nō pducit intellectus nisi sed pfectio reuelata: s; ab ipz sua pductioe noticie genite pot intel ligere. ¶ Itē si rō esset efficacius pbius cognouisset etiā naturalr pductionē et eodē intellectu qd dicit nos de deo cognoscim⁹. Si s; cognouisset pductiuitatē noticie genite de rōne formalr intellectu⁹ cognouisset hanc fuisse fōm respectu sue noticie q; formalr cognoscit Itē fōm pphilosophū: intelligit etiā formalr seipz p essentia: nō p noticiā supadditā. Itēc q; vere ē intellectua lis: intelligit fōm pphilosophū: tñ nō est pductiua noticie: ergo ēē pductiui noticie: nō est de rōne formalr intellectu⁹. ¶ Itē q; qd intelligit p noticiā genitam aut actū: q; intellectu⁹ formalr intelligit: sicut videt sonare in lupet⁹ allegato vbi dicit noticiā genitā q; se formalr cognoscit: vt aliqd aliud in intellectu. Nō scdm q; q; qd illud sit cū nō sit potētia: nec act⁹ intelligit d; nec habet⁹ nec pces. Et nihil aliud est in intellectu fōm pphilosophū. i. ē. tibi. ca. ii. nisi potētia passio: habitus. ¶ Si dicit q; est pceptus: q; qd intelligit p q; p pū aut actū cognoscit q; intellectu⁹ formalr cognoscit. Et sic redit pūmz mēbz: vel aliqd hīs mē esse obiectū. ¶ Lōtra illud est qd dā ficitū nō pductus: vt patuit. q. viij. di. i. hui⁹ collect. vbi dicit hūmō ficitā nō ēē pōnda: ergo ipm est obiectū act⁹ cognoscēdi: ideo tenet se ad rōnez principij pductiui. Nā intellectu⁹ hīs obiectū intelligit hīs vā esse principij noticie genite: ergo obiectū nō est noticiā genita: q; idē nō gignit se. i. de trini. ¶ Prefea dū res i se cognoscit noticiā intuitiua: nō oportet ponere tale ficitū: q; neq; obiectū mouēs neq; obiectū fminā: cū res inuicē cognita mouet ad sui cognitionē: q; terminat eadē. Si p noticiā genitā intelligit noticiā q; intellectu⁹ formalr intelligit: illa nec in deo nec respectu talis p hīs rōnez pducēdi. pūmz parz: q; p nō intelligit noticiā genita: sicut nec sapit sapia genita s; ag. ergo nō est aliqua noticiā genita qua pater intelligit. Secundum patet per idem: q; p formaliter intelligit sua essentia: q; intelligit et i p impossibile non gigneret filium: nam fōm modū loquendi illi⁹. docet. Pater vt pūoz origine filio nouit actu pfecte et distincte ser omne intelligibile noticiā genita. Nūllam etiā pfectionē accepit a filio: sed quicqd est i habet h; a seipō. In illo ergo pūoz p pfecte intelligit q; in illo nō pducit noticiā genitā: ergo producere noticiā genitā nō est de rōne formalr intellectus: cū cognitio essentialis qua par intelligit non sit genita. ¶ Itē q; in solutione replicē quā ipē mouet ptra rōnē suā ad hoc ducit q; si in intellectu nō rō rō recipiēdi separaret a ratione pducēdi: ad vbi pducēdi p se. i. sine rōe recipiēdi eliet pductiua noticie genite Sed illo concessio: non ergo iēctur q; rō pducēdi p se sit i deo: s; bñ sed q; sit rō hec esset in deo: deus pduceret: sed nō pbat q; sit in deo: hoc pūcipalif fuit p bādum. ¶ Itē si dicere rō pducēdi: nō dicit i pfectionē: ergo cōuenit deo. Dicit q; licz ratio pducēdi in genere nō dicit i pfectionē: tamē producere noticiā genitam in nobis dicit i pfectionem tam in pducēte q; pducto. In pducēte: q; i insufficientiam: q; nō est sibi sufficientem intelligere sine addito et pfectus esset seipō intelligere q; per noticiā genitam. In pducto dicit iceptionē de noio: i hoc

in nobis est quid i pfectionis: sicut in simili. Licet producere aliquid in genere non dicat i pfectio: nec/ tamē producere aliquid tamq; sui pfectionem dicit i pfectiones in pducēte: q; dicit produces ab eo esse perfectibile/ quod i pfectionis est sic pūcere noticiā genitam/ sui pfectus/ quomodo nosser intellectus producit i pfectionē/ impositat. Et ita patet multipliciter q; ratio ista s; co. nihil pbat neq; alie: vt satis patet per auctozem. ¶ Quod scōa.

Vtrum generatio in diuinis sit vnicavel e-
 quiuoca. Articulus primus / Suppositio-
 nes. Secundus / cōclusiones. Tertius du-
 bitationes absoluet. ¶ Quantum ad pri-
 mum itaq; notādū q; difficultas huius questionis
 consistit in quid nominis terminozum. Ideo notādū
 q; generatio vniuoca et equiuoca in creaturis distin-
 guitur: quia aliqua est conuenientia specialis gene-
 rantis et geniti in gnatione vnicave quonon est in ge-
 nerante creato q; in generato est duo cōsiderare: scz qd
 et quo. In generante quod est ipm generas. Quoz est
 ratio generadū que est principij elicituui generatio-
 nis. In genito quod est termin⁹ totalis: scilicet res
 que generatur. Quoz est termin⁹ formalis. Illa er-
 go duo: scz qd et quo/ non temp: sed frequenter disti-
 guunt. Nam angelus pducēs intellectioē est qd et
 quo et parte pducētis. Idem est de aia separata. Si
 militer si accidens separatu: puta calor p diuina po-
 tentiā pduceret calozē separatu idē eliet quod et
 quo/ tā et parte generantis q; generati ¶ Tertio no-
 tandū / q; aliquādo termin⁹ totalis pductus seu
 pductionis est p se vnum / quādoq; p accidens vni-
 uerū. pūmz contingit in generatione subalternā. Secun-
 dum in pductione accidentis: vt si aliquid calefiat.
 Termin⁹ totalis calefactionis: scz calefactio: non
 est p se vnu: sed aggregatur ex subiecto et caloze in
 eo pducto ¶ Quarto notādū q; in generatōne ac-
 cidētis generatio ē vniuoca/ qn termin⁹ forma-
 lis: scz accidens fōm se totum pductum est euidē rō-
 nis siue speciei p se cū rōne pducēdi. Tandē si ab igne
 calefit lignū vel lapis/ est generatio vniuoca: q; caloz
 pductus in ligno vel lapide est euidē rōnis cum ca-
 loze ignis: licet ignis et lignū vel lapis differat specie
 Sed si ignis calefaceret se/ sicut graue mouet se: vel
 si aqua calefacta se reduceret ad pūmā frigiditatē
 nō eliet generatio vniuoca ppter diuersitatē pectio-
 cam calozis producti in igne: et formā ignis: que est
 ratio agendi. ¶ Loquēdo autē de generatōe subal-
 ternā/ illa vā vniuoca qn generas et geniti nō sunt al-
 terius speciei. ¶ In hac autē vniuoca generatione
 eliet tres grad⁹. pūmz qn generas et genitum iunt
 euidē speciei: nullus termin⁹ formalis acq;uisitus
 p pductionē distinguit specie a quoz rōne agendi
 respectu sui. pūmz vbi in generatione ignis ab
 igne/ sola forma subalternā ignis est ratio agēdi re-
 spectu sui. pūmz vbi in caloze/ rōne est gene-
 ratio perfectioris vniuoca. Si p caloz ignis gene-
 rantis sit etiā causa immediata respectu rōne sub-
 alternā ignis geniti/ tunc nō est ibi generatio vni-
 uoca in hoc gradu pūmz/ sed in scōa. Et hoc ponit fōm
 opt. illoz q; dicit accidēs posse causare subalternā et
 formā pectioē/ et nō solum quātūuā dispositionē.
 ¶ Scōs gradus: qn generas et geniti sunt euidē
 speciei: et quilibet termin⁹ formalis generas est

Art. i.
Nota.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

Corol. 1.

no tñ pot bari aliq̄ p̄t̄ q̄ sit totū r̄ no pars: sed pot dari aliq̄ p̄t̄ p̄fectioe in q̄ fit p̄ r̄ no totū: sc̄z t̄p̄z to r̄a. ¶ Corollarium p̄mū. Adod̄ loquēd̄ q̄ alit̄p̄ odia d̄nar: s̄m t̄p̄z: p̄t̄z manifeste. Illius em̄ soli cōtridit̄ 1 aliq̄ extrinsec̄ s̄m q̄ talia odia p̄t̄. ¶ Corollarium sc̄d̄ p̄fectia d̄na it̄lect̄: it̄lectio/ volūtas/ volūto d̄na: q̄ idē sūt oib̄ modis/ est p̄t̄ q̄libet p̄ona r̄ relatiōe d̄na p̄ozitate p̄t̄ne/ nō tñ origine p̄p̄te loquēdo p̄t̄. ¶ Corollarium tertū. Intellectio actual̄ creat̄ure diuina est p̄ior/ q̄libet p̄ona r̄ relatiōe in diuinis q̄ sc̄d̄: a. est p̄t̄ q̄ intelligit̄ creat̄uras: r̄ non ecōuerso. 4 ¶ Corollarium q̄rtū. Spiratio actiua est p̄ior/ ḡnatiōe actiua r̄ etiā ḡnatiōe passiua: p̄t̄z vt p̄t̄: q̄ sc̄d̄ ḡnatiōe spirat̄: r̄ nō ecōuerso. Sicut sequit̄. Sicut ergo spirat̄ r̄ non ecōuerso. ¶ Corollarium quintum. Spiratio r̄ actiua q̄ passiua est p̄ior/ spiratiōe passiua septimo mō p̄ozitate: q̄ ḡnatiō actiua r̄ passiua sūt p̄p̄rietates patris r̄ filij/ q̄rū vterq̄ est p̄ior/ s̄p̄t̄. ¶ Adobet̄ doc̄: aliq̄ dubia p̄tra p̄d̄ca q̄ patet in s̄a. ¶ Est cū adducit̄ illa p̄positio. It̄ intelligit̄ p̄ius q̄ filij: p̄t̄ p̄t̄ creat̄ q̄ filij: dicit̄ esse fore abuliuas aut simp̄l̄ falsas: nisi ad hūc sensū. p̄t̄ intelligit̄ a se licet esse h̄ a se. It̄ filij/ intelligit̄ a p̄t̄e: q̄z ee h̄ a p̄t̄e vel q̄ filij/ intelligit̄ hoc h̄ a patre: sicut: r̄ ee h̄ a p̄t̄e ¶ It̄e creat̄e p̄io d̄i de p̄t̄e q̄z filio p̄ozitate cōt̄at̄. ¶ It̄e p̄t̄i nascit̄ de oib̄ q̄ sunt in sc̄ia dei id ē nascit̄ de sc̄ia dei p̄t̄i. d̄ de p̄t̄e q̄ cognoscit̄ oia. Distinctio. x.

Distinctio p̄cedeti egit de emanatiōe filij ad it̄ra/ idēz h̄c facit de emanatiōe sp̄s̄: sc̄i ad it̄ra p̄ s̄p̄t̄uo distictioes. p̄imo distictioe p̄cedeti de p̄ona p̄cedeti. Sc̄do de p̄fectiois origine d̄i. x. Tertio de p̄cessiōis ordine ḡn̄i ad spiratiōe d̄i. x. Quarto de p̄cessiōis ad ḡnatiōe p̄p̄tione d̄i. x. Quinto de p̄p̄tione d̄i. x. Sexto de p̄p̄tione d̄i. x. Septimo de p̄p̄tione d̄i. x. Octavo de p̄p̄tione d̄i. x. Nonno de p̄p̄tione d̄i. x. Decimo de p̄p̄tione d̄i. x. ¶ Et potest̄ textus sic summari cōclusionibus trib̄ ¶ p̄ima conclusio. Licet accipiēdo nomē charitatis essentialiter/ q̄libet p̄sonarum diuinarū sit charitas r̄ vna charitas/ sicut vna sapiētia/ tamen ipsūsanctus ē charitas p̄cedens. ¶ Sc̄do conclusio. Charitas p̄cedens nō est p̄t̄ nec filius/ sed vtriusq̄ vno et cōmunito/ r̄ nexu amorolis. ¶ Tertia conclusio. Licet pater sit sanctus r̄ ip̄us/ r̄ filij/ similiter/ imo sanctus spiritus/ essentialit̄/ nō tñ p̄sonalit̄. Declaratiōe p̄bationē p̄positiōnū vide in tex. Questio p̄ima.

Arca hanc distictionē in qua magister incipit agere de persona spiritus sancti: queritur p̄mo. Anrum volūtas sit p̄ncipiū p̄ductionis sp̄s̄ sancti: ¶ p̄o articulo p̄mo recitata est opt̄. Sc̄o. p̄ certas p̄p̄ositiones: quaz diffuse impugnat̄ doc. d̄i. ii. q̄. i. It̄e d̄i. p̄t̄e d̄i. q̄. i. Sc̄o. p̄o in locis nūc recitat̄/ s̄ lat̄/ in d̄i. ii. cā recitat̄. Impugnat̄ aut̄ ad id q̄d̄ p̄bare: demonstrat̄ seu tāq̄ illustrat̄ ad p̄d̄ca p̄bare: demonstrat̄ intendit̄. p̄nt̄ em̄ duo p̄ncipia p̄ductiua p̄fecta format̄/ s̄ nō realit̄ disticta it̄lectiue volūtate. Et q̄rum distictione r̄ irreducibilitate ad vniū/ nititur p̄bare dualitate productionis/ p̄onaz/ p̄ductaz: quaz vna p̄ modum intellectus/ altera per modum voluntatis p̄ducitur. Inlede sicut intellectus est p̄ncipium elicitiuum p̄sone genit̄e: ita voluntas est p̄ncipium elicitiuum p̄sone alterius per modum amoris

sp̄rati. ¶ Et q̄ eam ip̄am in sp̄atis locis frequenter recitat̄ doc. subtilis/ r̄ similiter distictio. p̄nt̄: expedit vt summam p̄ p̄p̄ositiones explanet̄ adiunctis quibusdam aliis/ que sui sequaces addunt p̄o victozis suozū explanatiōe. ¶ p̄ima p̄p̄ositio. In summa d̄bet̄aris essentia p̄ductio realiter est p̄mōda. p̄obatur conclusio. Summe p̄fecto est attribuentis quicquid dicit p̄fectionē: maxime illud fm̄ q̄d̄ dicit p̄fectionē sed fecunditas dicit p̄fectionē: ergo est bō attribueda. ¶ Sc̄d̄a p̄fectio nota cū maior: q̄ alis nō est summe p̄fectum/ cū sibi deficeret talis p̄fectio. It̄ inoz/ p̄bat q̄ sterilitas q̄ opponit̄ fecunditatē/ dicit imp̄fectionē r̄ ita fecunditas p̄fectionē. Ideo dicit̄ sc̄a. vlti. sc̄o qui generationem alis tribuo/ sterilis ero. q̄ d̄. nullo modo. ¶ Tunc vltra in diuinis est fecunditas: ergo p̄ductio. Et nō solum p̄ductio alicui/ extra: q̄ cū talis nō fuerit semper. anteq̄ talis effectus caruisset deus hac perfectione: ergo ibi est aliqua p̄ductio eterna q̄ cū talis nō potest̄ esse nisi alicui/ intra. ¶ Sc̄d̄a p̄p̄ositio ¶ Antum due p̄ductiones in diuinis sunt possibilis. ¶ p̄obatio in diuinis. tot debent p̄nt̄ productiones: quot sunt modi p̄ducendi alteri/ r̄ōnis ad se irreducibiles/ r̄ nō plures: tales aut̄ sunt tñ duo: ē tñ due sunt p̄ductiones. ¶ Sc̄d̄a nota: minor p̄bat. It̄is pluralitas est reducēda ad vnitatē/ vel saltē tāta p̄ductitate quāz p̄t̄: sed pluralitas modoz/ p̄ducēdi ad vnitatē/ p̄ductionis reduci nō p̄t̄: q̄ p̄ductio mō nature/ r̄ p̄ductio libera sunt opposit̄e: vna est inclinatio/ r̄ ad agendū: alia nō inclinatio/ sed habētis libere in sua potestate p̄ducere. Et illa nō reducunt̄ ad vniū/ p̄ductionē tertā ad istis: nec vna harū ad aliā reducunt̄ tanq̄ imp̄fecti ad p̄fecti/ cū ambo sint p̄fecti/ r̄ neuter includat̄ imp̄fectionē. It̄ anteq̄ ergo duo modi p̄ductionis ad se inuicē irreducibiles: sc̄z p̄ductio modo nature/ r̄ p̄ductio libera/ ad vniū/ p̄ p̄ia p̄t̄e p̄obat̄: q̄ tot sunt i diuinis: q̄ in diuinis est p̄fectissimā r̄ plena fecunditas: vt habiti est: ergo fecunditas cūlibet modi p̄ducēdi seu p̄ncipiā d̄i nō reducibilis ad aliā p̄iozem: alioq̄ nō esset p̄fectissima fecunditas. ¶ p̄o sc̄da p̄t̄e q̄ nō sūt plures/ p̄obat̄: q̄ nō p̄t̄ ibi esse productiones alteri/ r̄ōnis ab illis duob̄/ cū oēs modi p̄ducēdi ad illos duos sufficienter reducunt̄. Nec p̄t̄ ibi esse plures p̄ductiones eiuēd̄ r̄ōnis p̄obat̄: q̄ si possent esse plures/ tūc etiā infinitē: et si possent esse infinite/ essent infinite: q̄ q̄d̄ est in diuinis/ est necesse esse. ¶ Sc̄d̄a p̄fectia p̄bat̄: q̄ q̄d̄ est p̄ductiuū habēs se ad plura eiuēd̄ r̄ōnis nō determinat̄ ex se ad certā pluralitatē: sed q̄nt̄ est ex se/ p̄t̄ extēd̄ ad infinita. p̄t̄z inductiue de cōi respectu singulariū et causa vnica r̄ equiuoca respectu effectiuū. Nec p̄t̄ esse determinatiū in diuinis ex alio: q̄ non a posteriori/ cum ab illo non h̄y entitatē: ergo nec vnitatem vel pluralitatē nec p̄iozem/ vel est ratio p̄ducēdi r̄ hoc nō/ cū habeat se ad plura eiuēd̄ r̄ōnis: nō determinat̄ ex se nec ex supposito/ q̄ suppositi extēdit se ad oia ad q̄ p̄ncipiū sine ratio p̄ducēdi. Nec determinat̄ ab aliq̄ q̄ est s̄i natura cū productionis/ q̄ nō vide tur vñ plus illud determinaret̄ q̄ productio ipsa cū qua est simul natura. ¶ Nota r̄o confirmat̄ rōne doc. subtilis. Tot sunt p̄ductiones in diuinis q̄ p̄ncipia p̄ductiua/ sed h̄c sunt duo. Ad vniū/ p̄obat̄: q̄ r̄bt̄: cūq̄ est inuent̄ p̄ncipia p̄ductiua sine ip̄fectione r̄ que nō intelligunt̄ esse ibi p̄ductionē adequatā illis p̄ncipiis/ ibi est inuent̄ p̄ductionē illis p̄ncipiis cōtridictēs. ¶ Causa em̄ q̄re aliq̄ p̄ncipiū

Art. 1.

non pducit: est aliq' de duob' iā exclusiō: scz ī pfectio picipi ppter quā pōt īpediri et' pductio. Et ei q' ītellectū esse ibi p' pductionē adēctā: sicut potētia generādū in filio: īspirādū in spūscō. Sed minor pbat: qz in diuinis est intellectus cum obiecto qd' est essentia diuina: q' duo ab alijs vni memoria fecida q' sūt pncipiū vlt noticie genite. Vbi etiā est volūtas: obiectum sive volūtas fecida q' est pncipiū amoris īspiratū. Et vterq' nō plura p'obaf: qz vbi pncipiū p' ductū hābet pductionē sibi adēctā: semp manē tē: nō pfit esse plures pductionē eiusdē picipi/ alioquin nō esset adēctā: led intellect' diuin' est pfect' r' īfinit' natus illigētes obiectū itelligibile scz essentia diuinā: iquātū est nōcibile qd' est sūt īfinitū: ergo natus est pducere noticiā tantā quātā est cognōcibilitas obiecti: ita īfinitā: r' p'ns adēctā. Et hec s'p manet sicut semp est intellect' r' semp obiectū piens et per p'ns nō erit intellect' picipiū: nisi vni' noticie genite sibi adēctā: sibi adēctā. ¶ p'obp' 3. adūltas diuinay p'ductioniū īferet trinitatē sup' sitoz. p'obaf: q' cūlibet p'ductioni corrdet s'p' ter' minū' p' duct' q' cū sūt due tm' necessario erit duo pduc' ta. vni' / mō nature: r' aliū libere: sed cū nihil pduc' a se neq' in p'ductionib' pōt esse circulus / necessario erit pducēs sit suppositū manifestū est: ac' r' enī sūt sup' politoz s'm p' dūm. Et etiā pducta sūt sup' polita. ¶ p' 3. q' noticia genita: amor īspirat' nō inheret: q' ī beneficio dicit īpfectionē: ideo nullū puenit in diuinis: et per hōc subsistūt. ¶ 4. etiā: q' intellect' diuin' est r' īfinitus hōc obiectū īfinitū: scz essentia diuinā īfinitā: ideo noticia pducta erit īfinita: alioquin p' ductio non esset pfecta: nō ēst ad pductū sibi adēctū: sic suo mō de volūtatē respectu amoris īspiratū: nō vero sūt īfinita: sūt p' se subsistētia q're habet ppositū. ¶ Quarta p'obp. 3. diuinay suppositoz vni' est pducēs tm' altere pducens r' pductiō: r' tertii pductū tm' p'io p'ima parte p' p'ob' ex p'p'ne pcedēte: r' p' p'batōne q' cū sūt duo pducta q' nō a se inuicē pducunt: oportet dare tertii pducēs r' non pductū. Ilic aut' p'ona pducēs tm' / alias duas pducit duob' pductiōib' / alter' r' oīs. vniā p modū intellect' sive nature: aliā p modū volūtatē sive. ibere. Et v' sic p' q' in diuinis est intellect' pfect' hōc obiectū sibi p'ns: sūt volūtas fecida: q' itelligit esse in supposito nō pducto: nō p' pductionē: q' suppositū i quo sūt: cū nō possit īpediri ppter pfectionē picipiōz r' ītellectū pducit noticiā genitā r' p volūtatē amorē īspiratū: q' amor r' noticiā sūt suppositaē dicitū est. p'io sc'da pte pbat. Nā supposito pducēs p modū nature r' intellect': scz noticiā genita / quāuis ei nō competat pductio actiua p modū intellect': h' habet intellectū r' memoriā fecidā: q' h'ic accepit p' pductionē sūā q' est pductio p modū intellect' cui' īpā noticiā genita est termin' adēctū: r' iō tali pductioni nō p'ctal' termin' correspōdere. ¶ Operit sibi pductio libera p modū volūtatē: p' quā est picipiū amoris īspiratū: q' licet nāscēdo recepit eēntiā ita intellect' r' volūtatē: s'z hac pductione genite noticie volūtas nō itelligit h'ic terminū q' est picipiū formale pductiū: pfectū: q' eo pducit amor rem. Hec īpedit q' est amor: īspirat' a supposito īpducto: q' vtriusq' ī supposito est vni' formale picipiū: scz vna volūtas: q' vtriusq' suppositi vni' picipiō pducit vni' amorē: sicut s' ēēt vni' supposito' duob' / h'obus

posset quibet eoz eandē noticiā pducere. ¶ p'io t'ria parte p'z: q' tertii suppositū nec pōt pducere p modū intellect' cū illa ita itelligat h'ic terminū adēctū scz noticiā genitā: nec modū volūtatē: q' in p'ioda c'riōe tertii suppositū ita pductio libera h'ic t'miā adēctū. ¶ 4. vniā ppositio. p'one pducēs r' pducit distincte reāl' in vna sūma natura īdēp'tificant essentia: p'ima p' p'z: q' vna pductio seipm' s' o'z pducēs distinguūt reāl' a suo pducto: quibet aut' p'one it' vne h'ic ē v' pducēs r' pductiō: sc'da p' p'bat: q' i nobis obiectū vt est ī mōtia: p' duct' seipm' vt est itelligētia. Sc'dū dicit' q' ē d'minutū s'm q' ē est ī mōtia. Et hō obiectū vtrōbz h'ic ē p'z qd' īpfectio nis est: q' intellect' creat' nō h'z vni' pductū obiectū in e' reāl': sicut h'z vni' factū et' ī esse obiectiō: quā si haberet reāl' idē pduceret. Ex p'li: art' r' r' e' y' d' e' d' e' s' domū extra ī mēte fingit domū eandē itra in e' d' vni nuto sive cogitō: si habet vni' pductū sicut vni' fictiua / etiā eadē domū reāl' pducēs reāl' eadē s'm g'it' nō aliā: sic etiā intellect' h' seipm' itelliger' clare se fingeret. r' de hoc vide sc'da. dist. 21. q. 1. et ibi ergo mōtia r' intellect' sūt pfecti sicut ī diuis vbi nullā est īpfectio obiectū s'm p' r' reāl' idē in mōtia / g'ignit noticiā ī itelligētia cui est s'm p' idē. Et q' obiectū in p'oposito ē essentia: sc'z q' noticiā genitā sūt s'm p' idē essentia. ¶ p' d'eterea diuina essentia est pelag' q' d' d' īfinitē subsistat īpī esse diuine. ¶ 4. vniā p'obp. 3. vni' īdēp'tificat sibi o'z cōp'ositiō: q' q' d' d' est ī f'ctā diuina reāl' īdēp'tificat īpī esse diuine. ¶ 4. vniā p'obp. 3. vni' supposita illa h'z nulla sit p'fectiōis d'p'aritas aut dignitatē īnēquitas: est tm' s'nt eas origines oido r' p'ionatas. ¶ 4. vniā p' p'z q' q' reāl' essentia sūt s'm idē nō p'it d'f'are p'fectiōē: s' o'z p'fectiōē dignitatis vni' / est p'fectio dignitas alter' q' sūt idē est' tial'. ¶ Sc'da p' p'z ex p'p'ositiōe q' r' q' ibi est p'ona origines q' a se est r' īpductio: r' ita a nullo ē. Sūt etiā p'one origines q' sūt ab alijs p'one pducēs r' in hoc est oido origines: q' est a se ē ab alio. Nā: h'z q' aliū est e' a. p' r' origines b' / b' ē ab a. r' nō eō uerbo: a. b. Et hō in simbolo Athanasij d'z. In hac trinitate nihil p' r' d'ctū ē de p'ionate p'fectiōis / dignitatē: et d'natōis. Ideo seq' ibi declaratiō illi' dicit: s'z tote tres p'one coe'ne sibi sūt r' coe'les. Et g'itū ad p'ionatē origines seq' d'z a nullo ē fact' r' ē filius a p' r' r' ē. Ilic et itaq' supposita s'cti a x'p'o edocti volētēs iuxta hūanā itelligētia vtrūq' expr'mere: p' sonā īpductā noiauerūt patrē / pductū hōc abvna s'lo la filii: q' mō nature pducit sicut nālis filius. Et hō q' ab vtrōz pcedit spūscū dixerūt filie domū eo q' v' bere p modū amoris r' domi pducit. Ilic s'm opt' illo r' q' d' sco. imitant' r' et' se q'ces. Al' r' est ali' mod' lo q'ndi d'ccā: p'neg. d'p'ra Camera. Adā / h'ol'or. r' tē. tēntiū oēs d'ctal' c'lonēs sola fidel' auctoritatē nō p'p' r'ōnes ad eas f'ctās: q' n' illaz multas alias sol' vni' d'ccā d'f'it. h. q. d. d'f. r' d'f. r' d'f. r' d'f. ¶ Sc'do sup' ponēda sūt d'ctā s'p'z d'f'it. v' q. q. h'z d'f'it. h. q. q. h'z colle. de itellectu r' volūtatē. Et ad quē s'ntū pceden dū est intellect' ē pncipiū elicitū sūt: volūtatē hō spūscū hui'. Supponit etiā d'ctā de pncipio elicitū d'f'it. v' q. q. ¶ 4. p'io articulo sc'do q'nto ponunt cōcl'usions. p'ima. Volūtas est pncipiū elicitū īspiratiōis spūscū: p' r' cōcl'usio: q' pncipiū elicitū sūt: g'iatōis q' īspiratiōis est aliq' ab solūcū:

p'obp. 3.

p'obp. 4.

p'obp. 5.

p'obp. 6.

Artic. 2. sc'do. 1.